

శ్రీ. ఎస్. ఇంకామ్పిల్చాగి

శాఖాషాఖాలు
ప్రతివ్యాపకం

சானையோடு வந்தது...

ஸ்ரூக்கத்துத் தொகுதி

யூ. எல். ஆதம்பாவா

முகாமைத்துவ தொழில்நுட்பக் கல்லூரி,
183, பிரதான வீதி,
சாய்ந்தமருது - 09,
கிளங்கை.

சானையோடு வந்தது...

சிறுகதைத் தொகுதி

ஆசிரியர்	: யூ. எல். அதம்பாவா
முகவரி	: 680A/02, அஹமரதுவி, சாய்ந்தமரது - 14, இலங்கை.
வெளியீடு	: முகாகமத்துவ தொழில்நுட்பக் கல்லூரி, 183, பிரதான வீதி, சாய்ந்தமரது - 09, இலங்கை. தொ. இல. 067-2224172
அச்சு	: டிராயல் ஓப்ஸெர் அச்சகம், சாய்ந்தமரது.
இலவியம்	: ரூத்ரா
முதல் பதிப்பு	: ஆகஸ்ட், 2007
உரிமை	: ஆசிரியருக்கு
பக்கங்கள்	: 104
விலை	: ரூபா. 240.00

SAANAIYODU VANTHATHU...

(A Collection of Short Stories)

Author : **U. L. Athambawa**

Address : 680A/02, Ahamed Road,
Sainthamaruthu - 14,
Sri Lanka.

Publishers : College of Management and Technology International
(Pvt.) Ltd.
183, Main Street, Sainthamaruthu - 09, Sri Lanka.
Tel : 067 - 2224172

Printers : Royal Offset Printers,
Sainthamaruthu. Tel : 0777 488477

First Edition: August - 2007

Pages : 104

Price : Rs. 240.00

ISBN : 978-955-50411-0-2

**உம்மாவுக்கும்
வாப்பாவுக்கும்**

வெளியீட்டுக்காரர்

பிரபல்யம் வாய்ந்த எழுத்தாளரான யூ. எல். ஆதம்பாவா, 1961 இல், இலக்கியப் பிரவேசம் செய்தவர்.

இயாது இன்று வரை எழுதி வருகிறார்.

இவருக்கு, 1999 இல், இலங்கை அரசு கலாழிஷன் விருதும், 2005 இல், வடக்கு - கிழக்கு மகாண சபை ஆளுநர் விருதும் வழங்கின.

தேசிய ரீதியாகவும், பிரதேச மட்டத்திலும் பல பாராட்டு களும் கொரவிப்புகளும் பெற்றவர்.

இவர், 1991 இல், 'நாங்கள் மனித இனம்' என்ற உருவகக் கதைத் தொகுதியையும், 1997 இல், 'காணிக்கை' எனும் சிறு கதைத் தொகுதியையும் வெளிக் கொணர்ந்தார்.

இவரது இவ்விரு நூல்களும் பலராலும் இன்றும் விதந்து பாராட்டப்படுகின்றன.

2003 இல், வெளிவந்த யூ. எல். ஆதம்பாவாவை பிரதம தொகுப்பாசிரியராகக் கொண்ட 'பகலில் ஒரு சூரியனின் அஸ்தமனம்' என்ற, தலைவர் எம். எச். எம். அஷ்ருப் பற்றிய இரங்கற் கவிதைத் தொகுதியும் பலரின் கவனத்தை தன்பால் ஈர்த்திருந்தது.

இந்நிலையில், 'சாணையோடு வந்தது...' என்ற இவரது சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்றினை எமது முகாமைத்துவ தொழில் நுட்பக் கல்லூரி (கொம்பெட்க) மூலம் வெளிக்கொணர்வதில் நாம் பேருவகையும், பெருமையும் எய்துகின்றோம்.

இந்நால் வெளியீடு, கல்வி, கலாசாரம், மற்றும் பொதுப் பணிகளில் ஈடுபட்டு வருகின்ற எமது கல்லூரியின் முதலாவது முயற்சி என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

‘சானையோடு வந்தது...’ நூல், எழுத்தாளர் யூ. எல். ஆதம்பாவா அவர்களின் இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாகும்.

இதில், ஒன்பது கதைகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. எல்லாக் கதைகளுமே அருமையாக எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அனைவருக்கும் பயன் பயப்பனவாகவும் அமைந்திருக்கின்றன.

இந்நாலுக்கு வாசகர்கள் அமோக ஆதரவு காட்ட வேண்டு மென்று மிகவும் நேசமுடன் வேண்டுகிறேன்.

ஏ. எம். ஜெமீல் B. Com., MBA., CBA (Canada)

பணிப்பாளர் நாயகம் - (கொம்பெடக்) முகாமைத்துவ தொழில் நுட்பக் கல்லூரி
ஸ்தாபகர், பொதுச் செயலாளர் - சிறீலங்கா முஸ்லிம் இளைஞர் சம்மேளனம்
பிராந்தியப் பணிப்பாளர் - சர்வதேச இஸ்லாமிய மாணவ அமைப்புகளின் சம்மேளனம் (IIFSO)
தேசிய அமைப்பாளர் - இளைஞர் காங்கிரஸ், சிறீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ்.

அணிந்துரை

எல்லோருக்கும் இனியவரான டி. எல். ஆதம்பாவா அவர்கள் எமது வீடு தேடி வந்து, ‘சாணையோடு வந்தது...’ என்ற தனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதிக்கு ஓர் அணிந்துரை தரும் படி கேட்ட போது நான் ஆச்சரியம் அடைந்தேன். தன் எழுத்துக்களைப் பற்றிய எனது அபிப்பிராயத்தை அறிய விரும்பு கிறார் என நான் ஊகித்துக் கொண்டேன்.

ஆதம்பாவா அவர்களுக்கு வயது அறுபதுக்கு மேலாகி விட்டது. 46 வருடங்களாக ஆக்க இலக்கியத் துறையில் ஈடுபட்டிருக்கிறார். சிறுகதை, கவிதை, உருவகக்கதை, கட்டுரை என பல வடிவங்களில் தனது கருத்துக்களை அவ்வப்போது வெளியிட்டு வருகிறார். உருவகக்கதைகளில் முத்திரை பதித்தவர் என்ற கருத்தும் இவர்பற்றியுண்டு.

ஆரவாரம் காட்டாதவர், ஆழமானவர், நல்ல வாசகர், இலக்கிய சர்ச்சைகளில் தம்மை சம்பந்தப்படுத்திக் கொள்ளாதவர் என்பது இவர் பற்றிய அபிப்பிராயங்கள். இவரைப் பற்றி மறைந்த மருதூர்க் கொத்தன் சொன்ன ஒரு சொற்றொடர் முக்கியமானது. அதுதான் “இவர் ஒரு கர்மயோக சித்தர்.”

தன் அனுபவங்களும், பிறர் அனுபவங்களும், சமூகச் சூழலும் இணைந்ததுதான் ஓர் ஆக்க இலக்கியக்காரனின் இலக்கியத்திற்கான கருப்பொருள். அறுபது வருட வாழ்வனுபவங்களும், சமூக அனுபவங்களும், கல்வி, கேள்வி ஞானங்களும் அவருக்குப் பல கதைக் கருக்களை தோற்றுவித்திருக்கக் கூடும்.

ஒவ்வொரு மனிதரும் தமக்கென ஓர் உலக நோக்கை, தத்துவப் பார்வையைக் கொண்டிருப்பர். காலமும், அனுபவங்களும் ஆதம்பாவாவுக்கும் ஓர் உலக நோக்கையும், தத்துவப் பார்வையையும், வாழ்வு அனுகுமுறையையும் அளித்திருக்கும்.

அவருடைய உலக நோக்கை பிரதானமாக எமக்குத் தருபவை அவருடைய படைப்புகள்தாம். இவை நூலுருப் பெற முள்ளன. அவருடைய நூல்கள் மூன்று. ஒன்று, ‘நாங்கள் மனித இனம்’ என்ற உருவகக்கதைத் தொகுதி. இரண்டு, ‘காணிக்கை’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதி. மூன்று, இப்போது வெளிவரவுள்ள, ‘சாணையோடு வந்தது...’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதி. இப்படைப் புகளுக் கூடாகவே நாம் ஆதம்பாவாவையும் அவரது கருத்துலகத் தையும், படைப்புலகத்தையும் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

மனிதர்களைப் பொதுவாக மூன்று வகையினராகப் பிரிக்கலாம்.

முதலாவது வகையினர், வாழ்க்கையில் பிரதிகூலமான அம்சங்களையே கண்டு வாழ்வை ஏரிச்சலோடு வாழ்பவர்கள்.

இரண்டாம் வகையினர், வாழ்க்கையின் அனுகூலமான அம்சங்களையே கண்டு வாழ்வை அர்த்தமுள்ளதாக இரசித்து வாழ்பவர்கள்.

மூன்றாம் வகையினர், வாழ்க்கையில் அனுகூலம், பிரதி கூலம் இரண்டும் உண்டு எனக்கண்டு தள்வன தள்ளி கொள்வன கொண்டு வாழ்வை வாழ்தலே வாழ்வு என வாழ்பவர்கள்.

ஆதம்பாவா மூன்றாம் வகையினர். இரண்டாம் வகையினரின் அம்சங்கள் பல அவரிடத்துண்டு. நிச்சயமாக முதலாம் வகைக்குள் அவர் வரார். ஆங்கிலத்தில் இப்படியானோரை அழைக்க ஒரு வார்த்தையுண்டு - Optimist.

அவரது கதைகளில் சித்தரிக்கப்படும் மனிதர்களும், அவர்களின் குணாதிசயங்களும் முக்கியமானவை. அவரது பெரும்பாலான பாத்திரங்கள் லட்சிய பாத்திரங்களே (Model Characters) உண்மை பேசல், நேர்மையாக வாழ்தல், நன்மை செய்தல், இரக்கம் காட்டல், உதவி செய்தல், நல்லுபதேசங்களைச் செய்தல் என்பனதாம் அவருடைய அதிகமான பாத்திரங்களின் பிரதான இயல்பு.

மோசமான குணாதிசயங்களுடைய பாத்திரங்கள் கூட இறுதியாக தமது பிழைகளை உணர்வதாக, விட்ட தவறுகளுக்காகக் கழிவிரக்கப்படுவதாகத்தான் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும்.

இதன் மூலம் ஆதம்பாவாவின் மனிதர் பற்றிய கணிப்பீடு தெரிய வருகிறது. மனிதர்களில் யாருமே கெட்டவர்களில்லை. மனிதம் என்பது மக்தானது. அது, உயரிய லட்சியங்களையும், நற்குணங்களையும் தன்கைத்தே கொண்டது. நல்லியல்புகள் இயல்பாகவே அனைத்து மனிதரிடத்திலுமுள்ளது. சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் அது மனதுள் மறைக்கப்பட்டிருப்பினும் சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகளால் அது வெளிப்படவும் செய்கிறது என்ற சித்தாந்தம், அல்லது கோட்பாடு ஆதம்பாவாவை நன்றாக ஆட்கொண்டிருப்பது போலத் தெரிகிறது.

இப்படியானவர்களுக்கு எந்த மனிதர் மீதும் கோபம் வராது. மாறாக ஒரு புரிந்துணர்வும் அனுதாபமும்தான் வரும். அது வாழ்வனுபவம் தரும் ஒரு பக்குவ நிலை. இவர்கள் கர்மம் (செயல்கள்) செய்வார்கள். ஆனால், ஒரு சித்தராக இருப்பர். சித்தர் என்பதற்கு எதிலும் ஒட்டாமல் இருப்பவர்கள், பற்றற்று இருப்பவர்கள், வாழ்வைப் புரிந்து கொண்டோர் என்ற அர்த்தங்களுமுண்டு.

ஆதம்பாவாவின் வாழ்க்கை முறைகளையும், குணாதிசயங்களையும், நன்பர்களும் மற்றவர்களும் அவர் பற்றிச் சொல்லும் கருத்துக்களையும் கேட்கும் போதும், பார்க்கும் போதும் மேற் சொன்னவை உண்மை போலவே படுகிறது. தன்னை அடிப்படையாக வைத்தே இவர் பாத்திரங்களை உருவாக்குகிறார் போலும். இதனால், பாத்திரங்களின் இயல்பான போக்கிற்கு அவற்றை விட்டு அவர்களின் பின்னால் செல்லாமல், பாத்திரங்களைத் தம் போக்கிற்கு இழுத்துவந்து செயற்கைப் பாங்கான பாத்திரங்களை தனது உருவத்தில் (Model) உருவாக்கும் அபாயமும் இருக்கிறது. இதனால், யதார்த்தத் தன்மையினைப் பாத்திரம் இழந்து விடும் நிலையும் ஏற்பட்டு விடுகிறது.

உலக மனிதரை மனிதராகவே காணுதல், மனிதர் மீதான மதிப்பு, சித்தராக நின்று பிரச்சினைகளை அணுகுதல், எதிலும் நல்லதையே காணல் என்ற பண்புகள் உலகின் மிகச் சிறந்த எழுதாளர்களின் மனப்பாங்கும் பண்பும். இவை, ஆதம்பாவா விடமும் காணப்படுகின்றன.

அவருடைய மிகப் பெரும்பாலான கதைகள் யாவும் வெகுஜனங்ப் பத்திரிகைகளுக்காக எழுதப்பட்ட கதைகளே. வாசக ரசனையும் வணிக நோக்கும் கதைகளின் தன்மையினையும், இலக்கியப் பெறுமதியையும் கட்டுப்படுத்த வாய்ப்புண்டு; கட்டுப்படுத்திய முள்ளன. ஆனால், வெகுஜன ரசனைக்காக தீணிபோடும் மலினமான எழுத்தாளர்ல்ல ஆதம்பாவா. அவரது நேரமை அதற்கு இடம் தராது. வெகுஜன ரசனைக்கூடாக உயர் விழுமியங்களை வெகுஜனங்களுக்குத் தரலாம் தானே என்பது அவர் கருத்தாக இருக்கும்.

அவரது, ‘நாங்கள் மனித இனம்’ குறிப்பிடத்தக்க ஓர் உருவகக்கதைத் தொகுதி. சமூக முரண்பாடுகளை பளிச்சுப் பளிச்செனக் காட்டுபவை அவை. சமூகத்தின் நலன் மீது அவர் கொண்ட அக்கறை அதில் தெரியவருகிறது. சித்தராக இருப்பினும் (மானுடகுலப்) பற்றும் மிக்கவர் அவர்.

அனுபவமும், இலக்கியப் பரிச்சயமும், பரந்த வாசிப்புத் திறனும் மிக்க ஆதம்பாவா கடந்த பத்து வருடங்களாக வேகமாக மாறி வந்த தமிழ்ப் புனைகதை இலக்கியத்துடன் தன்னைப் பரிச்சயப்படுத்திக் கொள்ளவில்லையோ? அல்லது அவற்றை வாசித்து இவை ஒன்றும் தன் பயணத்திற்கு ஒத்து வராது என்று நினைத்தாரோ என்ற சந்தேகங்கள் இந்த ‘சாணையோடு வந்தது...’ சிறுகதைத் தொகுதிக் கதைகளை வாசிக்கும் போது ஏற்படுகிறது. இத்தொகுதியில் அவரது எழுத்து நடை, மொழி நடை, கதை சொல்லும் பாணி, கையாண்ட உத்திகள் என்பன அவரது ஆரம்பக் காலத்திலிருந்து இன்று வரை அதிகம் மாறாதிருப்பது நமக்கு ஆச்சரியம் தருகிறது.

46 வருட காலம் தொடர்ந்து, இடைவிடாது எழுதிக் கொண்டிருப்பது ஒரு நல்ல விடயம். தளர்ந்த வயதிலும் அவர் சமூகத்திற்கான படைப்புகளைத் தந்து கொண்டிருப்பதற்காக, இயங்கிக் கொண்டிருப்பதற்காக நாம் அவரைப் பாராட்ட வேண்டும்; கெளரவப்படுத்த வேண்டும். அதேவேளை, ஆதம்பாவா போன்ற நேரமையான, உண்மையான, சமூகநலனாட்டம் கொண்ட, மக்களை நேசிக்கின்ற எழுத்தாளர்கள் நவீன தமிழ் இலக்கியத் தினதும், உலக நவீன இலக்கியத்தினதும் புதிய போக்குகளை சாணையோடு வந்தது...

அறிவதன் மூலமும், சிறந்த புதிய படைப்பாளிகளின் படைப்பு களைக் கற்பதன் மூலமும் இன்னும் சிறப்பான பங்களிப்பை ஆற்ற முடியுமே, ஆழமான படைப்புகளைத் தர முடியுமே என்று நாம் ஏக்கமடைவதும் தப்பில்லையல்லவா? ஆதம்பாவாவின் அடுத்த சிறுக்கைத்த தொகுதியை நான் ஆவலுடன் எதிர் பார்க்கிறேன்.

பேராசீரியர் சி. மெளனகுரு
தலைவர்,
நுண்கலைத்துறை,
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

அணிந்துரையாக சில குறிப்புகள்

அறுபதுகளிலிருந்து கல்முனையின் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவராகச் செயற்பட்டு வருபவர் யூ. எல். ஆதம்பாவா அவர்கள். சிறுகதை ஆசிரியராகவே அவர் பேர் பெற்றாலும்; கட்டுரைகள், கவிதைகள், உருவக்கதைகள் மூலமும் வாசகர் மத்தியில் இடம் பிடித்தவர். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக நல்லதொரு தமிழ் ஆசிரியர் யூ. எல். ஆதம்பாவா. அவரது முக்கியமான வெளியீடுகளில் ஒன்றாக ‘நாங்கள் மனித இனம்’ உருவக்கதைத் தொகுதி யைக் குறிப்பிட வேண்டும். இத்தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுதியவர் பேராசிரியர் எம். ஏ. நு. மான்.

ஆதம்பாவாவின் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி ‘காணிக்கை’. இது, 1997 இல் இஸ்லாமிய நால் வெளியீட்டுப் பணியகத்தின் 13வது வெளியீடாக வந்தது. இத்தொகுதிக்கு முன்னுரை எழுதியவர் இப்பிரதேசத்தின் முத்த சிறுகதை ஆசிரியர் களில் ஒருவரான மருதூர்க் கொத்தன்.

தற்போது, யூ. எல். ஆதம்பாவாவின் ஒன்பது சிறுகதைகளைக் கொண்ட மற்றுமொரு சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவருகின்றது.

ஆதம்பாவாவின் கதைகள் பெரும்பாலும் ஒழுக்கம், தார்மீகம் பற்றிப் பேசுவன. எனிதில் விளங்கக் கூடியனவாகவும், கருத்துச் செறிவும், போதனைப் பாங்குடையனவாகவும் அமைந்தன. இயல்பிலே ‘ஆசிரியராக’ யூ. எல். ஆதம்பாவா இருந்ததால் அத்தகைய ‘கற்பிக்கும் திறனே’ கதைகளில் பெரும்பாலும் விரவி வந்துள்ளன. இத்தொகுதியில் உள்ள ஒன்பது கதைகளும் இத்தகைய தன்மையுடையனவே.

யூ. எல். ஆதம்பாவாவின் கதைகளின் கரு யதார்த்தத்துக்கு தூரமானவையல்ல. சாதாரண மனித அனுபவங்களின் தொகுப்பே. கணவன் - மனைவிக்கிடையிலான குடும்ப பொருளாதாரப் பிரச்சினை எல்லோரதும் ‘உள் வீட்டுச் சமாச்சாரமே’. தான் வெளி யழகில் கட்டுண்டு திருமணம் முடித்து இருண்ட உள்ளத்து

வேதனைகளால் வெதும்மி ஏதோ வாழ்ந்து தொலைப்போம் என்று வாழ்ந்து கழிப்பவைதான் ‘சாணையோடு வந்தது...’ என்ற கதை. சமூகத்தின் சராசரி உணர்வே இது. இதே போன்று, ‘நிலை மாறும் போது...’ என்ற கதை, தவமிருந்து பெற்றெடுத்து தியாகத் துடன் வளர்த்தெடுத்த பிள்ளை தன்னையும், பெற்றோரையும் மறந்து வாழும் துன்பத்தை எடுத்துரைக்கின்றது. இவ்வாறான மனைவியை, பிள்ளையை நாம் சமூகத்தில் காணாமலில்லை. இதுதான், யூ. எல். ஆதம்பாவாவின் கதை அழகு.

‘அந்த மாணவன்’, ‘பிராயச்சித்தம்’, ‘மனிதர்களில் இவன் ஒரு ரகம்’, ‘நல்ல பிள்ளை’ ஆகியன் ‘ஆசிரியர் உலகின்’ அறு வடைகளாக வந்த கதைகள். இவை போன்ற பல கதைகளை யூ. எல். முன்னரும் எழுதியுள்ளார். ஆசிரியரால் இழித்துரைக்கப் பட்ட மாணவன் ஆசிரியருக்கு உதவுவதை ‘அந்த மாணவன்’ கதையும், ஆசிரியரால் துன்புறுத்தப்பட்ட மாணவன் வைத்தியராக ஆசிரியருக்கு உதவுவதை ‘பிராயச்சித்தம்’ கதையும் வெளிப் படுத்துகின்றன. இக்கதைகள் பாரம்பரியக் கதைக் கருவாயினும் யூ. எல். இன் கதை இவைதான். ‘மனிதர்களில் இவன் ஒரு ரகம்’, ஓய்வு பெற்ற ஆசிரியரின் சமூக நிலையை எடுத்துக் காட்டும் கதை. ஓர் ஆசிரியர், தான் சமூகத்தின் புள்ளிகளிடம் இருந்து எந்த உதவியைப் பெறாவிட்டாலும் சமூகத்துக்கு உதவு வதை இக்கதை வெளிப்படுத்துகின்றது. பாடசாலையில் தங்க மாலை ஒன்றைக் கண்டெடுத்த மாணவனைப் பாராட்டும் கதை ‘நல்ல பிள்ளை’.

சமூகத்திலுள்ள பொருளாதார முரண்பாட்டைச் சுட்டும் கதையே ‘திருணம்’. முதலாளியின் மகனுக்குப் பேசப்படும் ஏழைப் பெண் (விரும்பப்பட்ட) மறுக்கப்படுவதும், பின் படிப்பினையால் விரும்பப்படும் போது அது இன்னொரு முதலாளியின் மகனுக்கு நிச்சயிக்கப்பட்டிருப்பதும் இக்கதையின் கரு. இது போன்ற பிரச்சி ணைகளை உள்ளடக்கிய பல சம்பவங்கள் நம்மிடையே உண்டு.

மூட நம்பிக்கைகள் நம்மை விட்டகலாததற்கு உதாரணமே ‘அந்த ஏழ நாட்கள்’. திருமணம் முடித்த மூன்று நாளில் தாய் மாமாவின் மையத்தைப் பார்க்க மறுக்கப்படும் மருமகளின் துயரமும் அது, பின்னர் படிப்பினையூட்டப்படுவதுமான கதை.

இந்தக் கதைகளில் இருந்து வேறான ஒரு கதை ‘தாடி’.

கடற்கரையில் அதிரடிப் படை வீரர் ஒருவருக்கும் கடற் தொழில் செய்யும் முதலாளி ஒருவருக்குமிடையிலான முரண் பாட்டை அடியொற்றி எழுதப்பட்ட கதை ‘தாடி’. இக்கதையில் முதலாளியின் கலாசார (முஸ்லிம்) சின்னமான தாடி அவமானப் படுத்தப்படுவதும், அதன் யதார்த்தம் விளக்கப்படுவதுமே இக்கதை. உண்மையில் அரசு படைகளால் இழைக்கப்படும் அநீதிகளைப் பற்றிய நல்லதொரு கதை இது. இப்பிராந்தியத்தில் நிலவும் புதிய பிரச்சினை இக்கதை மூலம் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பொதுவாக, யூ. எல். ஆதம்பாவாவின் கதைகளில் தமிழ் அழகு, செய் நேர்த்தி, பிரதேசச் சொல்லாட்சி என்பன குறிப்பிட்டுக் கவனிக்கத்தக்கன. சமகாலத்தில் தமிழ் சிறுகதையின் வளர்ச்சி அபாரமானது. இச்குழு நிலையில் சாதாரண வாசகனின் தேவை யைப் பூர்த்தி செய்வதில் யூ. எல். இன் கதைகளுக்கு குறிப்பிடத் தக்கதோர் இடமுண்டு. 1980, 90களில் முக்கியமான சிறுகதை ஆசிரியராக தொழிற்பட்ட யூ. எல். ஆதம்பாவாவின் எழுத்துப் பணியின் பதிவுகளாக இக்கதைகளைக் கொள்வோம். அவருக்கு எனது வாழ்த்துக்கள்.

றமீஸ் அப்துல்லா

தலைவர்,
மொழித்துறை,
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

யூ.எஸ். அவர்களும், அவரது சிறுகதைகளும்

யூ. எல். என தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் பிரபலம் பெற்றுள்ள யூ. எல். ஆதம்பாவா அவர்கள் அறுபதுகளில் எழுத்த தொடங்கியவர்.

நாற்பத்தைந்து வருடங்களுக்கு மேலாக சிறுகதையென்றும், உருவகக்கதையென்றும், கவிதையென்றும், கட்டுரையென்றும் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டேயிருக்கும் இவர், அலட்டிக் கொள்ளாத அமைதியான போக்குடையவர். எவரையும் புண்படுத்தாத மனப்பக்குவம் உடையவர்.

அறுபதுகளில் இவருடைய எழுத்துப் பிரவேசம் ‘மனிக்குரல்’ எனும் மாசிகையில், ‘மலையருவி’ எனும் கவிதையோடு ஆரம்ப மாகியது.

‘நாங்கள் மனித இனம்’ எனும் உருவகக்கதைத் தொகுதியும், ‘காணிக்கை’ எனும் சிறுகதைத் தொகுதியும் இவரது நூலுருப் பெற்ற தொகுப்புக்கள்.

‘சாணையோடு வந்தது...’ எனும் இந்த இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியிலே, ‘நிலைமாறும் போது...’, ‘பிராயச்சித்தம்’, ‘தாடி’, ‘அந்த மாணவன்’, ‘மனிதர்களில் இவன் ஒரு ரகம்’, ‘திருமணம்’, ‘நல்ல பிள்ளை’, ‘அந்த ஏழ நாட்கள்’, ‘சாணையோடு வந்தது...’ எனும் ஒன்பது சிறுகதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. ஒன்பது கதைகளுமே ஒன்றிற்கொன்று சோடை போகாதவாறு அநுமையாக அமைந்துள்ளன.

இந்த ஒன்பது கதைகளில் ஒன்றைத் தவிர மற்ற எல்லாக் கதைகளும் இலங்கையின் பிரபலமான பத்திரிகைகளில் ஏலவே பிரசரமானவை என்பதுவும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டிய ஒரு விடயமாகும்.

இவருடைய கதைக் கருக்கள் வெறும் கற்பனைகளுமல்ல; அதே நேரத்தில், உரித்தெடுத்த உண்மைகளுமல்ல. உண்மை

என்ற அசைக்க முடியாத அடித்தளத்தில் அழகு கலந்த கற்பனையால் சோடனை செய்யப்பட்ட கோட்டையெனலாம்.

அதனால், சாதாரண வாசகனையும் ஈர்க்கும் தன்மை கொண்டது இவரது கதைகள் எனலாம்.

இங்கு கூறப்பட்டுள்ள கதைகள் பல பேருடைய வாழ்க்கையில் நடந்துள்ளது. இன்னும் பல பேருடைய வாழ்க்கையில் நடக்கலாம் என்ற எண்ணக்கோட்டில் நின்று பார்க்கும் போது கதையை வாசித்து முடித்ததும் ஐந்து, பத்து நிமிடங்கள் அசைவற்ற ஒரு நிலை ஏற்படுகின்றது.

உதாரணமாக, ‘நிலை மாறும் போது...’, ‘சாணையோடு வந்தது...’ ஆகிய இரண்டு கதைகளையும் நான் வாசித்து முடித்ததும் எனக்கு இந்நிலையேற்பட்டது எனச் சாட்சியம் கூறுவேன்.

இவரது எல்லாக் கதைகளுமே இவ்வாறு சாதாரண வாசக னைக் கூட இப்படிப்பட்ட நிலைக்கு ஆளாக்கும் தன்மை கொண்டவை யெனலாம்.

இதனை இலக்கிய பாணியில் கூறுவதாயின் கதாசிரிய னுக்குக் கிடைத்த வெற்றி எனலாம்.

யூ. எல். அவர்களுடைய கதைக் கருக்கள் அதிகமாகப் பாடசாலையை, ஆசிரியர்களை, மாணவர்களை, அல்லது அவரிடம் படித்து வெளியேறி நல்ல தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களைக் கொண்டதாக இருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது.

இதற்கு அவர் நீண்ட கால அனுபவம் மிக்க ஆசிரியராக விருந்து ஓய்வுபெற்றது காரணமாக இருக்கலாம்.

இதனை வேறு ஒரு வகையாகக் கூறுவதாயின் கதைக் கான கருக்களை இவர் தேடியலையவுமில்லை. அப்படித் தேடியலையும் போது கிடைக்காத விடத்து கற்பனைக் குதிரையிலேறிச் சவாரி செய்யவுமில்லை.

அவரது அனுபவக் கீற்றுகளை, கருக்களாகக் கொண்டு கதைகளாக்கி படிப்பவர்களுக்கும் படிப்பினை புகட்ட முயற்சித் துள்ளார் எனலாம்.

அத்தோடு, இவர், சிறுக்கையென்ற பெயரில் நெடுங்கதை களை எழுதி தனது எழுத்தாற்றலையும் தமிழ் அறிவையும் காட்ட வேண்டுமென்பதற்காக புழக்கத்தில் இல்லாத பல சொற்களைப் புகுத்தியும் வசனங்களைத் தாறுமாறாக அடுக்கியும் வாசிப்பில் சிக்கல் ஏற்படுத்தி விளங்காமைக்குள் தள்ளி விட்டு வாசகனை திக்குமுக்காட வைக்காது எனிய சொற்களையும் சிறிய வசனங்களையும் அடக்கமான பந்திகளையும் கையாண்டு சாதாரண வாசகனும் கதையைப் புரிந்து கொண்டு பெரு முச்சு விட வைத்துள்ளார்.

இத்தனைக்கும் மேலாக யூ. எல். அவர்கள் நல்லதொரு இலக்கிய கர்த்தா மட்டுமல்ல, நல்லதொரு மனிதரும் கூட.

இன்றைய கால கட்டத்தில் எழுத்திற்கும், எழுதுபவருக்கு மிடையே எதுவித தொடர்பும் இல்லாதிருப்பதை எம்மால் அவதானிக்க முடிகிறது.

அதனால், அந்த எழுத்தை வாசிப்பவர்கள் பொய்யான எழுத்து என எண்ணி கருத்தில் எடுக்காமலே விட்டுவிடுகிறார்கள். அதனால், எழுத்து ஏற்படுத்த வேண்டிய தாக்கம் இல்லாமற் போய்விடுகிறது.

ஆனால், யூ. எல். அவர்களுடைய செயலும், எழுத்தும் ஒன்றாகவிருப்பதனால் அவருடைய படைப்புகள் சமுகத்தில் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவனவாக அமைகின்றன.

எனவே தான், யூ. எல். அவர்கள் சமுகத்திற்குத் தேவையான படைப்பாளி எனலாம்.

இலங்கை அரசின் ‘கலா பூஷண விருது’, வடக்கு - கிழக்கு மாகாணக் கல்வியமைச்சின் ‘ஆளுநர்’ விருது என்பன இவரால் பெருமை பெற்றது எனலாம்.

அத்தோடு, எந்த ஒரு எழுத்தாளனுக்கும் எந்த ஒரு எழுத்தாளனோடு ஏதோ ஒரு வகையில் ஒரு சிறு மனக்கசப் பாயினும் இருக்கும். ஆனால், யூ. எல். அவர்களோ எல்லோ ருக்கும் நல்லவர்.

நானும் அவரும் சிறு பிராயத்திலிருந்தே நண்பர்கள். ஒரு நாளாயினும் எமக்கிடையே சிறு மனக்கசப்பும் ஏற்பட்டது கிடையாது. அதனால், இவரது கதைகள் சிறுகதைக்கு இலக்கண மாக இருப்பது போன்று இவர் நட்பிற்கும் இலக்கணமானவர் எனக்கூறலாம்.

மணிப்புலவர் மருதூர் ஏ. மஜீத்
பி. ஏ. (சிறப்பு), கல்வி டிப்ளோமா,
ஓய்வுபெற்ற கல்விப் பணிப்பாளர்.

சுகப்பிரசவம் கண்ட ஒரு தாயின் நினைவுப் பெருக்கு

நான், நாற்பத்தாறு வருடங்களாக படைப்பிலக்கியத் துறையில் ஈடுபட்டு வருகிறேன்.

சிறுகதை, உருவகக்கதை, கவிதை, கட்டுரை என்று இலக்கியத்தின் பல துறைகளிலும் நிறையவே எழுதியிருக்கிறேன்.

1991ஆம் ஆண்டு, ‘நாங்கள் மனித இனம்’ என்ற உருவகக்கதைத் தொகுதியையும், 1997 இல், ‘காணிக்கை’ எனும் சிறுகதைத் தொகுதியையும் வெளியிட்டுள்ளேன்.

எனது இவ்விரு நால்களும் இலக்கிய உலகில் எனது பெயரை மேலும் வலுப் படுத்தின.

தற்போது, ‘சாணையோடு வந்தது...’ என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதியை வெளிக் கொணர்ந்திருக்கிறேன்.

இது, எனது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுதியாகும்.

இதிலே, ஒன்பது கதைகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

அனைத்துக் கதைகளுமே, எமது சமூகத்தில் நடந்த சம்பவங்களைக் கருவாகக் கொண்டு பின்னப்பட்டிருக்கின்றன.

‘சாணையோடு வந்தது...’ என்ற இச்சிறுகதைத் தொகுதி வெளியிட்டில் எனக்கு பக்க பலமாக அமைந்த, சாய்ந்தமருதுவில் இயங்கும் முகாமைத்துவ தொழில்நுட்பக் கல்லூரியின் பணிப்பாளர் நாயகம், எனது அன்புக்குரிய மாணவன், ஜனாப். ஏ. எம். ஜேமீல் B.Com. அவர்களை நான் மிகவும் நன்றி உணர்வோடு எண்ணிப் பார்க்கிறேன்.

1998 ஆகஸ்ட் முதல், எனது சிறுகதைகளுக்கு ‘தினகரன் வார மஞ்சரி’யில் களம் அமைத்துத் தந்து எனது எழுத்துத்துறை வளர்ச்சியில் கணிசமான பங்களிப்புச் செய்து வருகின்ற ‘தினகரன்’ உதவி ஆசிரியர், திரு. அருள் சத்தியநாதன் அவர்களையும்

என்னால் மறக்க முடியாது. அவருக்கும் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

நான், படைப்பிலக்கிய உலகில் முளைவிட்ட காலம் முதல், அத்துறையில் ஓர் ஸ்திரமான நிலையை எட்டும் வரை யுள்ள எனது வளர்ச்சியில் நிறைவான பங்களிப்புச் செய்த ‘தினகரன்’ உதவி ஆசிரியர், ஜனாப். ஏ. எச். சித்தீக் காரியப்பர் அவர்களையும் இச்சந்தரப்பத்தில் மிக்க நன்றியோடு நினைவு கூர்கிறேன்.

அடுத்து, இச்சிறுகதைத் தொகுதிக்கு அணிந்துரை வழங்கிய, கிழக்குப் பல்கலைக்கழக நுண்கலைத்துறைத் தலைவர் பேராசிரியர் சி. மெனாகுரு, தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழித்துறைத் தலைவர் றமீஸ் அப்துல்லா ஆகியவர்களுக்கும்,

சிறப்புரை வழங்கிய, ஓய்வு பெற்ற கல்விப் பணிப்பாளர் மணிப்புலவர் மருதூர் ஏ. மஜீத், அழகும் அர்த்தமும் நிரம்பிய அட்டைப் படத்தை வரைந்துதவிய ஓவியர் ருத்ரா முதலியவர் களுக்கும் நான் நன்றி பகரக் கடமைப்பட்டவன்.

மேலும், இந்நால் மிகச் சிறப்பாக அமைய வேண்டுமென்பதற்காக அச்சுப்பணிகளுக்கு அப்பாலும் சென்று செயற்பட்ட சாய்ந்தமருது, ரோயல் ஓப்செற் அச்சக நிறைவேற்றுப் பணிப்பாளர் ஜனாப். ஏ. எச். ஜெளபர் காரியப்பர் அவர்களையும், இத்தொகுதியில் இடம் பெற்ற ஒன்பது கதைகளையும் கணனியில் நேர்த்தியாகப் பதிவு செய்த செல்வி. ஏ. சிபானா சிரீன் அவர்களையும் மிக்க நன்றி உணர்வோடு நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

இந்நால் தொடர்பாக, எனக்கு ஊக்கமும் ஒத்துழைப்பும் வழங்கிய அனார்-இஸ்ஸத் ரீஹானா, அல்-ஹாஜ். அவியார் முஸம்மில், மருதூர் ஏ. ஹஸன், செல்வி. ஏ. சில்மியத்துல் சிரீன் ஆகியவர்களுக்கும் நான் நன்றி சொல்வேன்.

நன்றி.

யு. எல். ஆதம்பாவா

680A/02, அழுமது வீதி,
சாய்ந்தமருது - 14.

2007 - 07 - 15

குறைநில்

- நிலைமாறும் போது... 21
பிராய்ச்சித்தம் 31
தாழ 44
அந்த மாணவன் 53
மனிதர்களில் இவன் ஒரு ரகம் 61
திருமணம் 72
நல்ல பிள்ளை 81
அந்த ஏழ நாட்கள் 88
சாதனையோடு வந்தது... 97

நீக்கமாறும் போது...

கழுர், பர்தா தம்பதிகள் சுமார் எட்டு ஆண்டுகள் பிள்ளையில்லாமலிருந்து, நேர்ச்சைகள் வைத்து, தவமிருந்து பெற்ற பிள்ளைதான் வாரிதா.

அவள், அவர்களுக்கு ஏக புதல்வியாகவும் வந்து வாய்த்தாள்.

தமது மகள் பருவமெய்தியதும், உரிய காலத்திலேயே அவளை ஒருவரின் கையில் ஓப்படைத்து அவளின் சிறப்புகள் காண ஆசைப்பட்டார்கள் அத்தம்பதிகள்.

ஒரு பெண்ணுக்கு மாப்பிள்ளை தேடுவதென்பது அவ்வளவு இலகுவான காரியமா என்ன? இங்கு எமது சமூகத்தில் எங்கு பார்த்தாலும், ‘பெண்ணைப் பெற்றிர்களா?’ உங்களுக்கு இதுதான் ‘தண்டனை’ என்பது போல பெண்ணைப் பெற்ற பெற்றோர்களிட மிருந்து அதிகப்பட்சம் எவ்வளவு சீதன், ஆதனங்களையும், கைக் கூலியையும் பறித்துக் கொள்ள முடியுமோ, அவ்வளவையும் பறித்துக் கொள்ளவென இளைஞர்கள் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

இந்நிலைமையில், இத்தம்பதிகள் தமது புத்திரிக்கு ஒரு துணைவனைத் தேடிக் கொள்வதற்காக தம்மிடத்திலுள்ள பொருளாதார வசதிகளை எண்ணிப் பார்த்தனர். அவ்வசதிகளுக்குள் பெரிதாக என்றில்லாவிட்டாலும் ஒழுங்காகத் தொழில் புரிகின்ற ஒருவரைத் தேடிப்பிடித்துக் கொள்ளலாம் என்று நம்பி ஆசையையும் அதற்குள் மட்டுப்படுத்திக் கொண்டனர்.

கழுருக்கு பெரும்பாலும் வயல் வெளியிலேதான் பொழுது கள் கழியும். அவருக்கு ஊருக்குள் புழக்கம் குறைவு. ஆனால், அவரது மனைவிக்கோ, அவ்வூர் அயல்வீடு போல புழக்கம் அதிகம். அறிமுகமும் கூடவிருந்தது.

வீட்டுக்கு வேண்டிய வருமானத்தை ஈடி வருபவர் அவளது கணவர்தான். என்றாலும், குடும்ப வேலைகளையெல்லாம் பார்த்து முடிப்பவள் அவளே. அவள் மிகவும் சாமர்த்திய சாலி.

வேலையோடு வேலையாக ஊரெல்லாம் போட்டுத் துழாவி தனது மகளுக்கான மாப்பிள்ளையையும் கண்டுபிடித்துக் கொண்டாள் பார்தா.

தேநீர்க்கடை வியாபாரியும் கொஞ்சம் கையிலும் மடியிலும் வைத்திருப்பவருமான அவரைப்பற்றி அவள் தனது கணவரிடம் எடுத்துச் சொன்ன போது, அவர், “தனக்குத் தெரிந்த பிள்ளைதான். கிடைத்தால் நாம் செய்த அதிர்ஷ்டம்தான்” என்று மகிழ்ந்து போனார்.

குடு ஆறுவதற்கு முன்பே, ஒரு நாள், கழுரும், பார்தாவும், மாப்பிள்ளையையும், அவரது பெற்றோரையும் வீட்டிலே கண்டு, மாப்பிள்ளை மேல் தாம் கொண்ட விருப்பைப் பிட்டுவைத்து, தாம் கொடுக்க நினைத்துள்ள சீதன ஆதனம், கைக்கலி போன்றவற்றையும் எடுத்து விளக்கி அவர்களின் சம்மதத்தையும் பெற்றுவிட்டனர்.

இரு தரப்பினரும் பேசிக் கொண்டபடி கழுரும் பார்தாவும் தாம் குடியிருந்த வீடு வளவை, மகளுக்கும், மாப்பிள்ளைக்கும் சீதன ஆதனமாக எழுதிக் கொடுத்ததோடு ஒன்றரை இலட்சம் ரூபாயை மாப்பிள்ளைக்கு கைக்கலியாகவும் வழங்கினர்.

திருமணமும் இனிதாக நடந்தேறியது.

கழுரும், பார்தாவும் தமது சொத்துக்களென்று தம்மிடமிருந்த அனைத்தையுமே மகளுக்கும் மருமகனுக்கும் கையளித்துவிட்டு அவர்களது வீட்டிலேயே ஒண்டிக் கொண்டனர். என்றாலும், கழுர் அவர்களது தயவை நாடி நிற்கவில்லை. கரீம் மாஸ்டரின் மூன்று ஏக்கர் காணிக்கு வயற்காரனாகவிருந்து வேளாண்மை செய்து வந்ததோடு, நேரங்கிடைக்கும்போது வேறு வயல்களில், வரம்பு கட்டுதல், நாற்று நடுதல், சூடித்தல் போன்ற வேலைகளையும் செய்து தனது குடும்பத்தை குறைவின்றிக் கவனித்து வந்தார். இதனால், அங்கு பிரச்சினைகள் எதுவும் முளைக்கவில்லை.

வாரிதாவும் கணவரும் கிளைத்துச் சடைத்து வளரும் விருட்சம் போல் பூரிப்போடு வாழ்ந்த அதேவேளை, வாரிதாவின் பெற்றோர் அவ்விருட்சத்தின் பக்கமாய் ஒடும் ஒரு நீரோடை போல அமைதியாக வாழ்ந்தனர்.

இவ்வாறு ஒன்பது வருடங்கள் உருண்டன. பத்தாவது வருடம் கழுகுக்கு எழுபத்தேழு வயது நடக்கும் பொழுது, அவர், பாரிசவாதத்தின் பிடிக்குள் அகப்பட்டு இடது புறமாய் ஒரு கையும், காலும் இயக்கமின்றிப்போக படுக்கையிலே வீழ்ந்தார். திறமை வாய்ந்த ஒரு டாக்டரின் சிகிச்சையினால் ஓரளவு கையையும் காலையும் அசைத்து நடமாடத் துவங்கினார். கையிலிருந்த காசெல்லாம் கரைந்தாலும் நோய் முற்றாகக் குணமாகி பழைய நிலைக்கு அவரால் மீள முடியவில்லை.

அவர், வீட்டிலே முடங்கிக் கொண்டார். அவருக்கு எந்த வேலையையும் செய்ய இயலாதவாறு நோய் கையையும், காலையும் கட்டிப்போட்டுவிட்டது.

அப்போது, அவரும் மனைவியும் தமது மகளினதும், மருமகனினதும் தயவிலே வாழ வேண்டிய நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டனர்.

இவ்வாறு, இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் நகர்ந்தன. பின்னர், அவர்கள் பக்கமிருந்து முன்னு முனுப்புகள் பொரியத் தொடங்கின.

குறிப்பாக, மகள்தான் இதனைப் பெரிதாகத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றாள். என்றாலும், அவள் தனது தாயைப் பற்றி முச்சுக் கூட விடவில்லை.

பெரும்பாலும், வீட்டு வேலைகளையும் வெளி வேலை களையும் செய்து முடிப்பவள் தாய்தான் என்பதனால், அவளை உப்போடு அணைத்துக் கொண்டாள் வாரிதா. ஆனால், அங்குக்கு தந்தைதான் பெரும் சுமையாகத் தோன்றினார்.

“நீங்களும் நெடுக வீட்டிலேயே கிடந்தா, நாங்களும் உடக்குங்கு ஒரே அவிச்சிக் கொட்டிக் கொண்டிருக்கிறன்டா எப்டி? பெரிய பணக்காரனாலயும் ஏலாதே. உம்மாவ வேணு

மிண்டாப் பாத்துக்கலாம். உங்களையும் வச்சிக் கவனிக்கிறத் துக்கு எங்களுக்கேலா. வெளிக்கிறங்கி உங்கட சீவியத்தயாவது பாரத்துக் கொள்ளுங்க” என்று வாரிதா தனது தந்தையின் காது களில் விழும் படியாகவே பல தடவைகள் கூறியிருக்கிறாள்.

அவர், அவ்வாரத்தைகள் தனது செவிகளில் பட்டதாகவே காட்டிக் கொள்ளவில்லை. இருந்தாலும், அவர், ஒரு தடவை தனது புதல்வியைப் பார்த்து, ஈனமான குரலில் “எனது நிலை உனக்குத் தெரியாதா மகள்.... நல்லா நடந்து வேலை செய்யக் கூடிய உடல் நிலை எனக்கிருந்தால் நான் உங்கள் தயவை நாடியிருக்க மாட்டேனே மகள்” என்றார்.

அப்போதும் கூட, வாரிதாவுக்கு தனது தந்தை மீது, இரக்கம் சுரக்கவில்லை.

“நீங்க, எது சொல்லியும், நான் கேக்க ஆயத்தமில்ல.... வெளிக்கிறங்கி எங்கண்டான போய் உங்களக் காப்பாத்திக் கொள்ளுங்க....”

அவள், தனது தந்தையின் மேல் தீயாய்த் தகித்து விட்டு புயலாய் மறைந்தாள். அதன் பின்பும், அவர், அங்கு தனது மகளினதும் மருமகளினதும் தயவிலே வாழ விரும்பவில்லைதான். என்றாலும், எங்கு போவது, என்ன செய்வது என்பதுதான் அவருக்குப் புரியவில்லை. இவ்வாறு, இன்னுமொரு மாதம் அங்கேயே கழிந்தது.

ஒரு நாள், காலை, வழுமையாக அவர் தன்னைச் சுருட்டி கொள்ளும் அந்த அறையில், எப்போதும் போல் அன்று கண்விழித்து எழுந்து தான் துயின்ற பாயில் அமர்ந்திருந்தா. பாயின் தலைப் பக்கமாக ஒரு தலையணையும், விசிறியம் போட்டபடி அப்படியே கிடந்தன.

அப்போது, அவ்வறையின் பக்கமாக வந்த வாரிதா, அப்பாயில் கால் சிக்கித் தடுமாறினாள். நிலத்தில் மோதவிருந்தங்கள் தன்னைச் சமாளித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தாள்.

அந்நிகழ்வு, அவளுள், ஏற்கனவே, கண்று கொண்டிருந்த வெகுளித்தீயில் எண்ணேயை வார்த்தது.

கண்கள் இரண்டும் செம்பகத்தின் விழிகள் போல் சிவந்து கொண்டன. போதை ஏறியவள் போல நின்று ஆடினாள்.

“நானும் சொல்லிக்கிட்டுத்தானிருக்கன். நீங்களும் கொஞ்சமும் உசம்புறாப்போலவுமில்லை.... நீங்க இஞ்ச இன்னமும் இருந்துக்கிட்டிருந்தா இனி எனக்கு பொல்லாத விசர்தான் வரும். சீ.... என்ன மனிசன் நீங்க. உங்களப் போல ரோசமத்த ஒரு ஆள நான், இந்தப் பகுதியிலயும் காணல்ல. இப்பயே வெளிக் கிறங்கிப் பெய்த்திருங்க. அதுவும், ஒரே போக்காப் பெய்த்திருங்க. போகக்குள்ள உங்கட பாய், தலகணி, விசிறி எல்லாத்தையுமே எடுத்துக் கொண்டு பெய்த்திருங்க. இனிமேல், நீங்க இந்த வளவுக் கையும் கால் வைத்திரப்படா....” என்றவள், ‘விகக்’கென்று குனிந்து, தனது தந்தை உட்கார்ந்திருந்த அப்பாயைப் பலமாக ‘பற பற’ வென்று இழுத்தெடுத்தாள்.

தக்க சந்தர்ப்பத்தில் அவளது தந்தையும் பாயிலிருந்து விரைவாய் சீமெந்துத் தரையில் நழுவிக் கொண்டதால், பாயும் தப்பியது. அவரும் தன்னைக் காத்துக் கொண்டார்.

இன்னும் வாரிதாவின் ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. அவள், தனது கரத்திலிருந்த அப்பாயோடு, அங்கு சிதறிக்கிடந்த தலையணை, விசிறி ஆகியவற்றையும் பொறுக்கி எடுத்துக் கொண்டாள்.

ஒரே பாய்ச்சலில் முன்னே குதித்து, அவற்றை வளவுக்குள் வீசி ஏறிந்துவிட்டு மீண்டாள்.

கழுரோ, சோர்ந்து கிடந்த தனது சாரணை நடுங்கும் கரங்களாலே சரிசெய்து கொண்டு எழுந்து நின்றார். அங்கு நிகழ்ந்தவை அனைத்தையும் அவதானித்தவாறு நின்றிருந்த தனது மனைவியை அண்ணார்ந்து பார்த்தார். அவளோ, தனது கண வருக்கு ஆதரவாக வாய்திறந்தால் தானும் அவரோடு சேர்ந்து தெருவிலே நிற்கவேண்டிவரும் என்று அஞ்சி, தலையைத் தொங்க விட்டவாறு மௌனமாய் நின்றிருந்தாள்.

கழுரும், தனது மனைவியின் மன நிலையை விளங்கிக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.

‘பெற்ற பிள்ளையே கைவிட்டிடும்போது மனைவி, கைவிடுவதென்பது பெரிய காரியமா என்ன?’ என்று அவர், தனக்குள்ளே மிகவும் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டார். அவரின் மனம் தூஷிதாடித்தது.

‘இனி ஒரு பொழுதும், தனது மகளினதும் மருமகனினதும் தயவிலே வாழுமாட்டேன்’ என்ற ஒரு திடமான தீர்மானத்தோடு வீட்டிலிருந்து வெளியிலே வந்தார்.

வளவின், வடபுறமாய், செழித்து வளர்ந்து கிடந்த ஒரு மாதுளையின் அருகிலே சிதறிக் கிடந்த பாய், தலையணை, விசிறி முதலியவற்றைச் சேர்த்தெடுத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தார்.

அவ்வேளை, வளவின் தென்புற எல்லை மதிலின் பக்கமாக நின்றிருந்த, அவரது புதல்வியின் கணவனும் அவரைப் பார்த்தான்.

“நீட்டுக்கு உங்க ரெண்டு பேருக்கும் சாப்பாடு போட்டுக் கவனிக்கிறது எங்களுக்கும் பெரிய கஷ்டம்தானே. என்ன செய்யிற மாமிய மட்டும் வைத்துப் பார்த்திக்கிறும். நீங்க எங்கண்டான போய் உங்களப் பார்த்துக் கொள்ளுங்க. திரும்பி வந்து எங்களுக்கு கரச்சல் தந்திரப்படா. நானும் நல்லவனுக்கு நல்லவன். போல்லாத வனுக்குப் பொல்லாதவன். ஓம....” என்று கண்டிப்பான வார்த்தை களைக் கக்கினான் மருமகன்.

தனது மருமகனின் இவ்வார்த்தைகளும், கழுரின் செவிகளைத் தொட்டு நெஞ்சையும் சுட்டது.

அவர், அதனையும் தாங்கிக் கொண்டு மௌனமாய், நடுங்கி நடுங்கித் தள்ளாடியவராய் மெல்ல மெல்ல அடி வைத்து வளவின் வெளி ‘கேற்’ றையும் தாண்டி தெருவிலே இறங்கினார்.

இடது புறமாய், நான்கு ஐந்து மீற்றர்களுக்கு அப்பால் தெருக் கரையில், இரண்டு அறைகளைக் கொண்ட ஒரு சாதாரண கட்டடம். அதில், ஓர் அறை, மளிகைக்கடையாக மலர்ந்திருந்தது. மற்றைய அறை மூடிக் கிடந்தது. அக்கட்டடத்தை ஒட்டியவாறு அதன்பின்னே ஒரு வீடும் அமைந்திருந்தது. அவற்றின் சொந்தக்காரன், கபுருக்கு தாய் வழியில் உறவினன். அதனால், அவர், கூசாமல் அவ்வீட்டுக்குச் சென்று, தான் வைத்திருந்த பொருட்களை அங்கு ஒப்படைத்து விட்டு திரும்பி வந்தார். மூடிக்

கிடந்த அறையின் முன்னே அறையோடு சேர்த்துக் கட்டப் பட்டிருந்த படிக்கட்டில் தள்ளாடியவராக கைகளை மெல்ல ஊன்றி உட்கார்ந்தார். அவரிடமிருந்து ‘ம்...ஹ்...’ என்று நெடுமூச்சொன்று வெளிப்பட்டு மறைந்தது.

அவர், தனது மருமகனைப் பெரிதாக எடுத்துக் கொள்ள வில்லை. ஆனால், மகள்தான் அவருக்கு பயங்கரமாகத் தோன்றினாள்.

அவள், தன்னோடு நடந்து கொண்ட முறையை நினைக்க நினைக்க அவரின் நெஞ்சிலே துன்பம் பெருகி கடலாய் கொந் தளிக்கத் தொடங்கியது.

கழுர், தனது ஆறுதலுக்காக தான் உட்கார்ந்திருந்த படிக் கட்டிலிருந்து, சற்றுப் பின்னே நகர்ந்து, மூடிக் கிடந்த அவ்வறையின் கதவிலே முதுகை பொருத்திக் கொண்டார்.

அவரது மனவானிலே, கடந்த காலத்தில் நிகழ்ந்த இரு சம்பவங்கள் மிதந்து வந்தன.

○ ○ ○

அப்பொழுது, வாரிதாவுக்கு வயது ஒன்றரை இரண் டிருக்கும். குழந்தையாகவிருந்த அவளை வயிற்றுப்போக்கு வாய்ப்பாகப் பிடித்துக் கொண்டது.

கழுரும், பாதாவும் நோயுற்ற தமது குழந்தையை, டாக்டர் கள் பலரிடமும் தூக்கிக் கொண்டு ஓடினார்கள், ஆனால், பயன் தான் கிட்டவில்லை.

சில பெண்களின் ஆலோசனையின் பேரில், வாச்சாப்பரிசாரி யிடமும் காட்டி, ‘குறி’பார்த்து, ‘அச்சிலமும்’ கட்டிப்பார்த்தனர். அப்போதும் நோய் குணமாகவில்லை.

‘எவ்வளவு பேருக்கிட்கக் காட்டியாச்சு... இனி எங்க காட்று...’ என்று அலுத்தவளாய், குழந்தையை மடியிலே வைத்துக் கொண்டு வீட்டிலே அம்மிக்கல்லாய் அமர்ந்துவிட்டாள் பாதா. ஆனால், அவளின் கணவரோ தனது மகளின் உச்சந்தலையைத் தொட்டுப் பார்ப்பதும், இமைகளை நீக்கிப் பார்ப்பதுமாய் நிம்மதியின்றித் தவித்தார்.

ஒரு நாள், பிற்பகல். வெளியிலே போயிருந்த அவர், அவசரமாய் வீட்டுக்குத் திரும்பிவந்தார்.

“நம்மிட ஊருக்க பள்ளியடிய, மெயின் ரோட்டுப்பக்கமா புதிசா ஒரு டாக்கித்தர் ஆசுபத்திரி திறந்திருக்காராம். பிள்ளைய அவருக்கிட்டாயும் ஒருக்காக் காட்டிப் பாப்பமே. நானே காட்டிட்டு வாறன். தாங்க... பிள்ளைய” என்று தனது மகளை மனைவியிட மிருந்து வாங்கி, தோளிலே போட்டு, துவாயினாலும் முடிக் கொண்டார். பாதையிலே இறங்கி விடுவிடென்று நடந்தார். புதிய அவ்வைத்தியசாலையை அண்மித்தார். தோளில் கிடந்த அவரது குழந்தை திடுகூறாக மலங் கழித்துவிட, வலது புறமாய் அவரது சேர்ட்டும், சாரணும் அதிலே தோய்ந்து விடுகிறது.

அவர், தனது நடையைத் தள்ளத்தி, அப்பக்கமாய் தன்னை ஒரு முறை அவதானித்துக் கொண்டார். மறுகணமே, அவர், தனக்கு எதிரேயிருந்த ஒரு வீட்டுக்குச் சென்று, தன்னையும், குழந்தையையும் நீரினால் சுத்தம் செய்து சுரத்தையும் துடைத்துக் கொண்டார். அப்போதும் அவர், தனது குழந்தை மேல் வெறுப் படையவில்லை. “பிள்ளைக்கு என்ன நடந்தது! சே...” என்று மேலும் அனுதாபப்பட்டுக் கொண்டார்.

அவர், மீண்டும் தனது குழந்தையை தோளிலே போட்டு அணைத்துக் கொண்டு, தான் தேடிவந்த வைத்தியசாலையை அடைந்து, அவ்வைத்தியரைக் கண்டு தனது குழந்தையின் நிலையை எடுத்து விளக்கினார்.

டாக்டரிடமிருந்து மருந்துகளையும், தைரியத்தையும் பெற்றுக் கொண்டு வீடு திரும்பினார். இது ஒரு சம்பவம்.

○○○

வாரிதா, ஜந்து வயதை எட்டிக்கொண்டிருந்த போது, அவளை தைபோயிற் காய்ச்சல் பீடித்துக் கொண்டது.

கழுரும், பீதாவும், மகளை தமக்குத் தெரிந்த எல்லா டாக்டர்களிடமும் கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள். ஆனால், நோய் தான் விட்டுவிட்டுப் போகவில்லை.

அவர்கள், தமது புதல்வியை, அனுபவம் வாய்ந்த ஒரு டாக்டரின் ஆலோசனையின் பேரில், மட்டக்களப்பு அரசு மருத்துவ மனையில் சேர்த்தனர். அங்கே, பர்தா, தனது மகளின் அருகிலே யிருந்து அவளைப் பார்த்துக் கொண்டாள். வாரிதாவுக்கு அவ்வளவு உதவி போதும்தான். கூபுர், வீட்டுக்குச் சென்று விரும்பிய நேரம் திரும்பிவர நல்ல வாய்ப்புமிருந்தது. என்றாலும், அவருக்கு, அங்கிருந்து போவதுதான் கடினமாகவிருந்தது. உயிரெவிட்டு விட்டுப்போவது போன்றிருந்தது. குட்டி போட்ட பூணை போல அங்கேயே சுற்றிக் கொண்டு திரிந்தார். அவர், பல இரவுகளை வைத்திய சாலையின் மூன் மண்டபத்தில், வெளி நோயாளர் அமர்வதற்காகப் போடப்பட்டிருந்த ஒரு நீண்ட வாங்கிலேயே கழித்தார்.

அவர், தனது மனைவியின் வற்புறுத்தலின் காரணமாய் இரண்டு மூன்று தினங்கள் வீட்டுக்கும் போகவேண்டி வந்தது. இருந்தாலும் அவர், சுவரில் பலமாக வீசியெறிந்த பந்தாய், உடனேயே வைத்திய சாலைக்கு மீண்டும் வந்துவிடுவார்.

தனது மகளின் காய்ச்சல் குணமாகும் வரை அவருக்கு நிம்மதியே இல்லை. அவரது எண்ணம், உணர்வுகள் எல்லாம் அவளே.

காய்ச்சல் குணமாகி அவள், வார்ட்டிலிருந்து வெளியே வந்தபொழுது அவர் அடைந்த மகிழ்ச்சியைச் சொல்ல வார்த்தை களே இல்லை.

தாயோடு வந்துநின்ற தனது மகளை, அகலவிரிந்த விழிகளாலே பார்த்தார். வைத்தியசாலை, தம்மைச் சுற்றி நின்ற மக்கள் அணைத்துமே அவருக்கு மறந்து போயிற்று. தனது புதல்வியை அப்படியே அள்ளியெடுத்துக் கொண்டார். அவளின் கன்னங்களில் முத்தமழை பொழிந்தார். “போன என்ட உயிர் வந்திட்டு” என்றவாறு அணைத்துக் கொண்டார்.

○ ○ ○

தெருவில் விரைந்து வந்த ஒரு வேணின் சுத்தம் அறையின் படிக்கட்டிலே உட்கார்ந்திருந்த கழுரை உலுக்கிலிட்டது. மெல்ல நிமிர்ந்தார். இமைக் கரைகளில் கசிந்திருந்த நீரைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

‘என்ன புள்ளா.... எவ்வளவு அருமையாய் பேணி வளர்த் தேனே! அவளுக்காக எத்தனை துண்பங்கள், எத்தனை கவுட்டங்கள் பட்டேன். எல்லாம் கானலாய், வெறுங்கனவாய் ஆனதே... சே...’ என்று அவர், தனக்குள்ளே புலம்பிக் கொண்டார்.

சில விநாடிகள் கருகி உதிர்ந்தன.

‘என்ட கூட்டாளிர் மகன் சுபைர், அட்டப்பளத்துக்க மில்லுப் போட்டிருக்கான். கண்டால் போதும், ‘மாமா...மாமா...’ என்று உயிரெயே மாய்ப்பான். நல்ல பிள்ளை.... அவண்ட மில்லில என்னன்டான ஒரு வேலையில என்னச் சேத்துக்குவான். என்ட கடைசிக் காலத்தையும் அங்கேயே கழிச்சிரலாம்...’ என்று எண்ணிய வராய், கையை ஊன்றியவாறு மெல்ல எழுந்தார். அறையின் படிக்கட்டிலிருந்து தட்டுத்தடுமாறி வீதிக்கு வந்தார்.

அவரின் தேகம் முழுவதும் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. எனினும் அவர், தன்னை ஒருவாறு திடப்படுத்திக் கொண்டு சுபைரின் வீட்டை நோக்கி நடந்தார். தட்டுத்தடுமாறும் தம் வாழ்க்கையில் பற்றிப்பிழித்துக்கொள்ள ஒரு தூண் கிடைத்த நம்பிக்கையோடு.

தினகரன் வாரமஞ்சரி
1999 ஏப்ரல் 18

பிராய்ச் சித்தம்

அன்று அம்பாரை, மாவட்ட அரசு ஆதார வைத்தியசாலை வெகு சுறுசுறுப்பாய் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

அங்கு வழைமையாகவே மருந்து பெறுவதற்காக வெளி நோயாளர் அதிக அளவிலே மொய்ப்பர். அன்று புன் கிழமை ‘கிளினிக்’களுமிருந்ததால் திமு திமு வென்று ஜனத்திரள்.

அம்மருந்துவ மனையின் பிரதான வாயிலை ஒட்டியவாறு அமைக்கப்பட்டிருந்த பிரதான மண்டபத்தில் வாயிலைத் தொட்ட படி, தென்புறமாய், வழியை நோக்கியவாறு போடப்பட்டிருந்த முப்பத்தெட்டு நாற்பது கதிரைகளிலும் அவற்றின் எதிரே வடபுற மாய் சுவரின் பக்கமாக இடப்பட்டிருந்த இரு நீண்ட வாங்குகளிலும் வந்தவர்களில் ஒரு பகுதியினர் அமர்ந்திருந்தனர்.

சிலர், அங்குமிங்கும் அலைமோதினர். வேறு சிலர், அங்குமிங்கும் கூடிக் கூடி நின்றனர். அம்மண்டபத்தின் மத்தியிலிருந்து வட திசை நோக்கிச் செல்லும், ஆறு ஏழு அடி அகலமான வழியில் ‘கிளினிக்’களுக்கு வந்திருந்தவர்களின் ‘கியூ’ வரிசைகள். அவ்வழியின் இரு மருங்குகளிலும் அமைந்திருந்த அறைகளில், அவர்களுக்கான ‘கிளினிக்’கள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

மண்டபத்தின் வட திசையில் அமைந்திருந்தது போல வழியும், அறைகளும் மண்டபத்தின் தென் திசையிலும்.

அவ்வழியிலோ, மருந்து பெறுவதற்காக வந்திருந்த வெளி நோயாளர்களின் ‘கியூ’ வரிசை, வைத்தியசாலையின் முன்னால் சென்ற பிரதான சாலை போல், நீண்டு நெளிந்து கிடந்தது.

மண்டபத்தின் தென்புறமாய், மண்டபத்தோடு ஒட்டியிருந்த முதலாவது அறையில், டாக்டர்கள் இருவர், வரிசையில் வந்தவர்களைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

மெல்ல மெல்ல அக் ‘கியூ’ வரிசை கரைந்து கொண்டிருந்தது.

மண்டபத்தின் வடபுறச் சுவரில், வழியின் மேல் பொருத்தப் பட்டிருந்த சுவர்க்கடிகாரம் பத்து மணியைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

பிரதான வாயிலின் முன்பாய், விரைவாக வந்து நின்ற ஒரு காரிலிருந்து விபத்துக்குள்ளான ஒருவரை, அவரைக் கொண்டு வந்திருந்த இருவர் தூக்கியெடுத்து, அங்கே வருவிக்கப்பட்ட, ஒரு ‘ஸ்ரெச்சரில்’ கிடத்தினார்.

வைத்தியசாலை ஊழியர் ஒருவர், அந்த ‘ஸ்ரெச்சரை’ பிரதான மண்டபத்தின் ஊடாக ஆட்களை விலக்கியவாறு தள்ளிக் கொண்டு போய் தென்புறமாய் மண்டபத்தோடு ஒட்டியிருந்த முதலாவது அறைக்குள் நிறுத்தினார். விபத்துக்குள்ளானவரைக் கொண்டு வந்திருந்தவர்களும் கூட வந்திருந்தனர்.

அந்த அறைக்குள் வெளிநோயாளரைப் பரிசோதித்துக் கொண்டிருந்த டாக்டர்கள் இருவரும் தமது பணியை நிறுத்தி விட்டு, விபத்துக்குள்ளானவரைத் தாங்கி வந்திருந்த ‘ஸ்ரெச்சரை’ப் பார்த்தனார். அவர்களில் டாக்டர் பெளமி, தீயிலே மிதித்து விட்ட வன் போல் தனது ஆசனத்தைப் பின்னே தள்ளிவிட்டு, துள்ளி எழுந்தான். அந்த ‘ஸ்ரெச்சரி’ன் பக்கமாக வந்து அதிலே, தலை யும், மார்பும், கால் பகுதியும் இரத்தம் தோய்ந்த நிலையிலே மயக்கமுற்றவராய்க் கிடந்த விபத்துக்குள்ளானவரைப் பார்த்தான் டாக்டர் பெளமி. அவனுக்கு பகீரென்று நெஞ்சுக்குள்ளும் நெருப்புப் பற்றிக் கொண்டது போலிருந்தது. அண்ணாந்து அவரைக் கொண்டு வந்திருந்தவர்களைப் பார்த்தான்.

“இது பாயிஸ் சேர் அல்லவா... என்ன நடந்த...” என்றான்.

“ஓம்... பாயிஸ் சேர்தான்... இவர் காலையில் ஊரிலிரிந்து ஏதோ ஒரு வேலையா மோட்டச் சைக்கிள்ள அம்பாரைக்கு வந்திருக்கவேணும்.... இப்ப கொஞ்ச நேத்தைக்கு முதல்லதான் டவுண்ல வெச்சி இவர் ஓடிவந்த மோட்டச் சைக்கிளும், ஒரு ஆட்டாவும் மோதியிருக்கு. இவர்க் காலத்திக்கு அம்பாரைக்கு வேங்கில் ஒரு வேலையா வந்த நாங்களும் அவ்விடத்திக்கு வந்து சேர்ந்திட்டம். உடனேயே நாங்க கொண்டு வந்திருந்த காரிலேயே இவர் இஞ்ச கொண்டு வந்தும் சேர்ந்திட்டம்.” ஆசிரியர் பாயிலைக் கொண்டு வந்திருந்தவர்களில் ஒருவர் பதிலளித்தார்.

டாக்டர் பெளமி, தனது கையில் வைத்திருந்த ‘ஸ்டெதஸ் கோப்பை’ காதுகளில் பொருத்தி, ஆசிரியர் பாயிலின் இதயத் துடிப்பை அவதானித்தான். அவனுள் வேகம் இறக்கை விரித்தது. தனக்கு எதிரே நின்ற பெண் தாதிகள் மூவரையும் அவசர அவசரமாகப் பார்த்தான்.

“உடனேயே இவரை வார்ட்டில் சேர்ப்பதற்கான ஒழுங்கு களைச் செய்யுங்கள். நானும் இதோ வந்துவிடுகிறேன்.” சிங்களத் தில் பணித்துவிட்டு மேசையின் பக்கமாகத் திரும்பினான் பெளமி.

வைத்தியசாலை ஊழியர் அந்த ஸ்ரெச்சரை அங்கிருந்து வெளியிலே தள்ளிக் கொண்டு விரைந்தார்.

டாக்டர் பெளமியின் கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்ட பெண் தாதிகளோ, வெண் புறாக்களாய், அந்த வைத்தியசாலை ஊழியரை முந்திக் கொண்டு பறந்தனர்.

உடனேயே டாக்டர் பெளமியும், ஆசிரியர் பாயிலை எடுத்துப்போயிருந்த வார்ட் களின் பக்கமாகவிருந்த அந்த அறைக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அவன், ஆசிரியர் பாயிலினது தலையின் இடது பக்கமாய் குத்திப் பின்திருந்த காயத்துக்கும், இடது கை மணிக்கட்டு, இடது கால் தொடை, வலது கால் கெண்டை, நெஞ்சு ஆகிய வற்றில் கீறிக் கிழித்திருந்த காயங்களுக்கும், மற்றும் காயங்களுக்கும் அவசர சிகிச்சை மேற்கொண்டான்.

சில நிமிடங்களில், ஆசிரியர் பாயில், இரண்டாம் வார்ட் டிலே, வட திசையில் மூன்றாவது கட்டிலில் வைக்கப்பட்டு, அவருக்கு சேலைன் பாய்வதற்கான ஒழுங்குகளும் மேற்கொள்ளப் பட்டன.

டாக்டர் பெளமி வார்ட்டுக்குள்ளும் வந்து ஆசிரியரைக் கவனித்தான்.

பாயிலைக்கு, சேலைன் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது டாக்டர் பெளமிக்கு, மிக்க திருப்தியை அளித்தது. என்றாலும், அவர் பிரக்ஞாயின்றிக் கிடந்தது பெளமிக்கு கவலையைத் தோற்று வித்தது.

பாயிலூக்கு உணர்வு திரும்பும் வரை நிம்மதி இழந்து தவித்தான் டாக்டர் பெளமி. அவனுக்கு, எதுவும் செய்யத் தோன்ற வில்லை. வார்ட்டுக்குள் அங்குமிங்குமாக நடந்தான்.

ஆசிரியர் பாயிலூக்கு, உணர்வு திரும்ப ஒன்று ஒன்றறை மணித்தியாலங்கள் ஆகின. அதன் பின்பே டாக்டர் பெளமியும் நிம்மதியடைந்தான்.

அவன், வார்ட்டுக்கு வெளியே நின்று கொண்டிருந்த பாயிலை வைத்தியசாலையில் கொண்டுவந்து சேர்த்தவர்களில் ஒருவரை தனக்கு அருகிலே அழைத்து அவரிடம் இவ்வாறு கூறினான்:

“பாயில் சேருக்கு, காயங்கள்ளிந்து ரெத்தம் கொஞ்சம் கூட வெளியே வந்திட்டுப் போலவும் தெரியிது. சேலைன் பாய்ச்சி முடிஞ்சத்துக்குப் பிறகு அவருக்கு ரெத்தமும் பாய்ச்ச வேணும்... அதுக்கான ஒழுங்குகளும் செய்யணும்... இதற்கிடையில, சேர், எக்சிடன்ட் பட்டு அவர் இங்கே வாட்டில் இருக்கிற விசயம் ஊர்ல் அவர்அடிக்குக்குத் தெரியுமோ என்னவோ தெரியாது.”

“காத்தான்குடிதான் பாயில் மாஸ்டர் பிறந்த இடம். ஆனா... அவர் நிந்தவூர்லதான் கலியாணம் முடிச்சிருக்கார். நாங்க நிந்தவூர்ல எங்களுக்குத் தெரிந்த ஒருவருக்கு டெலிபோன் கோளெடுத்து பாயில் மாஸ்டர் பொஞ்சாதிக்கு விசயங்களாச் சொல்லச் சொல்லி இஞ்ச நடந்த எல்லா விசயங்களையும் அவருக்கிட்ட விளக்கமா எடுத்துச் சொல்லியிருக்கம். இன்னம் கொஞ்ச நேத்தையால அங்கிருந்தும் அவர்ர ஆக்கள் இஞ்ச வந்து சேந்திருவாங்க.”

“ஆ... அப்ப விசயங்கள் நீங்கதான் அறிவிச்சிருக்கிங்க... அதக் கேக்கிறத்துக்குத்தான் உங்களக் கூப்பிட்ட... சரி...”

டாக்டர் பெளமி திரும்பி நடந்தான். அவனுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தவரும் வார்ட்டுக்கு வெளியே அடி பதித்தார்.

டாக்டர் பெளமி, அந்த வார்ட்டை நோக்கியவாறு அதன் கிழக்குக் கரையிலே போடப்பட்டிருந்த ஒரு மேசையின் பக்கமாகக் கிடந்த ஒரு கைக் கதிரையில் வந்தமர்ந்தான்.

“ம்.ஹு...” என்று நெடு முச்சொன்றை விட்டுக் கொண்டான். தனக்கு எதிரே வலது புறமாய் முன்றாவது கட்டிலில் ‘சேலைன்’ பாய்ந்து கொண்டிருந்த தனது ஆசிரியரைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவளின் மனத்திலே பத்து வருடங்களுக்கு முன்பு நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது.

○○○

அப்பொழுது, பெளமி, சாய்ந்தமருதுவில் அமைந்திருந்த பிரபல்யம் வாய்ந்த ஒரு கல்லூரியில், க.பொ.த. உயர்தர விஞ்ஞானப் பிரிவில் இறுதி வருட மாணவன். பரீட்சைக்கு சில மாதங்களே இருந்த ஒரு குழ்நிலையில் ஒரு நாள்...

வழைமை போல கல்லூரியில், சரியாக காலை 8.00 மணிக்கு, ‘கணீர்...கணீர்...’என்று முதலாவது பாடவேளை மணி ஒலித்தது.

அப்போது, கல்லூரியின் கிழக்குப் பக்கமாகவிருந்த மூன்று மாடிக்கட்டடத்தின் முதலாவது மாடியில், பிரதான வாயிலின் தென்புறமாய் அமைந்திருந்த உயிரியல் விஞ்ஞான மாணவர் வகுப்பறையிலும் அமைதி அரியாசனமேறியது.

கம்பீரமாக வந்த ஆசிரியர் பாயிள், அவ்வகுப்பறைக்குள் நுழைந்து, கைக் கதிரையைப் பின்னே இழுத்து விட்டு அதன் முன்னே இடப்பட்டிருந்த ஆசிரியர் மேசையில் தான் கொண்டு வந்திருந்த பைல், குறிப்புக் கொப்பிகள், புத்தகங்கள் ஆகியவற்றை அப்படியே வைத்து விட்டு நிமிர்ந்தார். ஆசிரியரைப் பார்த்ததுமே வகுப்பிலிருந்த அத்தனை மாணவரும் எழுந்து நின்றனர்; “அஸ்ஸலாமு அலைக்ரும்” என்றனர்.

ஆசிரியரும், “வ அலைக்குமஸ்ஸலாம் இருங்கள்...” என்று விட்டு தனது ஆசனத்திலே அமர்ந்து கொண்டார்.

அவ்வகுப்பில், பதினெந்து பதினாறு மாணவர்களிருந்தனர். அத்தனை பேரின் கவனமும், ஆசிரியரின் மேல் பதிந்திருந்தது.

ஆசிரியர், தான் கொண்டுவந்து மேசைமீது வைத்திருந்த பைல், குறிப்புக் கொப்பிகள், புத்தகங்கள் போன்றவற்றைச் சரி சாகணயோரு வந்தது...

செய்து விட்டு வகுப்பைப் பார்த்தார். வதனம் சிரிப்பை விழுங்கி விட்டு ஏப்பம் விட்டது.

தனது பாடங்களில் கரிசனையாகவிடுந்த ஆசிரியர், தனது பாடங்களுக்கு வராத மாணவர் மேல் மிக்க கண்டிப்போடு நடந்து கொள்ள என்னினார்.

“எங்க மொனிட்டர்... பெரம்பெடுத்து வா...” என்று விட்டு, “நேற்று... பள்ளிக்கு வராத ஆக்கள் இஞ்சால் வாங்க...” என்றவாறு வதனத்தை இன்னும் கடுமையில் தோய்த்துக் கொண்டார்.

நான்கு மாணவர்கள் பதட்டத்தோடு கால்கள் பின்னப் பின்ன வகுப்பின் முன்னே, ஆசிரியரின் பக்கமாக வந்து நின்றனர்.

ஆசிரியர், மாணவர்தலைவர் மேசையிலே கொண்டுவெந்து வைத்த பிரம்பை கையிலே எடுத்துக் கொண்டு எழுந்தார்; மாணவரை அண்மினார்.

“நேற்று பள்ளிக்கு வந்திருந்தா என்ட பாடங்கள் விடுபட்டிருக்க மாட்டாதே. நேற்று சில முக்கியமான விசயங்களைப் பார்த்தோமே...சே...” அலுத்துக் கொண்டார் ஆசிரியர் பாயிஸ்.

ஆழமான ஆற்றில், தலையைப் பிடித்து அப்படியே அமிழ்த்துவது போன்றிருந்தது மாணவர்களுக்கு.

“நேற்று ஏன் பள்ளிக்கு வரல்ல...” ஆசிரியர் ஒவ்வொரு வரிடமும் வினவினார். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு காரணத்தை முன்வைத்தனர். என்றாலும், அவர்கள் கூறிய எந்தக் காரணமும் முக்கியமானதாகப் படாமையினால், அவர், எவரிடமும் தலை சாய்ந்து போகவில்லை.

“நீட்டு கைய...நீட்டு கைய...” என்றார். மாணவர்களும், மௌனமாய் ஒவ்வொருவராக கையை நீட்டி நீட்டிக் கொடுத்தனர். ஆசிரியரின் கையிலிருந்த பிரம்பு வெறி கொண்டு அவர்கள் ஒவ்வொருவரின் கைப்படத்திலும் முழுமூன்று முறை “விசுக் விசுக்” கென்று பாய்ந்து பாய்ந்து தாக்கியது.

நான்காவது மாணவன் பெளமியின் முறை வந்தது.

“நேற்று என் பள்ளிக்கு வரல்ல...” ஆசிரியர் பாயிஸ், பெளமியிடமும் கடுமையான தொனியில் வினவினார்.

“நேற்று எங்கட குடும்பத்துக்க ஒரு கலியாணம். அதுக்குப் போன சேர்... அதுதான் நான்...”

“உங்களுக்குப் படிப்பில கவனமில்ல... என்ன கலியாணமும் மண்ணாங்கட்டியும்... நீட்டு கைய...”

“இல்ல சேர்... எனக்கு அடிக்க வேணா... எங்கிட வாப்பாதான் என்ன கலியாண வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போன்... அதுவுமில்லாம எங்கட வீட்டில இதுவரையில எங்கட வாப்பாவோ, உம்மாவோ யாருமே என்ன அடிக்கவுமில்ல...” பெளமி கையை நீட்டாது, நிலத்திலே ஆழமாய் வேரோடுவிட்ட ஒரு விருட்சம் போல் நின்றிருந்தான்.

“ஒங்கட குடும்பம் பேர் பெற்ற ஒரு பெரிய குடும்பமாக விருக்கலாம்... உங்கட வாப்பாவும் ஒரு புறக்டராகவிருக்கலாம்... நீங்க எப்படித்தான் இருந்தாலும் எனக்கொண்டுமில்ல... இஞ்ச எல்லோரும் எனக்குச் சமன்தான். நீட்றா கைய...” ஆசிரியர் பாயிஸ் பிரம்பை உயர்த்திக் கொண்டு வேங்கை போல் பாய்ந்தார்.

“தயவு செய்து அடியாதங்க சேர்...” இப்போதும் பெளமி முன்பு போலவே கையை நீட்டாது நின்றிருந்தான்.

பெளமி, மாணவர் மத்தியில் தனது கட்டளையை உதாசீனம் செய்தது ஆசிரியர் பாயிஸைக்கு மேலும் ஆத்திரத்தைக் கிளரி விட்டது.

அவரின் விழிகளிலிருந்து நெருப்புப் பொறி பறந்தது. கையிலிருந்த பிரம்பை மேசை மீது வீசி ஏறிந்தார்.

“என்ட ரெண்டு பாடங்களுக்குமுரிய கொப்பிகள எடுத்துக் கிட்டு வா...” பெளமியிடம் கடுமையான கட்டளை.

அவனோ, தனது இடத்துக்கு விரைந்து ஆசிரியர் வேண்டிக் கொண்டபடி, விலங்கியல், தாவரவியல் ஆகிய அவர்து இருபாடங்களுக்குமுரிய இரு கொப்பிகளையும் எடுத்து வந்து அவரின் கரத்தில் ஒப்படைத்தான். ஒவ்வொன்றும் நூறு, நூறு தாள்கள் சாகணமியாக வந்தது...

கொண்டதாகவிருக்க வேண்டும். அல்லது அதைவிடவும் அதிக மாகவிருக்க வேண்டும். நன்கு கனமாகவிருந்தன.

ஆசிரியர் பாயிஸ், தான் வாங்கி எடுத்த கொப்பிகளில் ஒன்றை மேசைமீது போட்டு விட்டு, கையிலிருந்ததை விரித்து சுக்கு நூறாகக் கிழித்து கீழே போட்டார். மறுகண்மே, மேசையில் இட்ட மற்றைய கொப்பியையும் தாவி எடுத்து அதனையும் முன்பு கிழித்தது போலவே கிழித்து கீழே சிதறவிட்டார். அப்போதும் அவரது ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. கிழிக்கப்பட்ட கொப்பிகளின் துணிக்கைகள் அனைத்தையும் அப்படியே அன்னியெடுத்து வகுப்பறைக்கு வெளியே வெறுந்தரையிலே கொண்டுவந்து போட்டார். நீளாக காற்சட்டைப் பைக்குள்ளிருந்து, தீப்பெட்டியை எடுத்து அவற்றிற்கு நெருப்பு வைத்தார். தீ, நாக்கை நீட்டி நீட்டி பசியைத் தணித்துக் கொண்டிருந்தது. சில வினாடிகள் அதனை அவதானித்துவிட்டு வகுப்பறைக்குள் மீண்டார் ஆசிரியர் பாயிஸ்.

அவரின் வருகையினால், வகுப்பின் மேற்குப்புற ஐஞ்னல் வழியாய், வெளியே நிகழ்ந்த அக்காட்சியினைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த பெளமியும், வகுப்பின் சக மாணவர்களும் கல்லில் விழுந்த கண்ணாடிப் பாத்திரம் போல் சிதறினர்.

பெளமி மட்டும், ஆசிரியரின் முன்னே வந்து நிற்க, ஏனைய வர்கள் தத்தம் இடங்களுக்கு விரைந்து இருக்கைகளில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

ஆசிரியர் பாயிஸ், தன் எதிரிலே வந்து நின்ற பெளமியை வேண்டாத ஒரு பொருளைப்போல் பார்த்தார்.

“இன்னும் என்னத்துக்கு இஞ்ச நின்டுக்கிட்டிருக்காய்... போ...வெளியே...நீ இனிமேல் ஒரு நாளும் என்ட பாடங்களுக்கு வந்திரப்பொடா...”பாம்யாய்ச் சீறினார்.

அதன் பின்பும் பெளமி, அங்கு நிற்க விழையவில்லை. பெரிதும் கலக்கமுற்றவனாய், வகுப்பறையை விட்டு வெளியேறினான்.

மறுநாள், அவனது தந்தை அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு வந்து, கல்லூரியின் காரியாலயத்தில் அதிபரைச்

சந்தித்தார். கல்லூரியில், தனது புதல்வனுக்கு நடந்த விடயத்தை எடுத்துக் கூறினார்.

ஏற்கனவே, அதிபருக்கு இவ்விசயம் தெரிந்திருந்தும் எது வுமே தெரியாதவர் போல் பாசாங்கு செய்தார். அதுமட்டுமல்ல, அவர், தனது உரையின் போது ஆசிரியரைக் கண்டிக்காமல் விட்டு விட்டாலும், வந்தவர்களுக்கு ஓர் ஆறுதல் வார்த்தையாவது பகரவுமில்லை.

அதிபரின் இந்நிலமையினால் மேலும் வெறுப்படைந்த பெளமியின் தந்தை, உடனேயே தனது புதல்வனையும் அழைத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து வெளியேறினார்.

ஆசிரியர் பாயிலின் கொடிய நடவடிக்கையினால் மனம் குழம்பிப்போன பெளமி, அவ்வாண்டு நடைபெற்ற, க.பொ.த. உயர்தரப் பரிட்சைக்குத் தோற்றவில்லை. என்றாலும், அவன், அத்தோடு தனது படிப்புக்கு விடைகொடுத்து விடவுமில்லை.

ஆண்டு ஆறு முதல் கல்வி கற்று வந்த அக்கல்லூரியை மனவிருப்பமின்றியே விட்டு விலகி, அங்கிருந்து வடத்திசையில் ஒன்று ஒன்றரை மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள மற்றுமொரு கல்லூரியில் சேர்ந்து கல்வியைத் தொடர்ந்தான் பெளமி. ஒரு வருடம் நகர்ந்தது. அதன் பின்னர் நடைபெற்ற, க.பொ.த. உயர்தரப் பரிட்சைக்குத் தோற்றி உயிரியல் விஞ்ஞானப் பிரிவில் அதி உயர் சித்தி எய்தினான்.

பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று ஜந்து ஆண்டுகள் பயின்று டாக்டராக மலர்ந்தான் பெளமி.

தலைநகரிலே உள்ள, அரசாங்க மத்திய மருத்துவ மனையில் தனது தொழிலைத் தொடங்கிய அவன் இரு வருடங்களின் பின், அம்பாரை அரசாங்க ஆதார வைத்தியசாலைக்கு இடமாற்றம் பெற்று வந்து அங்கும் ஒரு வருடத்தைக் கழித்து விட்டிருந்தான்.

○○○

வைத்தியசாலையில், மதியம் பன்னிரெண்டு மணியைப் பகிரங்கப்படுத்தும் வகையிலே, “டங்...டங்...டங்” என்ற சத்தம் சாகணயோரு வந்தது...

ஒங்கி ஒலித்தது. சுய நிலை எத்திய டாக்டர் பெளமி, சுற்றும் முற்றும் தனது பார்வையைச் சுழில் விட்டான். அணையை உடைத்துக்கொண்டு ஒடி வருகின்ற வெள்ளம் போல் மக்கள் அவ்வார்ட்டினுள் நுழைந்தனர்.

அவர்களில், ஆசிரியர் பாயிலை வைத்தியசாலையில் கொண்டு வந்து சேர்த்த இரு ஆண்களும், வேறு இரண்டு ஆண்களும் ஒரு பெண்ணும் பாயிலின் கட்டிலின் பக்கமாய் விரைந்து அவரை மொய்த்துக் கொண்டனர். சில நிமிடங்களில் அவர்கள் கிழக்குப்புறமாய் - வார்ட்டை நோக்கியவாறு இடப்பட டிருந்த ஒரு மேசையின் முன்னே கைக்கதிரை ஓன்றிலே உட்கார்ந்திருந்த டாக்டர் பெளமியிடம் வந்தனர்.

பெளமி அவர்களை ஊன்றி அவதானித்தான்.

“சேர்... இன்னா நிக்கிற இவகதான் பாயில் மாஸ்டர் பெண்சாதி... இவகளுக்குப் பக்கத்தில் நிக்கிற இவக அவர்ர மாமினாரு... மத்த இவர் அவர்ர மச்சினன்...” பாயிலை வைத்தியசாலையில் கொண்டுவந்து சேர்த்தவர்களுள் ஒருவர், புதிதாக வந்தவர்களை டாக்டருக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

“ஆ... பாயில் சேர்ர குடும்பத்தில் முக்கியமானவங்கதான் வந்திருக்காங்க.” மெல்லிய புன்னகையொன்றை இதழ்களில் நெளிய விட்டுக் கொண்டான் டாக்டர் பெளமி.

“சேர்... மச்சானுக்கு ரெத்தம் பாச்ச வேணுமெண்டு சொன் னிங்களாம். ரெத்தம் தேவையாகவிருந்தா, நான் இவகளுக்கு ரெத்தம் தாற்ததுக்கு ஆயத்தமாகயிருக்கன். இன்னா என் கூட நிற்கிற எங்கட வாப்பாவுக்கும் நல்ல வயசாப்போச்சி... தம்பியும் வருத்தக்காரனாயிருக்கான்... இவர்களுக்கிட்டறிந்து ரெத்தம் எடுக்க ஏலா... நானே தாறன்...” ஆசிரியர் பாயிலின் மனைவி, மனத்தைத் திறந்து பேசினாள்.

“பாயில் சேருக்கு ரெத்தம் தேவைதான். அவர் குறுப் ரெத்தம் இஞ்ச ரெத்த வங்கியிலையும் இல்லாமலிருக்கு, என்ட ரெத்தமும் அவர்ர குறுப்பைச் சேர்ந்த ரெத்தமாக விருக்கிறத்தால் நானே அவருக்கு ரெத்தம் குடுக்கத் தீர்மானிச்சிருக்கன்.”

“இவக சுகமடைவதற்காக, நீங்க எவ்வளவோ, பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிங்க... இவகனுக்கு ரெத்தமும் நீங்கதானா கொடுக்கிற... அப்ப நாங்க இருக்கிறத்தில் என்ன அர்த்தம்?”

“இவங்க எனக்குப் படிச்சுத்தந்தவங்க. என்ட சேருக்குத்தான் நான் ரெத்தம் கொடுக்கப்போறன். அதுவுமில்லாம, உங்கட ரெத்தமும், இவகட ரெத்தமும் ஒரே குறுப்பைச் சேர்ந்ததாக விருக்குமோ, என்னவோ தெரியாது, அதுவும், சோதித்துப்பார்க்க வேணும். இது ஒண்டும் நமக்குத் தேவையில்ல. நானே இவகனுக்கு ரெத்தம் கொடுக்கிறத்துக்குத் தீர்மானிச்சிருக்கன். அதில் எந்த விதமான மாற்றமுமில்ல... நீங்க எதைப்பத்தியும் இனி யோசிக்க வேணா...”

டாக்டர் பெளமியின் உறுதியான வார்த்தைகளைச் செவி மடுத்த ஆசிரியர் பாயிலின் மனைவி அவனை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்தாள்.

“நில்லுங்க... நான் வாறன்...” பெளமி வார்ட்டிலிருந்து வெளியேறினான்.

அவ்விரு சாராரும் அன்று மாலை 5.00 மணியளவில், மீண்டும் சந்தித்தனர்.

“பாயில் சேருக்கு ரெத்தம் பாய்ச்சியாச்சு, இனிப் பயப்படத் தேவையில்ல... இன்டைக்கும், நாளைக்கும் இஞ்ச இருக்கட்டும். நாளன்டைக்கு மத்தியானம் போல அவர வீட்ட கூட்டிக்கொண்டு போங்க.”

டாக்டர் பெளமி வந்திருந்தவர்களிடம் வேண்டிக் கொண்டான்.

மூன்றாவது தினம், டாக்டர் பெளமியை வைத்திய சாலையில் அவரது அறையில், ஆசிரியர் பாயிலைம், அவரது மனைவி, மாமனார், மைத்துணர் ஆகியோரும் சந்தித்தனர்.

ஆசிரியர் பாயிலைக் கண்டதும், டாக்டர் பெளமி தனது இருக்கையை விட்டு எழுந்து நின்றான். தனக்கு எதிரே, மேசையின் மறுபக்கமாகக் கிடந்த ஒரு கைக்கதிரையைச் சுட்டிக்காட்டி, “இதில் இருங்க சேர்...” என்று அவரை அதிலே உட்காரச்செய்து தானும் தனது இருக்கையிலே, அவமர்ந்து கொண்டான்.

“இனிப் பிரச்சின இல்ல... வீட்ட போகலாம்... எக்ஸிடன்ட் பட்ட தும் உடனேயே இஞ்சு கொண்டந்ததும் நல்லதாப் பேய்தது...” இது டாக்டர்.

“நீங்க என்ட உயிரிக் காப்பாத்திரத்துக்காகப் பட்ட பாட்டை யும், எடுத்த நடவடிக்கைகளையும் என்ன ஆஸ்பத்திரியில் கொண்டு வந்து சேர்த்தவங்க விபரமாக எடுத்துச் சொன்னாங்க. எனக்கு உணர்வு வந்தத்துக்குப்பிறகு நீங்க மேற்கொண்ட நடவடிக்கை களையும், நானே நேரடியாகவும் பார்த்தன். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, உங்கட ரெத்தத்தையும் எனக்குத் தந்திருக்கின்க... இவற்றிற்கெல்லாம் தங்களுக்கு, நான் எவ்வாறு கைமாறு செய்வ தென்றே எனக்கு விளங்கவில்லை. என்னைப்பொறுத்த வரையில், நீங்க எனக்கு எந்தச் சிறிய உதவியும் செய்திருக்கப் பொடா... நான் கொடியவன்...” ஆசிரியர் பாயிஸ் பொரிந்து தள்ளினார்.

“நீங்க... அப்படிச் சொல்லப்பொடா... ஓர் உயிர் என்ற வகையில், என்ட கடமையையும், எனது ஆசிரியர் என்ற வகையில், என்னால் முடிந்த அத்தனை உதவிகளையும், நான் தங்களுக்குச் செய்தேன்.”

“நீங்க... ஏயெல் சோதின எழுதுவதற்கான காலம் நெருங்கிக் கொண்டிருந்த வேளையில், உங்கட குறிப்புக் கொப்பிகளைக் கிழித்து ஏரித்து, உங்கட படிப்ப இடைநடுவில் குழப்பிவிடப் பார்த்தன். ஆனா, நீங்களோ, அதற்கு இரையாகிப் போய்விடாமல் அதை மேவி, ஓர் உயர்ந்த நிலையையும் எட்டிட்டங்க... தங்களிடம் ஆழ்றலும், கெட்டித்தனமும், ஆர்வமும் நிறைந்திருந்த தால, என்னால் தங்களை அழிக்க முடியவில்லை. ஆனா, நீங்க சாதாரணமான ஒரு மாணவனாக இருந்திருந்தால், அன்றே அழிந்திருப்பீங்க. அன்று நான் நடந்து கொண்ட முறையை என்னிப்பார்க்கும் பொழுது, எனக்கே வெட்கமாகவிருக்கிறது. நான் ஆசிரியனே இல்லை; அக்கிரமக்காரன்.”

“அப்படிச் சொல்லாதிங்க சேர்... நானும் மற்றவர்களைப் போல நன்றாகச் சித்தியடைய வேண்டும், உயர் நிலையை எய்த வேண்டும்... என்று எனது நன்மையை உத்தேசித்தே நீங்களும் அவ்வாறு நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், நடவடிக்கை கொஞ்சம் கூடிவிட்டது. அவ்வளவுதான்.”

“நீங்கள் கூறுவது போல தங்களது நன்மை கருதி, நான் தங்களைத் தண்டிக்க முற்பட்டது உண்மைதான். ஆனால், எதிர்பாராத வகையிலே, நான் என்ற அகங்காரத்தினால் என்னுள் ஏற்பட்ட ஒரு வெறித்தனம் என்னைப் படுமோசமாக நடந்து கொள்ளச் செய்துவிட்டது... நான், அன்று நடந்து கொண்ட முறையை எந்த வகையிலும், நியாயப்படுத்த முடியாது. நான் செய்தது பிழையேதான். என்னை மன்னித்து விட்டேன் என்று நீங்கள் சொன்னால்தான், நான் செய்த அந்தப் பாபமும் என்னை விட்டுத் தொலையும், நானும் இவ்விடத்தை விட்டு நகர்வேன்.”

ஆசிரியர் பாயிஸ், ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து, டாக்டர் பெளமியின் அருகிலே சென்றார்.

டாக்டர் பெளமியும் தனது இருக்கையை விட்டு எழுந்து நின்றான்.

இருவரின் கண்களும் கலங்கிக் கொண்டன.

வடக்கு-கிழக்கு மாகாண
மீலாத் நினைவு மலர்-1999, கல்முனை

தூழு

அன்றும் அந்தக் கடற்கரை அதி காலையிலேயே சுறுசுறுப்பாக இயங்கத் தொடங்கியிருந்தது.

பரந்து விரிந்துகிடந்த அந்தக் கடற்கரையின் மேற்குப்புற மாய் அடர்ந்த தென்னெ மரங்கள்... அவற்றின் முன் பக்கமாய் கடலை நோக்கியவாறு ஆங்காங்கே மீன்வாடிகள்... அவ்வாடி களின் விறாந்தைகளிலே மீனவர் சிலர் வீற்றிருந்து கதையளக் கின்றனர். வெளியிலே மீனவர் பலர் முதலாளிகள் மேல் சாலவும் விசுவாசமாய் செயற்படுகின்றனர்.

கடலையண்டி தோணிகள் கரையிலே தள்ளி வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவற்றிலே, அதிகமானவை கரைவலைத் தோணிகள்...

கடலிலே சற்றுத் தொலைவில் பெருந்தொகையான இயந்திர மீன்பிடிப் படகுகள் நங்கூரமிட்டிருக்கின்றன.

ஆங்காங்கே பல தோணிகள் இயந்திரப் படகுகளிலிருந்து மீன்களை மடி மாறிக்கொண்டு கரையை வந்து சேர்கின்றன.

கடற்கரையிலே அங்குமிங்குமாய் எப்போதோ விட்டெறிந்த தளப்பத்து, கொப்புறா போன்ற மீன்களின் குடல்கள் சிதறிக்கிடக் கின்றன. தூர் நாற்றத்திற்கிடையிலும் காக்கைகள் அவற்றைக் கொத்திச் சுவைக்கின்றன.

இளஞ் குரியனின் கிரணங்கள் கூதலை உறிஞ்சியெடுத்து அப்பகுதியை இதமான கணகணப்பில் ஆழ்த்துகின்றன.

அன்றும் அக்கடற்கரையை அண்டிய கடலிலே மீன்கள் மிகக் குறைவாகவே பிடிக்கப் பட்டிருந்தன.

கரையை வந்து சேர்ந்த தோணிகளிலிருந்த மீன்கள் தரையிலே போடப்பட்டு விலைகூறி விற்கப்படுகின்றன.

அங்கு, தமக்கும் இரை கிடைக்காதா என்ற நப்பாசையில் சில காக்கைகள் மேலே மிதக்கின்றன. இன்னும் சில காக்கைகள் பக்கத்திலே உள்ள தென்னைகளில் வீற்றிருந்து அப்பகுதியை நோக்கி தமது பார்வையை விரித்திருக்கின்றன.

தென்புறமாய் சற்றுத் தொலைவில் கடலிலிருந்து ஒரு தோணி கரையை நோக்கி அம்பாய் விரைகின்றது.

அத்தோணியில் மூவர் அமர்ந்திருக்கின்றனர். அவர்களிலே தண்டையல் சவளால் நீரைத் துளாவி தோணியை இயக்குகின்றார்.

அலைகள் வந்து வந்து கரையைத் தழுவிவிட்டு மீழ்கின்றன. சற்றுப் பெரிய அலையொன்று வேகமாய் வந்து கரையை ஆரத்தழுவிவிட்டுச் செல்கிறது. அதன் தழுவலிலிருந்து விடுபட்ட கரையும் ‘ஸ...ஸ...’ என்று முச்சுவிடுகிறது.

இதனிடையே அத்தோணி கரையை வந்து சேர்கிறது.

தோணியிலிருந்த மூவரும் கரையிலே குதித்து தோணியை அலை வந்து மோதுமிடத்துக்கு அப்பால், மணல் மேட்டில் தள்ளிவைக்க எத்தனிக்கின்றனர். கரையில் நின்றவர்களில் ஆறு ஏழூபேர் அங்கு விரைந்து அப்பணி நிறைவேற அவர்களுக்கு தோள் கொடுப்பது தெரிகின்றது.

அதனைக் கவனித்தவாறு பரீத் ஹாஜியார் கரையிலே சற்றுத் தொலைவில் நிற்கிறார்.

அத்தோணியும், அதனோடு செயற்படும் இயந்திரப்படகும் அவரது உடைமைகள்தான்.

அறுபது அறுபத்திரண்டு வயது மதிக்கத்தக்க அவர் பொது நிறமும் அளவான உயரமும், பருமனும் கொண்டவர். நன்கு பற்றிப்பிடிக்கக் கூடிய அளவுக்கு தாடியும் வளர்த்திருந்தார். அதில், ஆங்காங்கே தலைகாட்டிய நரை மயிர்கள் அவரது முதிர்ச்சிக்கு சான்று பகர்கின்றன.

அவர், அனிந்திருந்த இள மஞ்சல் வண்ண வட்டத்தொப்பியும், வெள்ளை நிறமான நீண்ட கை கொண்டதும், முழங்காலின் கீழ் நீண்டதுமான ஒரு பெரிய சட்டையும், இந்திய பழையகாட்சாரணும் அவரது தோற்றுத்தை மேலும் அழகுபடுத்தின.

தோணியில் வந்தவர்களில் இருவர், ஆனால் ஒன்றாய் இரண்டு அறுக்கிளா மீன்களையும் கொண்டுவந்து அவரின் முன்னே மணலில் போடுகின்றனர்.

ஒன்று நாலு நால்ரைக் கிலோவாகவும் மற்றையது மூன்று கிலோவிற்கு குறையாமலுமிருக்கலாம்.

மீன்களைக் கொண்டு வந்து போட்டவர்களில் ஒருவர், பரீத் ஹாஜியாரைப் பார்க்கிறார்.

“இன்டைக்கு இந்த ரெண்டு மீன்களும்தான் பட்டிச்சி... காக்கா...” என்கிறார்.

“என்ன மிச்சம் மோசமாரிக்கி... நேற்றும் இப்படித்தான்...” அலுத்துக் கொண்டார் ஹாஜியார்.

மீன்களை ஹாஜியாரிடம் ஒப்படைத்தவர்கள் இருவரும் விடைபெற அங்கு மீன் வியாபாரி ஒருவர் வருகிறார். விலை பொருந்தாததால் அவரும் அங்கிருந்து விலகிக் கொள்கிறார்.

சற்று நேரத்தின் பின்பு அவ்விடத்தில் அதிரடிப்படை வீரர் ஒருவரின் பிரசன்னம் நிகழ்கிறது. அவ்வதிரடிப்படை வீரரோ இதழ்களில் புன்னகையொன்றை நெளியவிட்டவாறு மீனையும் பரீத் ஹாஜியாரையும் மாறி மாறிப் பார்க்கிறார். முதலில், உரையையும் அவரே தொடுக்கிறார்.

“என்னப்பா... இந்த ரெண்டு மீனும்தானா இன்டைக்கு...?”

“ஓம்... மாத்தயா...” பணிவோடு பகர்கிறார் ஹாஜியார்.

“இதில் இந்தச் சின்ன மீனத்தாப்பா...”

“மாத்தயா... நல்லாப்பட்டிருந்தா தந்திருவன்... நல்லாப்பட்டிருக்கக்குள்ள உங்கட ஆக்களுக்கெல்லாம் நான் நல்லாக் குடுத்துத்தானிருக்கன்... இன்டைக்கு நீங்க கேட்கப்படா...”

“அப்படிச் சொல்லாதப்பா... எடுக்கன்...” அதிரடிப்படை வீரர் சிறிய மீனை எடுப்பதற்காக நிலத்தை நோக்கி வில்லாய் வளைகிறார்.

“மாத்தயா... தரமாட்டன் எடுக்கப்படா...” கண்டிப்பான வார்த்தைகளை உதிர்த்தார் பாதீ ஹாஜியார்.

நெற்றியில் கல்லடி பட்டவர்போல் திடீரென்று நிமிர்ந்த அதிரடிப்படை வீரர், ஹாஜியாரின் பக்கமாகச் செல்கிறார்; மிகக் சினத்தோடு பார்க்கிறார்.

“என்னப்பா மிச்சம் கேந்தி... இது சின்ன மீன்தானே...” என்றவாறு அவரின் தாடியைப் பற்றி இழுக்க வலது கையை நீட்டியபடி தாவுகிறார்.

தாடி என்பது, கலாசாரம் மட்டுமல்ல; ‘சுன்னத்’தான் ஒரு வழிமுறையும், முகம்மது நபி அவர்களின் முன்மாதிரி ஒன்றைப் பின்பற்றுகின்ற விடயமுமாகும்.

அத்தனை முக்கியத்துவம் பொருந்திய தாடி அவமதிக்கப் படுவதை அவரால் தாங்கிக்கொள்ள இயலவில்லை. வெறிகொள்கிறார்; தன்னையே மறக்கிறார்.

வலது கர முத்தியால், தனது தாடையை நோக்கி நீண்ட அதிரடிப்படை வீரரின் கையை நோக்கி பலமாக வீசி அடிக்கிறார். அவ்வடி அவரின் வலது கரத் தோள் மூட்டில் விழுந்து இடது புறமாய் அவரைச் சாய்த்துவிடப் பார்க்கிறது.

திடீரென்று தன்னைச் சுதாரித்துக்கொண்ட அதிரடிப்படை வீரர், தன்னிடமிருந்த கத்தியை எடுத்து பாதீ ஹாஜியாரைக் குத்துவதற்கு எத்தனிக்கிறார்.

ஹாஜியாரோ, தனது சேர்ட்டின் மேல் பொத்தான்கள் தெறித்து விழும்வகையிலே, சேர்ட் கொல்கை இரு பக்கங்களிலும் பிடித்து இழுத்து நெஞ்சை வெளியிலே காட்டிக்கொண்டு,

“எங்கள் சமயத்திலுமா கைவைக்கத் துணிந்துவிட்டாய். உன்னைப் போன்றவர்களைக்கண்டு பயந்து ஒதுங்குவது மகா பிழை. உனக்குத் தெரியமிருந்தால் என்னைக் குத்து பார்ப்பம்..” என்றவாறு அதிரடிப்படை வீரரை நோக்கி முன்னே அடிவைக்கிறார்.

ஹாஜியாரின் துணிவையும், வெறியையும் கண்ட அவ் வதிரடிப்படை வீரர் அதிர்ந்துபோய் சிலையாய் சமைகிறார்.

அவ்வேளை, அவரின் சகாக்களான அதிரடிப்படை வீரர் இருவர் அங்கு வந்து சேர்கின்றனர். அவர்கள், நிகழ்ந்த விடயத்தை அறிந்தபோதும் நீதியின் பக்கம் அவர்களின் தலைகள் சாயவில்லை. மாறாக தமது தோழனுக்கு ஆதரவு காட்டும் வகையிலே ஹாஜியாரை எரித்து விடுபவர்கள் போல் பார்க்கின்றனர்.

அவரோ, நிலை குலையவில்லை. அந்தக் கடற்கரைச் சூழலில் அங்குமிங்குமாய் நின்றவர்களை நோக்கி தனது பார்வையை அகல விரிக்கின்றார்.

“என்னடா... பாத்துக்கொண்டு சும்மா நிக்கிங்க... ஓடியாங்க என்டா... இவங்கட அடாவடித்தனத்துக்கு நல்ல ஒரு பாடம் படிப்பிக்கணும்... வந்து என்னன்டு கேளுங்களன்டா...” தொண்டை கிழியக் கத்தினார் பார்த் ஹாஜியார்.

அதனைச் செவிமடுத்த மீனவர்களும் மற்றையோரும் ஹாஜியாரைச்சுற்றி அதிக அளவிலே விரைவாய் குழுமத் தொடங்கினார்.

நிலைமை மோசமடைவதை உணர்ந்த அந்த அதிரடிப்படை வீரர், திடீரென்று தனது தோளில் தொங்கிய துப்பாக்கியை எடுத்து ஆகாயத்தை நோக்கி, ‘பட்... பட்... பட... பட’ என்று வேட்டுக்களைத் தீர்க்கின்றார்.

ஹாஜியாரின் ஆசையும் அரும்பிலேயே கருகிப்போகிறது. அங்கு குழுமியவர்களும் பீதியினால் வந்த வேகத்திலேயே கலைந்து மறைகின்றனர்.

தான் இன்னும் அங்கு நிற்பது தகாது என்பதை உணர்ந்த பார்த் ஹாஜியாரும் அவர்களோடு கலந்து காணாமற் போகின்றார்.

அவ்வாறு ஹாஜியாரும் சனங்களோடு சேர்ந்து கரைந்து விட்டதை அறிந்து தாம் பிழை விட்டுவிட்டதாக உணர்ந்து தம்மையே நொந்து கொண்டதோடு, “சே...” என்று தமது அதிருப்தியையும் வெளிப்படுத்துகின்றனர் அதிரடிப்படை வீரர்கள்.

அவர்கள், அக்கடற்கரையின் மூலை முடுக்குகள், மீன்வாடிகள், தேநீர்க்கடைகள் ஆகியவற்றில் மட்டுமல்ல, அயல்

இல்லங்களிலும் சல்லடை போட்டுத் தேடினர். என்றாலும், ஹாஜி யாரின் வாசத்தைக்கூட அவர்களால் நுகர முடியவில்லை.

“இன்றைக்கில்லாது விட்டாலும் என்றைக்காவது எங்கள் கையில் அகப்படுவார்... அப்போது பார்த்துக்கிறம்...” சற்றுத் தொலைவிலே ஒதுங்கி நின்ற மீனவர் சிலரைப்பார்த்து கர்ச்சித்து விட்டு அங்கிருந்து அகன்றனர் அவ்வதிரடிப்படை வீரர்கள்.

சிறிது நேரத்தின் பின்னர், பரீத் ஹாஜியார் உறவினர் ஒருவரின் துணையோடு தனது கிராமத்தின் அயலிலுள்ள பொலிஸ் நிலையத்துக்குச் சென்றார். அங்கு கடமை புரிந்த பொறுப்பதி காரியிடம், கடற்கரையில் நிகழ்ந்த அச்சம்பவம் பற்றியும், முனைப்பாக அச்சம்பவத்தில் சம்பந்தப்பட்டு தன்னை மிகவும் பாதித்த அந்த அதிரடிப்படை வீரர் பற்றியும் விளக்கிக் கூறினார்.

பரீத் ஹாஜியாரின் முறைப்பாட்டைக் கேட்டு பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரி அவ்வதிரடிப்படை வீரர் மேல் மிக்க சினம் கொண்டார்.

“நீங்க ஒரு ஹாஜியார், மதப்பெரியார், அது மட்டுமல்ல வயதுபோன ஒரு மனிதராகவுமிருக்கிங்க... அந்த ‘எஸ்டியெப்’ இது ஒன்றையுமே கவனிக்காம உங்கட தாடியப்பிடிச்சி இழுக்க முற்பட்டிருக்கார்... அது நீங்க கூறியது போல உங்களை மட்டு மல்ல இஸ்லாமிய சமயத்தையே அவைதிப்பதாக அமைந்திருக்கிறது என்பதை நானும் ஏத்துக்கொள்ளத்தான் வேணும்... அந்த ‘எஸ்டியெப்’ எவ்வளவு மோசமான ஒரு மனிதராகவிருக்கார்... அவர் விடப்படா... நான் அவர்க் ‘கேம்ப்’ பொறுப்பதிகாரியுடன் தொடர்பு கொண்டு நடவடிக்கை எடுக்கன்...” என்கிறார்.

“சரி... சேர்”

பரீத் ஹாஜியார் கடற்கரையில் நிகழ்ந்த அந்தச் சம்பவத்தை சட்டபூர்வமாகப் பதிவு செய்துவிட்டு தனது உறவினரோடு பொலிஸ் நிலையத்திலிருந்து வெளியேறுகிறார்.

அடுத்த தினம், காலை பத்து பத்தரை மணியிருக்கும். அப்பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரி, பரீத் ஹாஜியாரையும் அழைத்துக் கொண்டு குறிப்பிட்ட அதிரடிப்படை முகாமை அடைந்தார்.

விடயமறிந்த அதிரடிப்படை முகாம் பொறுப்பதிகாரி, முகாமில் அமைந்திருந்த தனது அலுவலக அறைக்கு அவர்களை உடன் வரவழைத்து தனக்கு முன்னே இடப்பட்டிருந்த இருக்கை களில் உட்காரச்செய்து கொண்டார்.

கூரை மின்விசிறி உமிழும் காற்று, வெப்பம் அறையில் நுழைந்து விடாதவகையில் கடுங்காவலில் ஈடுபடுகிறது.

ஒரு பெரிய மேசையின் முன்னே, ‘குசன்’ பண்ணப்பட்ட உயர்மான இருக்கையில் கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்த ‘கேம்ப்’ பொறுப்பதிகாரி தனக்கெதிரே வீற்றிருந்த பொலிஸ் நிலையப் பொறுப்பதிகாரியையும், பரீத் ஹாஜியாரையும் புன்முறுவலோடு பார்க்கிறார்.

தனக்கு எதிரே வலதுபுறமாய் நின்றிருந்த அதிரடிப்படை வீரர் ஒருவரைச் சுட்டிக்காட்டியவாறு பரீத் ஹாஜியாரிடம் வினவுகிறார்.

“பெரியவர்... இவர்தானா, கடற்கரையில் உங்களோடு பிரச்சினைப்பட்டவர்? ”

“ஓம்... சேர்... இவர்தான்...”

“ஏச்குவை என்னோடு தொடர்புகொண்டு கடற்கரையில் நடந்த அந்த விடயத்தோடு, முஸ்லிம்கள் ஏன் தாடி வைக்கிறார்கள்? அதன் முக்கியத்துவம் என்ன? என்பனவற்றையும் என்னிடம் விளக்கமாக எடுத்துச்சொன்னார். நானும் உடனேயே செயற்பட்டு இவரை இனங்கண்டு இவரிடம் விடயங்களை விபரமாக எடுத்துச் சொன்னேன்... இது, பரீத் ஹாஜியாரை அவமதிக்கிற ஒரு விடயம் மட்டுமல்ல... முக்கியமாக, இஸ்லாமிய சமயத்தையே அவமதிக்கிற ஒரு பாரதூரமான விடயம் என்கிறத்தையும் நான் இவரிடம் சுட்டிக்காட்டினேன்... இவரும் தான் செய்தது மிகவும் பிழை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டார். இவரும் ஒரு இளம் ஆள்தானே... தெரியாத்தனமாக நடந்துகொண்டார்... இனிமேல் இவ்வாறான பிழைகள் ஏற்படாமல் நடந்துகொள்வார்... சும்மா மீன் எடுக்கப் போனதாலதான் இத்தனை பிரச்சினைகளும். இனி இவரும் மட்டுமல்ல... எனது ‘கேம்பே’ச் சேர்ந்த எவராகவிருந்தாலும் உங்கட கடற்கரைக்கு வந்து சும்மா மீன் எடுக்கிற

விளையாட்டு நடக்காது. யாருக்காவது அப்படி மீன் தேவையாக விருந்தால் அவர் காசு தந்துதான் வாங்குவார். இதே நடைமுறையைத்தான் எல்லாக் கடற்கரைகளிலும் பின்பற்ற வேண்டுமென்றும் நான் இவர்களைக் கேட்டிருக்கிறேன்...” பொறுப்பு. வாய்ந்த வார்த்தைகளை மழையாகப் பொழிந்து தள்ளினார் முகாம் பொறுப்பதிகாரி.

“சேர்... ஒங்கட ‘கேம்ப்’ கொஞ்சம் தூரத்தில் இருக்கிறத் தால் உங்கட கேம்பைச் சேர்ந்த ‘எஸ்டியெப்’மார் எங்கட கடற் கரைக்கு வாறது மிச்சம் குறைவு. அதுவும் எப்பவாவது இருந்திருந்துதான் வருவாங்க... மீன் நல்லாப்பட்ட காலங்கள்ல இவங்களுக்கும் நாங்க சும்மா ம்ன்கள் கொடுத்துத்தான் இருக்கம்... இம்முற இவரு எங்கட கடற்கரைக்கு வந்தபோது எங்களுக்கு ரெண்டு மீன்கள்தான் பட்டிருந்த... அதுவுமில்லாம அண்டையச் செலவையும் அவற்றைக்கொண்டுதான் சமாளிக்கவும் வேண்டியி ருந்தது... அதனாலதான் நான் இவருக்கு மீன் கொடுக்காம விட்ட...”

“சரி... சரி... அதவிடுங்க...” என்ற முகாம் பொறுப்பதிகாரி, இப்போது அவ்விரிரிடப்படை வீரர் மேல் தன் பார்வையைத் திருப்புகிறார்.

“பாரீத் ஹாஜியாரிடம் விபரமாக விசயங்கள் எடுத்துச் சொல்லி மன்னிப்புக் கேள்வங்க...” என்கிறார்.

அதனைச் செவிமடுத்த வீரர், ஹாஜியாரின் அருகில் வருகிறார்.

“முதலாளி... நேற்றுக் காலையிலே கடற்கரையில் நான் தங்களோடு நடந்துகொண்ட விதம், செயற்பாடு எல்லாமே பிழையானது என்பதை மட்டுமல்ல, முக்கியமாக நான் தங்களது தாடியைப்பிடித்து இமுக்க வந்தது மிகவும் பிழையானது என்பதை நான் இப்போதுதான் உணர்கிறேன்.. தாடியின் முக்கியத்துவம் பற்றி எனக்குத் தெரியாது. தயவுசெய்து என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள்...”

“நீங்க செய்த எல்லா வேலைகளுமே எனக்கு ஆத்திரத்த ஏற்படுத்திச்சித்தான்... ஆனா... நீங்க என்ட தாடியைப்பிடிச்சி இமுக்க வந்ததுதான் மிகவும் ஆத்திரத்த, ஒரு வெறிய எனக்கு சான்னையோடு வந்தது...”

உண்டாக்கிட்டு... நீங்க இப்ப எல்லாத்தையும் உணர்ந்திட்டிங் கதானே... சரி...” இது பார்த் ஹாஜியார்.

“இனி எங்களுக்குள் பகைமை இல்லை; இருவரும் ஒற்றுமையாகிவிட்டோம் என்பதற்கு அடையாளமாக இருவரும் கைலாகு கொடுத்து கைகுலுக்கிக் கொள்ளுங்கள்...”

அதிரடிப்படை முகாம் பொறுப்பதிகாரி, அவ்வதிரடிப் படை வீரரையும், பார்த் ஹாஜியாரையும் மிக்க களிப்போடு வேண்டினார்.

அதனை மனப்பூர்வமாக ஏற்றுக் கொண்ட அவ்விருவரும் ஒருவரை நோக்கி ஒருவர் நன்கு நெருங்கி வந்து களிப்போடு கைலாகு கொடுத்து கைகுலுக்கிக் கொள்கின்றனர்.

(1998இல் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவத்தைக் கருவாகக் கொண்டு பின்னப்பட்ட சிறுகதை)

தினகரன் வாரமஞ்சி
2004 நவம்பர் 14

அந்த மாணவர்

அன்று இளைப்பாறிய ஆசிரியரான நெளபல், கல்முனை ஸாஹிறாக் கல்லூரிக்கு வந்திருந்தார்.

அங்கு, க.பொ.த. உயர்தர வகுப்பில் உயிரியல் விஞ்ஞானப் பிரிவில் தனது மகனுக்கு உயிரியல் கற்பிக்கின்ற ஆசிரி யரைக் கண்டு தன் புதல்வன் மேல் அவரின் கவனத்தை விழ வைக்கும் நோக்கில், இம்முறை ஆசிரியர் நெளபல் வந்திருந்தார்.

நெளபல், அக்கல்லூரியில், ஒரு தசாப்த காலம் கல்வி போதித்தவர். 1996 டிசம்பரில் அவர் ஓய்வு பெறும்வரை அங்கே தான் பணிபுரிந்தார். ஓய்வு பெற்றதன் பின் அவர், இரண்டு, மூன்று தடவைகள் அங்கு வந்திருக்கிறார். என்றாலும், அவர், அப்போதெல்லாம் அங்கு வந்தது முக்கியமான அலுவல்களுக்காக அல்ல. ஆனால், இம்முறையோ தனது மகனின் கல்வி முன் ணேற்றம் கருதியே அவரின் வருகை அமைந்திருந்தது.

அவர், கல்லூரி வளவுக்குள் அடிப்தித்த பொழுது வகுப்பு களில் பாடங்கள் நடந்து கொண்டிருந்தன. வெளியில், மாணவர் களின் கூச்சல்கள் எதுவும் கேட்கவில்லை. மூவாயிரத்துக்கு மேல் கல்வி பயில்கின்ற மாணவர்களைக் கொண்ட அக்கல்லூரியில் நான்கு ஐந்து மாணவர்களை மட்டுமே வெளியில் காணக்கூடிய தாகவிருந்தது. அதுவும் அவர்கள், மிகவும் அத்தியாவசிய தேவை களின் பொருட்டே வெளியிலே வந்திருக்கக்கூடும்.

ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையிலும் வெளியில் கொடிய பஞ்சமே நிலவியது.

அதிபரின் அறைக்கும், சிற்றுண்டிச்சாலைக்குமிடையில் - வடபுறமாய் தெருக்கரையில் ஆசிரியர்கள் இருவர் உரையாடிக் கொண்டு நின்றனர்.

மேற்குத் திசையிலிருந்து ஆசிரியர் ஒருவர், க.பொ.த. உயர்தரப் பிரிவுப் பக்கமாய் அடி பதித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இன்னுமிரு ஆசிரியர்கள் கிழக்குப் புறமிருந்து ஆசிரியர் ஒய் வறையை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தனர்.

அதிபரின் அறையைத் தாண்டி வந்துகொண்டிருந்த நெளபலை, அங்கு நின்றிருந்த ஆசிரியர்கள் இருவரும் மகிழ்ச்சி யோடு பார்த்தனர்.

“வாங்க சேர்...” என்று அவரை அன்போடு வரவேற்றனர். அவர்களில் ஒருவர், நெளபலுடன் இதே கல்லூரியில் கற்பித்தவர். வெள்ளை வண்ணத்தில் நீளக்கை சேர்ட்டும், லோங்ஸாம் அணிந்திருந்தார். மற்றவர், ஒரளவே அறிமுகமானவர். நெளபல் இளைப்பாறியதன் பின் அங்கே இடமாற்றம் பெற்று வந்தவர். அவர், இளம் நீல நிறத்தில் வெள்ளைக் கோடுகள் ஒடிய அரைக்கை சேர்ட்டும், கறுப்பு நிற லோங்ஸாம் அணிந்திருந்தார்.

“என்ன சேர் வந்த...” நெளபலுடன் கற்பித்தவர்.

“ஒண்டு மில்ல... ஏயெல்ல உயிரியல் விஞ்ஞானம் படிப்பிக்கிற பழீல் மாஸ்டரைக் கொஞ்சம் சந்திக்கணும்... அவருக்கிட்ட எங்கட மகன் ஒரு ஆள் படிக்கிற...”

“ம்... ஆ...”

“பழீல் மாஸ்டர் நல்ல கெட்டிக்காரராம்... படிப்பித்தலும் அந்த மாதிரியாம். ஏயெல்ல அவருக்கிட்டப் படிச்சவங்களை கொள்ளயாப் பேர் அவர்ர பாடத்தில் மிச்சம் நல்லாப் பாஸ் பண்ணியிருக்காங்களாம்... என்றெல்லாம் என்ட மகன் சொன்னாரு... வெளியிலயும் பலர் அவ்வாறு சொல்ல நான் கேட்டிருக்கன்...”

“பழீல் மாஸ்டர் நல்ல கெட்டிக்காரர் என்கிறத்தில் சந்தேகமே இல்ல... உயிரியல் விஞ்ஞானம் கற்பிக்கிறத்துக் கென்றே வந்து பிறந்திருக்கார்... அவர், எமக்குக் கிடைத்த ஒரு வரப்பிரசாதம். அவர், இங்க படிச்ச ஒரு பிள்ளதான். சிலவேள உங்களுக்கிட்டயும் அவர் படிச்சிருக்கலாம்...”

ஆசிரியர் நெளபல், தன்னுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த ஆசிரியரைப் பார்த்து புன்னகைத்துக் கொண்டார்.

“நான் பழீல் மாஸ்டரைப் பாத்திட்டு வாறன் தம்பி...”

“வாங்க சேர்... டெயாண்டு குடிச்சிட்டுப்போவக...”

“இல்ல தம்பி, வேணா... பெரிய உபகாரம்... நான் அவரப் பாத்திட்டு வந்திர்ரன்...”

“ஆ... சரி... போய் பாத்திட்டு வாங்க சேர்...”

நெளபல், ஆசிரியர்கள் இருவரிடமிருந்தும் விடைபெற்றுக் கொண்டு கிழக்குப் புறமாக நடந்து, காரியப்பர் கூட்ட மண்டபத் தின் முன்னால் திரும்பி தென் திசையில் அடி பதித்தார். முச்ச இரைத்தது. 10ஆம் வகுப்பு மாடிக் கட்டாத்தின் முன்னால் நின்ற ஒரு மாமரத்தின் நிழலில் ஒதுங்கி நின்றார். அம்மாமரம் இருபது இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் நடப்பட்டிருக்கவேண்டும்.

சிறிய இலைகள்; சில இலைகள் உலர்ந்து போயு மிருந்தன. பூக்களோ, காய்களோ இல்லை. கையைத் தூக்கிப் பிடிக்கக்கூடிய உயர்த்தில் கிளைகள். முதுமை அதன் உறுப்பு களில் முத்திரை பதித்திருந்தது. அம்மாமரம், மேற்கு நோக்கி தனது நிழலை நிலத்திலே வரைந்திருந்தது.

அந்நிழலில் நிற்பது நெளபலுக்கு வெகு சுகமாகவிருந்தது. தனது முகத்தை அழுந்தத் துடைத்துவிட்டுக் கொண்டு நிமிர்கிறார். க. பொ. த. உயர்தரப் பிரிவுப் பக்கமாகவிருந்து வந்த ஆசிரியர் ஒருவர், நெளபலைக் காண்கிறார். பேசாமல் அவரைத் தாண்டிச் செல்ல மனமின்றி நெருங்குகிறார்.

“என்ன சேர்... இவ்விடத்த நிற்கிற...” என்கிறார்.

“ஓண்டுமில்ல தம்பி, ஏயெல்ல வயோசயன்ஸி படிப்பிக்கிற பழீல் மாஸ்டரைக் கொஞ்சம் பார்க்கணுமின்டுதான் நான் வந்த... இவ்விடத்த நிழலாரிக்கி... கொஞ்சம் களைப்பாகவுமிருந்திச்சு... அதுதான் நிக்கன்... ஆளக் கண்டிங்களா?”

க. பொ. த. உயர்தரப் பிரிவுப் பக்கமாய் இருந்து வந்த அந்த ஆசிரியர், வலது கையை தென்திசைப் பக்கமாய் நீட்டிக் காட்டி பின்வருமாறு கூறினார்:

“அன்னா அந்த மாமரத்துக்குக் கீழ் ஜஸ்கலரில் அரைக்கை சேர்ட் போட்டுக்கொண்டு யாரோ முன்டு பேரோட கதைச்சுக் கொண்டு நிக்கார்...”

அந்த ஆசிரியர் காட்டிய திசையில் நெளபல் தனது பார்வையை ஒடுவிட்டார்.

அவருக்கும் அவர்களுக்குமிடையில் தொலைவு முப்பது முப்பத்தைந்து அடிகள்தான் இருக்கும். என்றாலும், பழீல் தன் ணோடு நின்றவர்களுடன் உரையாடலில் மூழ்கிப் போயிருந்த தாலும், அவரை வெகு காலத்துக்குப் பின் பார்ப்பதனாலும் அவர், யார் என்பதை நெளபலினால் உடனேயே தெளிவாக அறிந்து கொள்ள இயலவில்லை.

“ஆ... அவருதானா...” நெளபல் அவரை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்வதற்காக இவ்வாறு கேட்டு வைத்தார்.

“ஓம்...ஓம்...” அந்த ஆசிரியர், மீண்டும் அவரை உறுதிசெய்துவிட்டு நெளபலிடமிருந்து விடை பெற்றுக் கொண்டார்.

இப்பொழுது, ஆசிரியர் நெளபல், பழீல் மாஸ்டரை தனது விழிகளை கூர்மையாக்கிக் கொண்டு மிகவும் அவதானமாகப் பார்த்தார். பழீல், அவரின் பார்வையில் மிகவும் தெளிவாக விழுந்தார். தனது மாணவன்தான் அவர் என்பது நெளபலுக்கு நிருபணமாயிற்று. அதனைத் தொடர்ந்து அவரோடு சம்பந்தப்பட்ட ஒரு சம்பவமும் அவரின் நினைவிற்கு வந்தது.

பதினாலு பதினெண்து வருடங்களுக்கு முன்பு ஒரு நாள்... அதே கல்லூரியில் வடபுறமக அமைந்திருந்த இரு மாடிக்கட்டாடம் ஆண்டு: 10 மாணவர் கற்கும் வகுப்பறைகளைக் கொண்டு விளங்கியது.

முதலாவது மாடியில், இடது புறமாய், ஆண்டு: 10பி வகுப் பறை. அவ்வகுப்பில் மொத்தம் 40 மாணவர்கள். அன்று முப்பத்தைந்து மாணவர்கள் மட்டுமே வகுப்புக்குச் சமூகமளித் திருந்தனர்.

தமிழ்ப்பாட ஆசிரியரான நெளபல், ஆண்டு: 10,11 தமிழ் இலக்கிய பாடநூலிலிருந்து ‘நளவெண்பா’ பாடல் பகுதியை மிகவும் சுவைத்தவராக கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார்.

நெளபல், கற்பிக்கவேன ஆரம்பித்து விட்டால், தான் அமர்ந்திருக்கும் இருக்கையை பின்னே நகர்த்தி வைத்துவிட்டு

‘ஆசிரியர் மேசை’ யின் முன்னே எழுந்து நின்று கொள்வார். எந்த வேளையிலும், அவர், சில ஆசிரியர்களைப்போல கதிரையிலே அமர்ந்து கொண்டோ அல்லது ‘ஆசிரியர் மேசை’ யின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டோ கற்பித்தது கிடையாது.

நெளபவின் கற்பித்தலில் வகுப்பில் அனேக மாணவர் கட்டுண்டு கிடந்தனர்.

ஆனால், அதே வகுப்பின் வலது புறமாய் பின்வரிசையில் சுவரோடு ஒட்டியவாறு அமர்ந்திருந்த பழீல், பக்கத்திலிருந்த மாணவர்களுடன் கதைப்பதும் நகைப்பதுமாய் இருந்தான்.

பாடத்தில் தானும், கவனத்தை செலுத்தாதிருந்ததோடு, மற்றவர்களையும் குழப்பிக் கொண்டிருந்த பழீலைப் பார்த்ததும், ஆசிரியர் நெளபவுக்கு ஏரிச்சல் பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

திடீரென்று கற்பிப்பதை நிறுத்திக் கொண்டு நெருப்புத் தணல் போல் பழீலைப் பார்த்தார்.

“ஓமுங்காகப் பயிற்சிகள் செய்யிறதுமில்ல. வகுப்பில் எந்த நேரம் பார்த்தாலும் ஒரே கதைச்சுக் கொண்டுதான் இருக்கிற... எனக்கும் ஒரே சொல்லிச் சொல்லி அலுத்துப் போச்சி... நீ ஒரு காலமும் படிச்ச முன்னுக்கு வரமாட்டாய்... விட்டிட்டு வேற வேலயப்பாரு... எழும்பி வெளியே போ... என்ட பாடம் முடிஞ்சத் துக்குப் பிறகு உள்ளுக்கு வா...” ஆசிரியர் நெளபல் பாம்பாய் சீறினார்.

“இல்ல சேர்... நான் இனிக் கவனிப்பன்...” பல்லைக் காட்டிய வாறு நெளிந்து வளைந்து கொண்டு மெல்ல எழுந்து நின்றான்.

“ஒரேயே இப்படித்தான் நீ... ஒண்ட கத ஒண்டும் வாணா... வெளியே போ... இஞ்ச படிக்கிற புள்ளைகள் இருக்கி... நான் அவர்களுக்குப் படிப்பிக்கணும்... சும்மா நேரத்த மெனக்கெடுத்தாத...”

ஆசிரியரின் ஆத்திரத்தை உணர்ந்து கொண்ட மாணவன் பழீல், மேலும் அங்கு தாமதிக்க விரும்பாது வகுப்பிலிருந்து வெளியேறினான்.

ஆுசிரியர் நெளபல், பாடத்தைத் தொடர்ந்தார்.

மாமரத்துக்குள்ளிருந்து வந்த காக்கை ஒன்றின் ‘கா... கா...’ என்ற சத்தம் நெளபலின் காதுக்குள் விழுந்து மோதியது.

தன்னை சுதாரித்துக் கொண்ட நெளபல், மெல்ல மெல்ல அடி பதித்து ஆசிரியர் பழீலிடம் வந்து சேர்ந்தார்.

ஆசிரியர் பழீல், அவரை உவகையோடும் ஆவலோடும் பார்த்தார்.

“என்ன சேர் வந்த... மிகவும் நீண்ட காலத்துக்குப்பிறகு நான் உங்களப் பாக்கன்... எப்படி சேர்... சுகமாரிக்கிங்களா?”

“நான் சுகமாரிக்கன்... என்ட மகன் நிஸாம் உங்களுக் கிட்டத்தான் வயோ சயன்ஸ் படிக்கார். உங்களப்பத்தி நல்லாச் சொன்னார். உங்கள ஒருதரம் பாத்திட்டுப் போவமென்டுதான் நான் இப்ப வந்த...”

“நானும் உங்கள மிச்சம் நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு சந்தித்திருக்கன். உங்களோட கதைக்கணும்... வாங்க சேர்... ஏயெல்லுக்க போவம்...” என்ற பழீல் தன்னுடன் நின்ற ஏனையவர் களைப்பார்த்து,

“இன்னமும் ரிவிசன் குடுக்கிறன்டா கஸ்டந்தான்... எனக்கு நேரமும் இல்லாமலிருக்கு... எனக்கிட்டத்தான் பிள்ளைகள் படிக்க விரும்புறாங்க... எண்டும் சொல்லுறிங்க... எதுக்கும் யோசிச்சுச் சொல்றன்... இரண்டு நாள் டைம் தாங்க... சரி போங்க...” என்று விட்டு, ஆசிரியர் நெளபலை அழைத்துக் கொண்டு க. பொ. த. உயர்தரப் பிரிவு இயங்கும் மாடிக் கட்டடத்தின் இரண்டாம் மாடியிலுள்ள ஆசிரியர் ஓய்வறையில் நுழைந்தார்.

அவர், அங்கே போடப்பட்டிருந்த ஒரு மேசையின் தென் புறமாய் அம்மேசையைத் தொட்டவாறு கிடந்த ஓர் இருக்கையில் தனது ஆசிரியரான நெளபலை உட்கார வைத்து விட்டு தானும் அவரின் எதிரே அம்மேசையின் மறு கரையை முகர்ந்தவாறு கிடந்த ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டார்.

அவர்கள் இருவரையும் தவிர, அங்கே வேறு ஆசிரியர்கள் எவரும் இல்லாமையும் அவர்களுக்கு மனம் விட்டுப் பேசவும் வாய்ப்பாக அமைந்தது.

“உங்கட மகன் நிலாம் வயோ சயன்ஸ் பிரிவில் பெஸ்டி யர்லதானே படிக்கார்?” ஆசிரியர் பழீலே பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“ஓம்... ஓம்... பெஸ்டியர்லதான் படிக்கார்...”

“அவர் எனக்கு நல்லாத் தெரியும். ஆனா... அவர், உங்கட மகன்தான் என்னுடைய எனக்குத் தெரியாது. அவர் என்ட பாடத்த நல்லாச் செய்யிறார். பிழல்ல...”

“ஆ... ஏதோ...அவர் இன்னும் கொஞ்சம் பாத்துக்கங்க...”

“சரி... சேர்”

“மகன், உங்களுக்கிட்ட ஒரு விசயத்தத் திறந்து சொல்ல னும்... உண்மையிலேயே இப்ப உங்களப் பாக்கிறத்துக்கு எனக்கு கூச்சமாரிக்கு...”

“அப்படி என்ன விசயம் சேர்... சொல்லுங்க...” பழீலின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட நெளபல் பதினாலு பதினெண்ந்து வருடங்களுக்கு முன் நடந்த அந்தச் சம்பவத்தை அவரிடம் பிட்டு வைத்தார். அத்தோடு, அச்சம்பவம் பற்றிய நினைவை அறிவதற்காக, “அது உங்களுக்கு நினைவிருக்கும் என்னுடைய நினைக்கன்...” என்றும் கூறிவைத்தார்.

பழீல், நெற்றியில் கவிந்து கிடந்த கேசத்தை பின்னே ஒதுக்கி விட்டுக் கொண்டார்.

“ஓ... அந்தச் சம்பவமா? இது நேரத்தோட எனக்கு நினைப்பில இருந்ததான். பொறுகு... பொறுகு... மறந்து போக்கு... அதுக்கென்ன...” என்றார்.

“நான் அண்டைக்கு ஆத்திரத்தில் உங்களப் பாத்து, ‘நீ ஒரு காலமும் படிச்சி முன்னுக்கு வரமாட்டாய்..., விட்டிட்டு வேற வேலயப்பாரு...’ என்னுடைய சொல்லிப்போட்டு நாம் ஏன் அப்படிச் சொன்னம் என்னுடைய நானும் பல நாள் யோசிச்சான்... பிறகு அது மறந்து போக்கி... இப்ப உங்கள ஓர் உயர்ந்த நிலயில் பாத்ததும், அச்சம்பவம் டக்கின்னுடைய என்ட நினப்பில வந்திட்டுது... உங்களப் பாக்கவும் எனக்கு கூச்சமாரிக்கி...”

“ஆ... அதுக்குத்தானா...”

“ஓம்... ஓம்... அப்படிச் சொன்னது எவ்வளவு பிழ என்கிறத்த நான் இப்பதான் உணர்ரன்...”

“என்னப் பொறுத்தவரையில, நீங்க அப்படிச் சொன்னது மிச்சம் நல்லது எண்டுதான் நான் சொல்லுவன்... நீங்க அப்படிச் சொன்னதனாலதான் நான் வைராக்கியம் கொண்டு படிச்சி இந்த நிலைக்கு வந்திருக்கன்...”

“நான் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு, ‘நான் படிக்க மாட்டேனோ?’ என்று குறைவாக எண்ணுகின்ற ஒரு மாணவனாக விருந்திருந்தால் அவன் படிப்பை விட்டுவிட்டு தனது போக்கை வேறு பக்கமாகத் திருப்பிக் கொண்டிருக்கலாம்... ஆனா... நீங்களோ... எதிர்நீச்சல் போடும் தன்மையுள்ள ஒரு மாணவனாக விருந்ததால் படிப்பில உயர்ந்திட்டிங்க... பொதுவாகப் பார்த்தா நான் அப்படிச் சொன்னது பிழதான்.... நீங்க என்ன மன்னிச்சிட்டன் எண்டு சொன்னாத்தான் எனக்கு நிம்மதி...”

“சேர்... நீங்களும் என்ன, எப்படியோ படிச்சு முன்னுக்கு வந்திரட்டும் எண்டுதான் அப்படிச்சொன்னே... அதற்காக நீங்க எனக்கிட்ட மன்னிப்புக் கேட்டு, பேசாம் நான் அதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தா... நான் பெரிய பாவம் செய்தவனாகிவிடுவேன்... சரியாகச் சிந்தித்தா நான்தான் உங்களுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும். அந்த நன்றிக்குப் பிரதி உபகாரமாக எனது பாடத்தில உங்கட மகனுக்குத் தேவையான அனைத்தையுமே சொல்லிக் கொடுக்க நான் ஆயத்தமாகவிருக்கன். எனது மனக்கதவுகள் மட்டுமல்ல, எனது வீட்டுக் கதவுகளும் எந்த நேரமும் அவருக் காகத் திறந்தே இருக்கும்...”

“மிகவும் சந்தோசம் மகன்...” ஆசிரியர் நெளபல், பழீல் ஆசிரியரை மகிழ்ச்சியோடு பார்த்தார். பழீல் ஆசிரியரோ, தனது ஆசிரியரான நெளபலை பணிவுடனும், பக்தியுடனும் பார்த்தார்.

‘மாதா, பிதா, குரு, தெய்வம் - அவர் மலரடி தினம் தினம் வணங்குதல் செய்வோம்’

என்ற சினிமாப் பாடல் வரிகள் எங்கிருந்தோ காற்றிலே மிதந்து வந்து அவர்களின் காதுகளில் தேனை வார்த்தன.

‘ஸாஹிறா’ சிறப்பு மலர் - 2001 நவம்பர்

மனிதர்களில் திவன் ஒரு ரகம்

தில்யாஸ், 38 வருடங்கள் ஆசிரிய சேவை புரிந்துவிட்டு, 1996 டிசம்பரில் இளைப்பாறினார்.

கல்முனைப் பிரதேச கல்விக் காரியாலயம், கொழும்பு ஓய்வுதிய அலுவல்கள் திணைக்களம், வடக்கு - கிழக்கு மாகாண சபை என்று அவரது ஓய்வுதிய ‘பைல்’ பந்தாய் உதைபட்டு இறுதி நடவடிக்கைக்காக, கல்முனைப் பிரதேச செயலாளர் காரியாலயத்துக்கு வந்திருந்தது.

ஓய்வுதியம், தனக்கு விரைவிலே கிடைத்து விடுமென்று தான் அவர் ஆரம்பத்திலே எண்ணியிருந்தார். ஆனால், இவ்வாறு எட்டு மாதங்கள் நீஞுமென்று அவர் கனவிலும் நினைத்திருக்க வில்லை.

இப்போது, ஓய்வுதிய ‘பைல்’ கல்முனைப் பிரதேச செயலாளர் அலுவலகத்துக்கு வந்திருப்பதைப் பார்த்ததும், ‘காரியம் விரைவிலே கைக்கடும்’ என்ற நம்பிக்கை மீண்டும் அவருள் துளிர்த்தது. புதிய உத்வேகத்தோடு செயற்படலானார் அவர்.

‘ஓய்வுதிய நிலுவைப் பணம் ரூபாய் அறுபத்தையாயிரம் வரும். அதில், சுமார் பதினெண்யாயிரத்தை ‘குருசெத’க் கடனுக்குச் செலுத்திவிட்டு மீதி ஐம்பதினாயிரம் ரூபாவையும் மாப்பிள்ளைக்கு கைக்கூலியாகக் கொடுக்கலாம். அத்தோடு, கலியானச் செலவுக் காக, வீட்டிலே சேமித்து வைத்திருக்கின்ற ஏழாயிரம் ரூபாவையும் எடுத்தால் தனது மகளின் திருமணத்தை ஒருவாறு நிறைவேற்றி விடலாம்’ என்று எண்ணியவராய் அந்தப் பிரதேச செயலாளர் காரியாலயத்திற்கு மூன்று தினங்களாய் அலைந்தார்.

பிரதேச செயலகத்தில் ஓய்வுதியம் சம்பந்தமான விடயங்களுக்குப் பொறுப்பானவர் துடிதூடிப்பான ஓர் இளைஞர்தான். பெருந்தொகையானோர் ஒரே காலத்தில் பென்ஸனில் நின்று

விட்டதால் அவனுக்கும் வேலைப் பனு தலைக்கு மேல். என்றாலும், பாம்பாய் சீரிச் சினந்து கொள்ளாமல், வருபவர்களை யெல்லாம் சாந்தப் படுத்தி முடியுமானவரை விரைவாய் வேலை களைச் செய்து முடித்துக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கண்ணெனக் கட்டி வந்து அவிழ்த்து விடப்பட்டவர் போல வந்து நின்ற இல்யாஸையும் அவன், அன்போடு அரவணைத்துக் கொண்டான்.

“வாங்க சேர்... இருங்க சேர்...” என்று உட்கார வைத்து ஒன்று ஒன்றரை மைல் தூரத்துக்கப்பாலிருந்து சைக்கிளில் ஒடி வந்த அலுப்பையும் மையொற்றுத்தாள் போல் அப்படியே ஒற்றியெடுத்து விடுவான்.

அவன், இல்யாஸை இன்னும் அலையவைக்க விரும்ப வில்லை.

நாலாவது நாள், காரியாலயத்துக்குள் பம்பரமாய்ச் சுழன்று இல்யாஸினது ஆகஸ்ட் மாத ஓய்வுதியக் காசோலையை யும் ஏழு மாதங்களுக்குரிய ஓய்வுதிய நிலுவைக் காசோலை யையும் கையளித்து அவர் நெஞ்சில் பாலை வார்த்தான்.

“இவ்வளவு வேலையையும் செய்த உங்களுக்கு ஒரு ரீயாவது வாங்கித்தரவேண்டும் போல் இருக்கு. வாங்க தமிபி, கொஞ்சம் வெளியில் போய் வருவம்.” அந்த இளைஞனை இல்யாஸ் அழைத்தார்.

“சேர்... நான் என்ட கடமையைத்தான் செய்தன். கொஞ்சம் உங்கட நிலைய உணர்ந்து மனிதாபிமானத்தோட செய்தன். அவ்வளவுதான். எனக்கு ரீ வாணா. நீங்க சந்தோசமா போயிட்டு வாங்க சேர்...”

இல்யாஸ், அந்த இளைஞனை முழுமையாக அப்படியே பார்த்தார்.

குறைந்தது ஒரு ‘சிகரட்’டையாவது வாங்கிப் பற்றவைத்து விட்டு வேலைகளை முடித்துக் கொடுக்கின்ற பலரைக்கண்ட அவருக்கு அந்த இளைஞனின் செய்கை ஆச்சரியத்தை ஊட்டியது

மட்டுமல்ல, அவனைப் போன்றவர்களும் இருக்கிறார்கள் என்ற ஓர் உண்மையையும் உணர வைத்தது.

இல்யாஸ், அந்த இளைஞனுக்கு நன்றியைத் தெரிவித்து விட்டு அங்கிருந்து வெளியேறினார்.

அவர், பெற்றிருந்த இரு காசோலைகளும் இலங்கை வங்கிக்குரியவை. ஆனால், அவருக்கு மக்கள் வங்கியில்தான் நடைமுறைக் கணக்கு ஒன்று இருந்தது.

அவர், ஒவ்வூதிய நிலுவைக் காசோலையை தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டு, ஆகஸ்ட் மாத ஓய்வூதியக் காசோலையை மட்டும், இலங்கை வங்கியில் கணக்கு வைத்திருக்கும் ஒருவரிடம் கொடுத்து அதனை உடனேயே காசாக்கிக் கொண்டார். அப் போதே அந்த நிலுவைக் காசோலையையும் அவரிடம் கொடுத்து அதற்குரிய பணத்தையும் இல்யாஸ் பெற்றிருக்கலாம்தான். ஆனால், மக்கள் வங்கியில் எட்டு மாதங்களாகச் செலுத்தப்படா மலிருந்த, ‘குருசெத்’க் கடனைச் செலுத்த வேண்டியிருந்ததால், ‘அந்த நிலுவைக் காசோலையை அங்கே தனது நடைமுறைக் கணக்கில் இட்டு, அக்கடனை வங்கி கழித்துக் கொண்டதன் பின் மீதியை எடுத்துக் கொள்வதுதான் நல்லது. அப்படிச் செய்வதுதான் வங்கி முகாமையாளருக்கும் தன் மேல் ஒரு நல்ல அபிப்பிரா யத்தை ஏற்படுத்தும்; அவருக்கு மகிழ்ச்சியாகவும் இருக்கும்’ என்று இல்யாஸ் எண்ணினார். அதனால்தான் அவர், தனக்குத் தெரிந்த அந்த நபரிடம் நிலுவைக் காசோலையைக் கொடுக்கா மல் தவிர்த்துக் கொண்டார்.

அவர், கையிலிருந்த நிலுவைக் காசோலையை மீண்டும் ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டார். களிப்பு மத்தாப்பாய் வெடித்துச் சொரிந்தது. மகளின் திருமணம் நிறைவு பெறுவது போலவே விழிகளில் காட்சிகள் வந்து வந்து போயின.

அவர், விரைவாய் அடி பதித்து அந்த மக்கள் வங்கிக் கிளையை அடைந்தார். அங்கே, அலுவலகத்திற்கு வெளியே, வாடிக்கையாளர்களும், மற்றவர்களும் மொய்த்துக் கிடந்தனர். அவர்களை ஊடறுத்து முன்னே நகர்ந்தார்.

வங்கியின் உள்ளே, வடபுறமாய் அலுவலகத்துள் பிரவேசிக்கும் வழியின் கரையைத் தொட்டவாறு வங்கி முகாமையாளரின் அறை சற்று நீண்டு கிடந்தது. அவ்வறைக்கு அலுவலகப் பக்கமாக சுவருக்குப் பதிலாய் கண்ணாடி பொருத்தப்பட்டிருந்தது.

அவ்வறையில், மேற்குத் திசையில் சுவர்ப் பக்கமாகப் போடப்பட்டிருந்த ஒரு பெரிய மேசையின் முன்னே சுழலும் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து விரைவாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தார் வங்கி முகாமையாளர். இடையிடையே அவரின் பார்வை, கண்ணாடியை ஊடறுத்து மேலோட்டமாக அலுவலகத்தின் செயற்பாடுகளைப் பதிவு செய்து கொள்ளவும் தவறவில்லை.

அவரின் முன்னே, ஜந்து, ஆறு பேர் நின்றிருந்தனர். அவர்களோடு இல்யாஸும் சென்று இணைந்து கொண்டார். ஒவ்வொருவரின் சந்திப்பும் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. இறுதியாக இல்யாஸின் முறை வந்தது. அவர், தனது விடயங்களை தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னார்.

“சேர்... நான் பென்ஸன்ஸ் நின்டு சரியா எட்டு மாதம். இவ்வளவு காலமும் எனக்குப் பென்ஸன் பணம் கிடைக்கல்ல. இப்பதான் அது கிடைச்சிருக்கு. அதோட், அரியஸ் செக்கையும் வேற்யாத் தந்திருக்காங்க. இவ்வளவு காலமும் எனக்குப் பென்ஸன் கிடைக்காதத்தாலதான் சீராகக் கட்டுப்பட்டு வந்த என்ட் ‘குருசெத்’ கடன் இடை நடுவில் கட்டுப்படாம் விடுபட்டிட்டு. கட்ட வேண்டிய இந்த எட்டு மாதக் காசையும் இப்ப கட்டிரன். மத்த மீதிக்காச ஒவ்வொரு மாதமும் நான் ஒழுங்காக் கட்டிரன். இஞ்சதான் பென்ஸன் எடுக்கிறத்துக்கும் ஒழுங்குகள் செஞ்சிருக்கன். இன்னாரிக்கி என்ட பென்ஸன் அரியஸ் செக். என்ன மாதிரி நடந்து கொள்ற...” என்றார்.

மெல்லிய புன்மறுவல் வங்கி முகாமையாளரின் இதழ் களில் ஓடியது. அவர், வலது கையை மேலே தூக்கி கண்ணாடி ஊடாகச் சுட்டிக் காட்டியவாறு, “அன்னாரிக்கார் ஹிதாயத்துள்ளா, அவரிடம் கேளுங்க” என்றார்; மேசையிலிருந்த ஒரு ‘பைலை’ எடுத்து அதற்குள் மூழ்கினார்.

இல்யாஸோ, முகாமையாளர் சுட்டிக்காட்டிய வங்கி ஊழியரான ஹிதாயத்துள்ளாவிடம் சென்றார்.

அவனோ, இல்யாஸின் விடயத்தை முழுமையாகக் கேட்ட றிந்து கொண்டான். ஓய்வுதிய நிலுவைக் காசோலையை வாங்கி, அவரது நடைமுறைக் கணக்கில் வைப்புச் செய்வதற்கான அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் மேற்கொண்டான்.

“எப்படியோ, இன்டைக்கு உங்கட காசோலைய இலங்கை வங்கிக்கு அனுப்பி நீங்க உங்கட காச நாளைக்கே இஞ்ச எடுக்கக்கூடியதாக ஒழுங்குகளைச் செய்திருவும். ‘குருசெத’க் கடன் சம்பந்தமான உங்கட கணக்குகளையும் பார்க்கனும். எல்லாத்துக்கும் நாளைக்கு வாங்க. வரக்குள்ள, ‘குருசெத’ சேமிப்புக் கணக்குப் புத்தகத்தையும் எடுத்துக் கொண்டு வாங்க” என்றான் வங்கி ஊழியர் ஹிதாயத்துள்ளா.

இல்யாஸ், திருப்தியோடு அங்கிருந்து வெளியேறினார்.

அவர், மறுநாள் காலை 10.00 மணியளவில் அந்த வங்கி ஊழியரை மீண்டும் வங்கியில் சந்தித்தார்.

“குருசெதக் கடனுக்கு நான் கட்டவேண்டிய எட்டு மாதக் கடனையும் செலுத்தி விட்டு, மீதிக் காசையும் எடுக்கவேண்டும். எப்படிச் செய்வம்? இன்டைக்குக் காசெடுக்கலாம்தானே?” என்று அவனை அன்போடு பார்த்தார்.

வங்கி ஊழியரின் வதனத்தில் ஆழரவு ஒளி அஸ்தமித் திருந்தது.

“உங்கட செக் மாறி வந்திருக்கு. காசில பிரச்சினையில்ல. ஆனா, நீங்க எடுத்த ஐம்பதினாயிரம் ரூபா ‘குருசெத’க் கடன்ல, நீங்க செலுத்த வேண்டிய பாக்கிகள் எல்லாத்தையுமே கழித்து உங்கட கணக்க அப்படியே முடிச்சிட்டம். வங்கி முகாமையாளர் அப்படித்தான் செய்யச் சொன்னார். நாங்க உங்கட கணக்குகள யெல்லாம் சரியாகப் பார்த்தே கழித்திருக்கிறம். இப்ப நீங்க காசெண்டு எடுக்கிறதா இருந்தா, அதில மிஞ்சின காச மட்டும்தான் எடுக்கலாம்” என்றான் வங்கி ஊழியர் ஹிதாயத்துள்ளா. கணக்குப் பதிவுப் புத்தகத்தையும் விரித்துக் காட்டனான்.

அவரது ஒய்வுதிய நிலுவைக் காசிலிருந்து ரூபாய் 43837.90 கழிக்கப்பட்டிருந்தது.

அதைப் பார்த்ததும் இல்யாஸ்க்கு இந்த உலகமே வெடித் துச் சிதறுவது போலிருந்தது. ‘பக்’ கென்று தொண்டை கம்மிக் கொண்டது. மனம் மகளின் திருமணத்தை எண்ணியிருக்க வேண்டும். கண்கள் கலங்கிக் கொண்டன; வதனமும், கடும் வெயிலில் பட்ட தளிர் போல் வாடிப்போயிற்று.

வங்கி ஊழியருடன் மேலும் உரையாட விரும்பவில்லை இல்யாஸ். அவர், வலிந்து அடிவைத்து மீண்டும் வங்கி முகாமையாளின் அறையில் நுழைந்தார்.

முகாமையாளரோ, அவரைக் கண்டும், காணாதவர் போல் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். இல்யாஸ், அவரின் எதிரில், மேசையின் அருகில் வந்தபோது நடிப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டார். ஏற்கனவே, முன் ஆயத்தத்தோடு இருந்த அவர், வெறும் பார்வையை மட்டும், இல்யாஸின் பக்கமாக வீசினார்.

“சேர்... முழுவதையும் வெட்டியிருக்கு. நான் சொன்னான் சேர்... ‘இப்ப அந்த கட்டவேண்டிய எட்டு மாதக் கடனையும் கட்டிறன்... மத்தக் கடன பிறகு ஒழுங்கா ஓவ்வொரு மாதமும் கட்டிறன்’ என்டு. நீங்க கவனிக்கல்லியே. இந்தப் பண்த்த மையமாகக் கொண்டு என்ட குடும்பம் முக்கியமான பணியொன் றையும் எதிர்பார்த்துக்கிட்டிருக்கு. நான் சொன்னபடி அந்தக் கடனக் கட்டிப்போட்டு அதில் மிஞ்சிற ஜம்பதினாயிரம் ரூபாக் காசையும் எடுத்து என்ட மகளுக்கு நாங்க பேசி வச்சிருக்கிற மாப்பிள்ளைக்கு கைக்கலையாகக் கொடுக்கலாம். அத்தோட, கலியாணச் செலவுக்கு வீட்டில் சேத்து வச்சிருக்கிற காசையும் எடுத்தா என்ட மகள்ள கலியாணத்த ஒரு மாதிரியா நடத்தி முடிச்சிரலாமென்டு எண்ணியிருந்தன். நேரத்தோட அதற்கான சில ஒழுங்குகளையும் செய்து வைத்திருந்தன். வெண்ணென்ப திரண்டு வரக்குள்ள தாழி உடைந்தது போலாயிற்றே... சே...” என்றுவிட்டு மிகவுமே கலங்கிப்போய் நின்றார் இல்யாஸ்.

வங்கி முகாமையாளர், அதனைக் கருத்திலே எடுத்துக் கொண்டதாகவே தெரியவில்லை. அவர், எப்போதோ தனது

உள்ளத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். கொஞ்சம் கூட அனுதாபமின்றியே கூறினார்:

“நீங்க பென்ஸன்ல நின்டிட்டிங்கல்லவா... இன்னும் அந்தக் கடன் இருக்கப்படா... பென்ஸனுக்கு முதல்லதான் அந்தக் கடன் உங்களுக்கு உருத்து. இதோடயே எல்லாத்தையும் செற்றில் பண்ணத்தான் வேண்டும். அதுக்கொண்டும் செய்ய ஏலா. நீங்க எந்தக் கத கதைச்சும் நான் கேக்க ஆயத்தமில்ல.” வார்த்தை களைக் கனலாகவே வீசியெறிந்தார் வங்கி முகாமையாளர்.

பென்ஸன்காரரென்றால், ஓரப் பார்வைகள்தான் இனி விழுமோ? வங்கி முகாமையாளரின் நடவடிக்கைகளும் அதையே பிரதி பலித்தன.

இல்யாஸ், அவரின் அறையிலிருந்து தள்ளாடியவராக வெளியிலே நகர்ந்தார். அவரின் மனக்கண் முன் மகளின் திரு மனக் கோட்டை இடிந்து சரிவது போல் தோன்றியது.

ஆறு மாதங்கள் விரைந்தன.

ஒரு தினம், அந்த வங்கி முகாமையாளர், தனது நண்பரோடு இளைப்பாறிய ஆசிரியரான இல்யாஸின் இல்லத்திற்கு வந்திருந்தார்.

வங்கி முகாமையாளரின் நண்பர், இல்யாஸைப் பார்த்ததும்,

“நீங்க இப்ப வீட்டில இருக்கிங்களோ... இல்லாட்டி வெளியிலயள் பெய்த்திர்ச்சுகளோ...என்டு யோசித்துக் கொண்டு தான் நாங்க வந்த...நீங்க இருந்ததும் நல்லதாப் பேய்த்து” என்றார்.

இருவரும் தன்னைப் பார்ப்பதற்காகத்தான் வந்திருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட இல்யாஸோ, “ஆ...” என்றவாறு தலையையும் மெல்ல அசைத்துக் கொண்டார். அத் தோடு, இதழ்களில் உயிரற்ற ஒரு புன்மறுவலையும் நெளிய விட்டுக் கொண்டார்.

இருந்தும் இல்யாஸுக்கு, வங்கியிலே கொஞ்சமும் ஈவிரக்கமற்ற வகையிலே நடந்து கொண்ட அந்த வங்கி முகாமையாளரைப் பார்க்கப் பார்க்க கோபமும், வெறுப்பும், எரிச்சலும்

பொங்கிப் பொங்கி எழுந்து அவரை நிலை குலையச் செய்து கொண்டிருந்தன.

எப்படித்தானிருந்தாலும், தனது வீட்டுக்கு வந்தவரிடம், அவற்றை வெளிப்படுத்துவது தகாது என்பதை உணர்ந்து தன்னை ஆற்றிக் கொண்டார் இல்யாஸ்.

அதே வேளை, வங்கி முகாமையாளரின் நண்பரும், அவருக்கு அறிமுகமான ஒருவராகவுமிருந்ததால் அவரின் முகத்தில் அறைந்தது போல் நடந்து கொள்ளவும் அவர் விரும்பவில்லை.

இதற்கிடையில், அந்த வங்கி முகாமையாளருக்கோ, இல்யாஸைப் பார்த்ததும், நெஞ்சு, ‘திக்கு திக்கு’ என்று வேகமாக அடிக்கத் தொடங்கியது. திக்குமுக்காடியவராக விழித்தார்.

இப்போது இல்யாஸைக்கு, தர்மசங்கடமாகப் போய்விட்டது.

அவர், நிலைமையைச் சமாளித்துக் கொண்டு அவ்விரு வரையும் வீட்டின் முன் ஹோலுக்குள் அழைத்து வந்தார்.

இரு சாராருக்குமிடையில் உரையாடல்கள் ஆரம்பமாகின.

வங்கி முகாமையாளரின் நண்பரே பேச்சைத் தொடங்கினார்.

அவர், வங்கி முகாமையாளரைச் சுட்டிக் காட்டியவாறு சில விடயங்களை எடுத்துச் சொன்னார்:

“மாஸ்டர், இவர் என்ட நல்ல நண்பர். இவர்ர மகன்ட ரியூசன் விசயமாத்தான் நாங்க இஞ்சு வந்த... இவர்ர மகன் நல்ல கெட்டிக்காரன். இப்ப ஓயேல் வகுப்பில படிக்கார். வாற டிசம்பரில் சோதினை எடுக்கவிருக்கார். வகுப்பில அவரே எட்டுப் பாடங்கள்ளூயும் ‘டி’ எடுப்பார் என்டும் எல்லாரும் எதிர்பாக்காங்க. தன்ட மகன்ட படிப்பில மிகவும் அக்கறையாக இருக்கின்ற என்ட நண்பரும், நேரத்தோடயே தன்ட மகன், கெட்டிக்கார ஆசிரியர் களுக்கிட்ட, கணிதம், விஞ்ஞானம், ஆங்கிலம் ஆகிய பாடங்கள்ள ரியூசனுக்கும் விட்டிட்டார். அதற்குக் கொஞ்ச நாளைக்குப் பொறுக இவரு தன்ட மகனுக்கு ஏனைய பாடங்களைப் போல தமிழ்மொழிப் பாடத்திலையும் ஒரு ரியூசன ஒழுங்கு செய்து கொடுத்திர வேண்டு மெண்டு எண்ணி ஒரு நல்ல ஆசிரியரத் தேடி பலருக்கிட்டயும்

விசாரித்திருக்கார். எல்லாரும் இவருக்கிட்ட, நீங்க தமிழ் மொழி யில் பெற்றிருக்கிற புலமையையும், திறமையையும் எடுத்துச் சொல்லி, உங்களுக்கிட்ட தமிழ்மொழியில் ரியூசன் எடுத்தா கட்டாயம் அப்பாடத்தில் ‘இ’ எடுக்கலாம் என்டும் கூறியிருக்காங்க. இவர், ஒரு நாள், இந்த விசயமா எனக்கிட்ட விசாரித்த போதும் நானும் அப்படித்தான் சொல்லியிருக்கன். அதனால்... இவரும் உங்களுக்கிட்டயே தன்ட மகன் அப்பாடத்தில் ரியூசனுக்கு விட்டிர வேணுமின்னு சரியான விருப்பமாயிருந்தார். என்டாலும் இவர், ‘குருசெது’ கடன் விசயமா வங்கியில் உங்க ளோட மிகவும் கண்டிப்பா நடந்து கொண்டதால், உங்களுக்கிட்ட வாறுத்துக்கும் இவருக்கு ஒரு விதமான பயமாவும் இருந்திச்சி. என்ன செய்ற எப்படி நடந்துக்கிற என்டு ஒரேயே யோசித்துக்கிட்டு மிருந்தார்... நான்தான், ‘மாஸ்டர் நல்ல ஆள். என்னோடுயும் பழக்கம். நான் விசயங்களாச் சொன்னாக் கேட்டுக்குவார். ரியூசனுக்கு ஒழுங்கு செய்துக்கலாம்’ என்டு இவர உங்களுக்கிட்ட கூட்டிக் கொண்டு வந்த. இப்ப நாலஞ்சி நாளைக்கு முதல்ல இவர் எனக்கிட்ட வங்கியில் நடந்த அந்தக் ‘குருசெது’க் கடன் சம்பந்தமான சம்பவங்கள் எடுத்துச் சொன்னவுடன், நானும், இவர் தங்களோட நடந்து கொண்ட முறை என்னிப் பார்த்து இவரில் மிச்சம் கோபப்பட்டன. ‘உதவ வேண்டிய ஒரு நல்ல விசயம்; உதவியிருக்கலாம். சே... நீங்க என்ன மனிசன்...’ என்டு அவடத்திலயே இவருக்கு நல்லா ஏசியும் போட்டன. ஏதோ இவரும் உங்கட அந்த விசயத்தில் யோசிக்காம நடந்துக்கிட்டார்... தயவு செய்து இவர மனிசிசிக்கிட்டு இவர்க மகனுக்கு தமிழ் மொழிப் பாடத்த கொஞ்சம் நல்லாச் சொல்லிக் கொடுத்திருங்க” என்று விட்டு ஓய்ந்தார் வங்கி முகாமையாளரின் நண்பர்.

தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்ட வங்கி முகாமையாளரும், கனிந்து வந்த இச்சந்தரப்பத்தைக் கைவிட விரும்ப வில்லை.

“மாஸ்டர், அந்தக் ‘குருசெது’க் கடன் விசயமா நான் வங்கியில் உங்களோட நடந்து கொண்ட முறை ஆற அமர யிருந்து எண்ணிப்பார்த்த பொழுது, எனக்கும் சரியான மனவருத்த மாகத்தான் இருந்திச்சி. நான் மனந்திறந்து சொல்றன... நீங்க வங்கிக்கு வந்த அந்தக் காலப் பகுதியில் வீட்டில் ஏற்பட்ட ஒரு

சின்னப் பிரச்சின காரணமாக என்ட மன நிலையும் அவ்வளவு நல்லதா இருக்கல்ல. அதோட, ‘குருசெது’க் கடன் எடுத்த சிலர், சில மாதங்களாக கடன் கட்டாமலுமிருந்ததால் அவர்கள்ளையும் என்ட மனம் வெறுப்படைந்துமிருந்தது. இந்த நிலையில் நீங்களும் எனக்கிட்ட வந்துக்கிட்டு நின்றிங்க. நானும் வேற எதையுமே யோசிக்கல்ல; உங்களச் சிக்காறாகவே பிடிச்சிக்கிட்டன். அப்ப நீங்க எனக்கிட்ட எவ்வளவோ சொல்லியும் அது ஒன்டுமே எனக்கு ஏறல்ல. அப்படியே முழுக்கடனையும் உங்கட பென்ஸன் நிலு வைக் காசோலையிலிந்து கழிக்க நடவடிக்க எடுத்தன். தயவு செய்து என்ன மன்னித்துக் கொண்டு என்ட மகனுக்கு தமிழ்மொழிப் பாடத்தச் சொல்லிக் கொடுங்க. இப்ப உங்களுக்கு வேணுமின்டா ஜம்பதினாயிரம் ரூபாவுக்கு வேற ஒரு கடன் தாறன். நாலஞ்சி நாளைக்குள் அத எடுக்கிறத்துக்குரிய ஒழுங்குகளையும் செய் யிறன்” என்றார் வங்கி முகாமையாளர்.

“இனி எந்தக் கடனும் எனக்கு வேணா... என்ட மகள்ள கலியாணத்துக்காகத்தான், நான் கட்ட வேண்டிய அந்த எட்டு மாத குருசெதுக் கடன மட்டும் கழித்துக் கொண்டு மிச்சக் காசக் கேட்டன். அப்படி நீங்க அதத் தந்திருந்தா, ஒரு ஜம்பதினாயிரம் ரூபா போல எனக்குக் கிடைச்சிருக்கும். மாப்பிள்ளையும் கைக் கூலியா ஜம்பதினாயிரம் ரூபாக் காசிதான் கேட்டார். குடுத்திருந்தா மகள்ள கலியாணமும் அன்று நடந்திருக்கும். நான் அத அவருக்கு குடுக்க ஏலாமப் போனத்தால் அவர், வேற ஒரு இடத்தில் கலியாணம் முடிச்சிட்டார். எனக்கு இனி என்னத்திக்குக் கடன். பொதுவா... நான் கடன் எடுக்க எப்படிம் விரும்பிறல்ல. நான் எடுத்த அந்தக் குருசெது கடன்கூட, மகள்ள வீட்டத் திருத்திறத்துக் காக என்ட பொஞ்சாதிர வற்புறுத்தலுக்காகத்தான் எடுத்த. சரி... அந்தக் கடன் விசயத்த விடுங்க. உங்கட மகன் நல்ல கெட்டிக் காரப் பிள்ளையாகவுமிருக்கு... நான் கட்டாயம் அவருக்கு தமிழ் மொழிப் பாடத்தப் படிப்பித்துக் கொடுக்கன். நீங்க ஒண்டும் யோசிக்க வேணா... அவர வரச்சொல்லுங்க... அவருக்கு, வேற இடங்களையும் ரியூசன் இருக்கிறத்தால் நேரத்த ஒழுங்கு படுத்திக்க வேணும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் உங்களுக்கு இன்னுமொரு விசயத்தையும் சொல்லிவைக்க வேண்டும். நான் உங்கட மகனுக்குக் கொடுக்கிற இந்த ரியூசனுக்குக் கூலியா பணத்தையோ

அல்லது வேறு எதையோ நீங்க எனக்கு தந்திரப்பொடா... அப்படி நீங்க எனக்கு ஏதாவது தர முயற்சித்தா, அன்டையோடயே உங்கட மகண்ட ரியூசன் நின்டிட்டு என்கிறத்தயும் நீங்க நினப்பில வச்சிக்கங்க.”

இளைப்பாறிய ஆசிரியரான இல்யாஸின் இவ்வார்த்தை களைச் செவிமடுத்த வங்கி முகாமையாளர் அப்படியே பிரமித்துப் போனார்.

இல்யாஸ், மனிதனா? அல்லது தெய்வமா? என்பது அவருக்கு விளங்கவில்லை.

சில வினாடிகளில், தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு நிமிரந்தார். இருந்தும், இல்யாஸை நன்கு நேரே பார்க்க அவருக்கு நாணமாகவிருந்தது.

“மாஸ்டர், நான் உங்கட விருப்பம் போலவே நடந்து கொள்வன். எப்படியோ, நீங்க என்ட மகனுக்கு ரியூசன் கொடுக்கணும். இப்ப அவர், மெற்ஸ் ரியூசனுக்குப் போயிருப்பார். வந்தவுடன் நான் அவர் உங்களுக்கிட்ட அனுப்பிவைக்கன்” என்று விட்டு அமைதியானார் வங்கி முகாமையாளர்.

அவருக்கு, இல்யாஸூடன் இன்னும் சில வார்த்தைகள் பேச வேண்டும் போலிருந்தது. என்றாலும், வார்த்தைகள், பாரிச வாத நோயாளர் போல் வெளிவரவியலாமல் தொண்டைக்குள் கிடந்து தவித்தன.

இவ்வேளையில், வங்கி முகாமையாளரின் நண்பர், இல்யாஸை ஊன்றி நோக்கினார்.

“மாஸ்டர், நீங்க, உங்கட மகள்ள கலியாணத்திக்கு உதவ முன்வராத ஒருவருக்கு எந்தப் பிரதிபலனையுமே எதிர்பார்க்காது உதவி புரிய முன்வருவதென்பது ஒரு பெரிய விசயம். எனக்கு, நினைத்துப் பார்த்தாலே தேகமெல்லாம் புல்லரிக்குது...”

இளைப்பாறிய ஆசிரியரான இல்யாஸோ, ஆழமான கங்கை போல் சலனமின்றிக் காட்சி தந்தார்.

தினகரன் வாரமஞ்சரி
1998 ஒக்டோபர் 18

திருமணம்

சுற்றுப் பெரிய ஒரு வீடுதான் அது. அதன் முன் மண்டபமும் வீட்டுக்குத் தக்க வகையிலே பெரிதாக அமைந்திருந்தது.

அம்மண்டபத்தின் தரைக்கு, மெல்லிய மஞ்சள் வர்ண காபட் விரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் தெற்குப் பகுதியில், ‘குசன்’ பண்ணப்பட்ட இருக்கைகள் பானா வடிவில் போடப்பட்டிருந்தன. மத்தியில், நாலடி நீளமான ஸ்ரூலொன்றும் இருந்தது. அதில், செயற்கை ரோஜா மலர்கள் சிரிக்கும் பூச்சாடி ஒன்றும் வைக்கப் பட்டிருந்தது.

மண்டபத்தின் வடபுற மூலையில் மேற்குப்புறச் சுவரோடு ஒட்டியவாறு இரும்பு அலுமாரி ஒன்றும் காணப்பட்டது. அதன் பக்கமாக, வடபுறச் சுவரோடு அணைந்தவாறு போடப்பட்டிருந்த சில்லுகள் பொருத்திய ஸ்டாண்டில் வர்ண தொலைக்காட்சிப்பெட்டி ஒன்றும் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

அலுமாரியின் இடது புறமாய், கிழக்கை நோக்கியபடி இடப்பட்டிருந்த சாய்வு நாற்காலியில் அவ்வீடின் சொந்தக்காரர் சரீப் ஹாஜியார் அமர்ந்திருந்தார். அவரின் எதிரே கைக்கத்திரை ஒன்றில் அவரைப் பார்க்க வந்திருந்த சுலைஹா என்ற ஒரு பெண்மணியும் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அம்மண்டபத்தை முழுமையாய் ஒரு முறை நோட்டமிட்டுக் கொண்ட அப்பெண்மணி, முக்காட்டைச் சரிசெய்து கொண்டு உஷாராகிறாள்.

ஒட்ட நறுக்கிய நரை விரவிய கேசத்தை வலது கரத்தி னால் வருடி விட்டுக் கொண்ட ஹாஜியார், அப்பெண்ணிடம் உரையைத் தொடுக்கிறார்.

“இப்படிம் உங்கிட மகள் மஹ்முத் பாளிஹாவிலதானே படிப்பிக்கிறா? ”

“ஓம்... காக்கா...”

“வேறு என்ன விஷேசங்கள்...”

“ஓண்டுமில்ல... உங்கட மகன என்ட மகனுக்கு கேட்டுப் பாப்பமின்டுதான் நான் வந்து...” மெல்லியதாய் புன்னகை ஒன்றை இதழ்களிலே நெனியவிட்டுக் கொள்கிறாள்.

“அப்படியா... அப்படி என்ட மகன உங்கட மகனுக்கு மாப்பிள்ளையா எடுக்கிறன்டா அவனுக்கு சீதன ஆதனமா என்ன கொடுப்பிங்க...” ஆணித்தரமான ஒரு பதிலை அளிக்க வேண்டு மென்பதற்காக, அப்பெண்ணின் நிலைப்பாட்டை அவளின் வாய் மொழி மூலமாகவே அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காக இப்படியொரு வினாவை முன்வைக்கிறார் ஹாஜியார்.

“காக்கா... பெரிசாக் கொடுக்கிறத்துக்கு எங்களுக்கிட்ட ஒண்டுமில்ல... வீடுவளவு ஒண்டு மட்டுந்தான் இருக்கு... அதக் கொடுப்பம்...” வெள்ளை மனம் கொண்ட அப்பெண் உண்மையை அப்படியே வெளியே பிட்டு வைக்கிறாள்.

“அப்படியா... நீங்க என்னபத்தி சொயா அறியல்லப் போலத் தெரியிது... சொல்றன் கேளுங்க... இந்த ஊரிலிருக்கிற நல்ல பணக்காரர்கள் நானும் ஒருவன்... நான் பதினைஞ்சு, பதினாறு ஏக்கர் காணி வச்சிருக்கன்... எனக்கு அட்டப்பளத்தில் ஒரு பெரிய மில்லும் இருக்கி... இன்னும் தோட்டம் தொரவு அது இது என்டு கொள்ளையா வசதிகளோடும் இருக்கன்... அது மாத்திரமில்ல... நான் ஒரு ஹாஜியார்... மரைக்கார்... நான் இந்த ஊரில் ஒரு பெரிய மனிசனாகவும் மதிக்கப்பர்ரன்... என்ட மகன்தான் என்ட சொத்து வத்துகளுக்கெல்லாம் ஏக வாரிச்... இவற்றையெல்லாம் தெரிஞ்ச எத்தனையோ பெரிய பணக்காரர்கள் என்ட மகனுக்கு பொன் கொடுக்க மிச்சம் விருப்பமா இருக்காங்க... நான்தான் எவருக்கும் எடம் கொடுக்காம இன்னும் கொஞ்சக்காலம் போகட்டுமே என்டு பேசாமலிருக்கன்... இந்த நிலையில் ஒரு ஊடுவளவு மட்டுமே வச்சிக்கிட்டு என்ட மகன உங்கிட பிள்ளைக்கு மாப்பிள்ளையா எடுக்கிறத்துக்கு என்னோட சம்மந்தம் கலக்க வந்திருக்கிங்க... இத நெனச்சுப் பார்த்தா எனக்கு சிரிப்புத்தான் வருகிது... உங்களுக்கு என்ன சொல்றதென்டே எனக்கு விளங்கல்ல...” குடிப் பிரசங்கமொன்றே செய்துவிட்டு ஓய்கிறார் ஹாஜியார்.

அவரது உரையைச் செவி மடுத்த அப்பெண்ணுக்கு கூரை மின்விசிறி உமிழ்ந்த காற்றையும் மீறிக் கொண்டு வியர்வை கிளம் புகிறது. என்றாலும், அப்பெண் தைரியம் இழக்கவில்லை.

“உங்கட சொத்துகளுக்கு என்ட புள்ளை பங்காளியாக்கிர வேண்டுமென்பதற்காக, நான் உங்கிட மகன் மாப்பிள்ள கேட்டு வரல்ல... உங்கட மகன் என்ட பிள்ளை கலியாணம் முடிக்க மிச்சம் விரும்புறாரு... அது மாத்திரமில்ல... அவரு, ‘நீங்க எங்கிட வாப்பாக்கிட்டப் போய் என்ட விசயங்களச் சொல்லி ஒருக்காக் கேளுங்க... அவரும் சம்மதிப்பாரு... போங்க போங்க...’ என்டு என்ன ஒரேயே கணகாட்டுப் படுத்துறாரு... கெஞ்சிறாரு... அதனாலான்... நான் உங்களுக்கிட்ட வந்த...”

“அவன் கெடக்கான் பயித்தியக்காரன்... போட்டிட்டு வேலைப் பாருங்க...”

மேலும் தாமதிக்க அப்பெண் விரும்பவில்லை. உடனேயே அங்கிருந்து வெளியேறுகிறாள். அவளின் மனமோ, அவமானம் தாங்காது ‘ஏன் வந்தோம்? ஏன் வந்தோம்?’ என்று புலம்புகிறது.

பத்து நாட்கள் விரைந்தன. இரண்டாயிரத்து நான்கு மார்கழி இருபத்தாறாம் திகதி மலர்ந்தது. அந்த நாள், ‘சனாமி’ப் பேரலைகள் பொங்கி இத்தனை பேரழிவுகளை ஏற்படுத்துமென்று யார் நினைத் திருப்பார்.

சலைஹாவும் மகளும் வாழ்ந்த அந்தக் கிராமமும் அந்தப் பேரலைகளின் பிடிக்குள் சிக்கி பேரழிவுக்குள்ளானது.

அதில், சரீப் ஹாஜியாருக்கோ எந்தப் பாதிப்புகளும் ஏற்பட வில்லை. ஆனால், அந்தப் பெண்ணைப் பொறுத்தவரையில் அவளும் அந்தப் பேரழிவுப் பட்டியலில் சேர்க்கப்பட வேண்டியவள்தான்.

சனாமியின் பிடியிலிருந்து அவளும் மகளும் தெய்வா தீனமாக உயிர் தப்பியிருந்தாலும், அவர்களது வீடும், சேர்த்து வைத்திருந்த உடைமைகளும் முற்றாகவே அழிந்து போயின.

சனாமி ஏற்பட்ட அன்றே, சலைஹாவும் தனது புதல்லியோடு தமது கிராமத்தை விட்டு அகதிகளாய் வெளியேறி மூன்று மைல் களுக்கு அப்பால் உள்ள சம்மாந்துறையை அடைந்தனர். அங்கு

அவர்கள், தமது உறவினர் வீட்டில் நான்கு தினங்கள் தங்கி யிருந்தனர். பின்னர், அவர்கள் தமது கிராமத்துக்கு மீண்டு, அங்கு சலைஹாவின் தங்கையான ஜாமானாவின் வீட்டில் போய் உறைந்தனர்.

நாற்பது நாட்கள் நகர்ந்தன. அதன் பிறகு, ஒரு தினம். சரீப் ஹாஜியார், சலைஹாவும் மகஞும் ஜாமானாவின் இல்லத்தில் தங்கியிருப்பதை அறிந்து அங்கு சென்றார்.

சலைஹாவோ, தம்மை நாடிவந்த அவரை அன்போடு வரவேற்று, அவ்வீடின் முன் மண்டபத்துள் அழைத்து வந்து கைக்கத்திரை ஒன்றிலே உட்காரவும் வைத்தாள்.

சரீப் ஹாஜியாரின் எதிரே, சற்றுத் தள்ளி வாங்கு ஒன்றிலே முக்காட்டோடு அமர்ந்து கொண்ட அவளோ, அவரோடு பேச்சை எவ்வாறு ஆரம்பிப்பது என்று சிந்தித்தாள். ஆனால், சரீப் ஹாஜியாரோ அவளையும் முந்திக் கொண்டு தனது உரையைத் தொடங்கினார்.

“இஞ்சப்பாருங்க... போன வருஷக் கடைசியில் ஏற்பட்ட சனாமி எனக்கு நல்ல பாடங்கள் படிச்சித் தந்திருக்கு... அந்தச் சனா மியினால் கொள்ளையாச் சனங்கள் மௌத்தாயிட்டாங்க... கொஞ்ச நேத்தைக்கு முந்தித்தான் அத்தனை பேரும் இருந்தாங்க... அந்தச் சனாமி, குஞ்ச குறுமணியான் என்டும் பார்க்கல்ல... பொம்புளை களைண்டும் பார்க்கல்ல... வயச போன மனிசர்களைண்டும் பார்க்கல்ல... எல்லாரையும் அழிச்சுப் போட்டுத்தான் மூச்சு விட்டிச்சி... மௌத்தான ஆக்கள் ஏழைகள்தான் கூட... என்டாலும் பணக்காரர் களையும் அது பதம் பார்க்காமல் விடல்ல... நம்மிட ஊரில் கொள் ளயா உயிரிழப்புகள் ஏற்பட்டது போல உடைமை இழப்புகளும் கொள்ளதான்... சனாமியினால் ஏற்பட்ட அந்த உயிரிழப்புகளும், உடைமை இழப்புகளும் என்ன நல்லா உலுக்கிவிட்டிட்டு... அது, நான்தான் பெரிய பணக்காரன்... நான்தான் பெரிய ஆள்... இஞ்ச என்ன அடிக்க வேற ஆளில்ல... என்ட எனது கார்வங்களையெல்லாம் கழுவி என்ன ஒரு புது மனிசனா மாத்திவிட்டிருக்கு... நீங்க என்னோட சம்மந்தம் கலக்க என்டு வந்திருக்கக்க என்னிடத்தில் குடிகொண் டிருந்த அந்தக் கார்வங்களால் உங்கள் அவமானப்படுத்தும் வகையில் நான் நடந்துக்கிட்டன்... என்ன மன்னிசுக்கங்க...”

வெகு அவதானத்தோடு வார்த்தைகளை வெளியிட்டார் சரிப் ஹாஜியார்.

“சேசே... அத விடுங்க... நானும் அத அவ்வளவு பெரிசா எடுத்துக்கல்ல... ஆனா... நீங்க, கர்வங்களையெல்லாம் விட்டுத் திருந்தி ஒரு புது மனிதனாய் மாறிவிட்டதாகக் கூறும் செய்திதான் எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது...”

“இஞ்சப்பாருங்க... இனி நான் நம்மிட சமூகத்தில பலரும் நினைத்துக் கதைக்கக்கூடியதாக பல நல்ல காரியங்களைச் செய்து அன்பாக அனைவரோடும் சேந்து நடக்கப்போறன்... நான் முக்கியமா இஞ்ச வந்த உங்களோட சம்மந்தம் கலக்கிறத்துக்குத்தான், நல்ல ஒரு நாளாப் பாத்து என்ட மகனுக்கும் உங்கிட மகனுக்கும் கலியாண்த்த முடிச்சி வைப்பாம்.”

“என்ன மன்னிக்கணும் காக்கா... நாங்க என்ட மகனுக்கு கலியாணம் திட்டங்கட்டிப்போட்டம்... நம்மிட ஊரில இரண்டாம் குறிஞ்சியில இருக்கிற யாசீன் முதலாளிர மகன் அமீன் மாஸ்டர்தான் மாப்பிள்... யாசீன் முதலாளியும் உங்களப் போல ஒரு பெரிய பணக்காரர்தான்... உங்களுக்கும் அவரத் தெரிஞ்சிருக்கக் கூடும்... அவரும் இருபது இருபத்தைந்து ஏக்கர் காணி வச்சிருக்கார்... ஊரில அவர் போட்டிருக்கிற சீலக்கடயாலயும் அவருக்கு நல்ல வருமானம் வருகிது. இன்னும் கனக்க சொத்து வத்துகள் சேத்து வச்சிருக்கார்... இத்தனைக்கும் அவருக்கு இரண்டே இரண்டு பிள்ளைகள்தான்... ஒண்டு அமீன் மாஸ்டர், மத்தது மாஸ்டர் தங்கச்சி அமீனா. யாசீன் முதலாளிர இந்த சொத்து வத்துகளைல்லாம் அவர்ர இந்த ரெண்டு பிள்ளைகளுக்கும்தான்... என்ட மகள்ள கலியாணத்த திட்டங்கட்டக்குள்ள அத, அவர், தன்ட வாயாலயே சொன்னார்... அது மாத்திரமில்ல... அவர், தன்ட சொத்து வத்துகள் எல்லாத்தையும் தன்ட மகனுக்கும் மகனுக்கும் கெதியில எழுதிக் குடுக்கப் போறதாகவும் சொன்னார்.”

“ம்... ஆ... அப்படியா?” தலையை மெல்ல அசைத்துக் கொள்கிறார் ஹாஜியார்.

“காக்கா... என்ட மகள்ர கலியாண விசயமா இன்னும் சில விசயங்கள் இஞ்ச திறந்து சொல்ல வேண்டும் போலரிக்கு...”

ஆனா... நீங்க வித்தியாசமா ஏதும் நினைப்பிங்களோ என்னவோ என்றும் யோசனையாயிருக்கி...”

“சேச்சே... அப்படி ஒண்டுமில்ல... சொல்லுங்க...”

“ஹாஜியார் காக்கா... மாப்பிள் வீட்டார் எங்களுக்கிட்டரிந்து வீடு வளவு அது இது என்டு எதுவுமே வாங்காமத்தான் இந்தக் கலியாண்ததச் செய்யப் போறாங்க... அது மாத்திரமில்ல கலியாண்த் தண்டைக்கு எங்கிட கலியாணச் செலவைக்கூட எங்களச் செய்ய விடாமத் தடுத்து அவங்களே அதயும் செய்யப் போறாங்க... யாசீன் முதலாளி, அவர்ப பொஞ்சாதி, மகன் அமீன் மாஸ்டர், மகள் அமீனா ஆகிய எல்லோருமே எந்ட மகள்ள கலியாண விசயத்தில் மிச்சம் விருப்பத்தோட செயற்பர்ராங்க... அவங்கட குடும்பமும் நல்ல ஒரு குடும்பம். அமீன் மாஸ்டரும் ஒழுக்கமுள்ள வடிவான ஒரு புள்ளி... எல்லாத்துக்கும் மேலாக அவங்க என்ன மதிச்சி என்னத் தேடியும் வந்தாங்க... இதைவிட ஒரு கலியாணம் எப்படி வாறு...” வார்த்தைகளை மழைபோல் பொழிந்து தள்ளினாள் சுலைஹா.

“இஞ்சப் பாருங்க... யாசீன் முதலாளியையும் அவங்கட குடும்பத்தையும் எனக்கு அவ்வளவு பெரிசாத் தெரியாவிட்டாலும் ஒரளவு தெரியும்... அப்பிடித் தெரிஞ்ச வகையில் அவங்க நல்ல ஆக்கள்தான்... அமீன் மாஸ்டரும் ஒரு நல்ல பிள்ளி... பிரச்சினை இல்ல...”

“ம... ஆ...” முக்காட்டை சரிசெய்து கொண்ட அப்பெண் மெல்லியதாய் புன்னகைத்துக் கொள்கிறாள்.

சரீப் ஹாஜியாரோ, ‘சேர்ட்’டின் மேல் பொத்தான் ஒன்றைக் களாற்றி விட்டுக் கொண்டு நெஞ்சின் பக்கமாய், கீழ் நோக்கியவாறு, ‘ப...பு... ப...பு...’ என்று ஊதிவிட்டுக் கொள்கிறார்; நிமிராந்து சுலைஹா வைப் பார்த்தவாறு, “காலையிலேயே வேர்க்கிது... விசிறி இருந்தாத் தாங்க...” என்கிறார்.

அதனைச் செவி மடுத்த சுலைஹாவோ, “ஓம்... விசிறி இருக்கி... தாறன்...” என்றவாறு வாங்கை விட்டு எழுந்து, அங்கு தென்புறச் சுவரோடு அணைந்தவாறு இடப்பட்டிருந்த அலுமாரியின் மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு விசிறியை எடுத்து வந்து சரீப்

ஹாஜியாரிடம் கையளித்து விட்டு மீண்டும் தனது இருக்கையிலே வந்து அமர்ந்து கொள்கிறாள்.

சரீப் ஹாஜியாரோ, தன்னிடம் கையளிக்கப்பட்ட அந்த கருகிய சிவப்பு வர்ண பனையோலை விசிறியினால் வீசி வீசி வியர்வையை விரட்டத் தொடங்கினார்.

அங்கு சுமுக நிலை தோன்றியதும் சுலைஹா மீண்டும் தனது உரையைத் தொடர்கிறாள்.

“காக்கா... உங்கட மகன் என்ட மகளைக் கலியாணம் முடிக்கிறத்துக்கு மிச்சம் விருப்பத்தோடரிந்தார். எங்களுக்கும் அவர் மேல அனுதாபந்தான்... ஆனா... நீங்கான் அது விரும்பாமரிந்திட்டங்க... அதே நேரம், உங்கட பிள்ளையும் தெரியமான ஒருவராகவுமில்ல... அப்பிடிகள் இருந்திருந்தா... சில வேளை அவர் உங்களோட கதைத்துப் பேசி உங்கள் ஒரு மாற்றத்த உண்டாக்கியிருக்கலாம்... ஆனா... அவர் அதுயும் செய்யவுமில்ல... அதால் நாங்க, அவர்க் கலியாண விசயத்தில் தலயிடாம் ஒதுங்கிட்டம்... நாங்க இந்தக் கலியாணத்தையும் இப்ப ரெண்டு மூன்று நாளைக்கு முதல்லதான் திட்டங்கட்டின்... அதுக்கு முன்னயாலும் வந்திருந்தா... உங்கட மகன்ட கலியாண விசயத்தப்பத்தி கொஞ்சம் யோசிசிருக்கலாம்... ஆனா... இப்ப எல்லாம் முடிஞ்சி போச்சி... இனி ஒண்டும் செய்ய ஏனா...”

“என்ட மகனுக்கும் என்னிலதான் கோபமிருக்கும்... என்ன செய்யிற... எல்லாம் எழுத்துப்படிதான் நடக்கும்... ” சரீப் ஹாஜியார் நெடுமூச்சொன்றை விட்டுக் கொள்கிறார்.

“ஓம்... ஓம்... எழுத்துத்தான் முக்கியம்...”

“சரி... சரி... அதவிடுங்க... உங்கட புள்ளட கலியாணத்த எப்ப வச்சிருக்கிங்க... அத எப்படிச் செய்யிறதா யோசிசிருக்கிங்க...”

“நாளைக்கு இரவைக்கு ஏழு மணியளவில் கலியாணத்த வச்சிருக்கம்... பள்ளிலிரிந்து துண்டெல்லாம் எடுத்தாச்சி... கலியாணத்தில் குடும்பத்தில் ஆக முக்கியமான ஆக்கள் மட்டும்தான் கலந்துக்குவாங்க... மாப்பிள்ள தாலி கட்டினத்துக்குப் பிறகு கலியாணத்துக்கு வாற எல்லாருக்கும் சிற்றுண்டி கொடுக்க ஒழுங்குகள் செய்யிறும்... அவ்வளவுதான்... அதுக்குப் பிறகு மாப்பிள்ள வீட்டார்

அவங்கட வீட்டுக்கு பொண்ணென்றும் கூட்டிக் கொண்டு போயிருவாங்க... கூடப்போறவங்களுக்கு அவக அங்க இரவச் சாப்பாடு கொடுக்கவும் ஏற்பாடுகள் செய்யிறாங்க...”

“நல்ல ஒரு கலியாணம்தான்... இதப் பாக்கிறவெள எனக்கும் பொறாமையாரிக்கி... நானும் ஒரு கலியாணத்த செய்து காட்டவேணும்... உங்களவிடவும் வறிய ஒரு குடும்பத்தில உள்ள ஒரு புள்ளிய எடுத்து எண்ட மகன்ட சம்மதத்தோட அவருக்கு கலியாணம் முடிச்சுக் கொடுக்க வேணும்... இன்னா அல்லாஹ்... நான் வாறன்...” சரீப் ஹாஜியார் கையிலிருந்த விசிறியை பக்கத்திலிருந்த ஸ்ரூலில் வைத்து விட்டு சேர்ட்டின் மேல் பொத்தானை பூட்டிக் கொண்டு புறப்படத் தயாராகிறார்.

“தேயில போட்டிருக்கும்மா...” அறைக்குள்ளிருந்து கலைஹா வின் புதல்வி.

“காக்கா... புள்ள தேயில போட்டிருக்காம்... குடிச்சிட்டுப் போங்க...”

“இஞ்சப் பாருங்க... இப்பவே எனக்கு செரியா வேருக்குது... இன்னும் தேயிலையும் குடிச்சா... நல்லாத்தானிருக்கும்... எனக்கு வாணா... பிறகுகள் பாப்பம்... நான் வாறன்...”

கலைஹாவிடம் விடை பெற்ற சரீப் ஹாஜியார் அம்மண்ட பத்திலிருந்து வெளியேறி, அவ்வீட்டின் முன்புறமாய் போடப் பட்டிருந்த ‘கேற்’றின் வழியாய் வெளியே அடி பதிக்கிறார். அவரைப் பின் தொடர்ந்து வந்த கலைஹாவோ, ‘கேற்’றுக்கு வெளியே அதனேர்டு ஒட்டியவாறு நிற்கிறாள்.

அவ்வேளை, அவ்வீட்டின் முன்புறமாய் ‘கேற்’றுக்கு வெளியே நிறுத்தப் பட்டிருந்த சரீப் ஹாஜியாரின் காரின் பக்கமாக, யாசீன் முதலாளியின் ஈய வண்ண ‘நிலான் ஸனி’ காரும் வந்து நிற்கிறது. தாமதிக்காது அக்காரின் பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு யாசீன் முதலாளியும், அவரது மனைவியும், புத்திரியும் வெளியிலே இரங்குகின்றனர். அதனைத் தொடர்ந்து சாரதிக்குரிய ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்த அமீன் மாஸ்டரும் காரின் முன் கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே அடி பதிக்கிறார்.

‘கேற்’ரோடு ஓட்டியவாறு நின்றிருந்த அந்தப் பெண்ணே, அவர்களைப் பார்த்ததும் அவர்களின் பக்கமாய் விரைந்து “வாங்க... உள்ளுக்கு...” என்று அனைவரையும் அன்போடு வரவேற்று வீட்டினுள் வருமாறும் வேண்டுகிறாள்.

யாசீன் முதலாளியோ, “இன்னா நிக்கிற சரீப் ஹாஜியார் எனக்குத் தெரிஞ்சவர், நான் கொஞ்சம் அவரோடு கதைச்சிட்டு வாறன்... நீங்க உள்ளுக்குப் போங்க...” என்று, அவர்கள் அனை வரையும் வழியனுப்பி வைத்துவிட்டு சரீப் ஹாஜியாரை நெருங்குகிறார்.

“ஹாஜியார் என்ன இஞ்சாலப் பக்கம்... ஏதும் விஷேஷங்களா?”

“சேச்சே... அப்படி ஒண்டுமில்ல...சலைஹாட மகஞுக்கு என்ட மகனப் பேசி ஒழுங்குகள் செய்வமென்டுதான் நான் இஞ்சாலப் பக்கம் வந்த... ஆனா... அவவ உங்கிட மகஞுக்கு திட்டம் கட்டியச்சாம் என்டு சலைஹாவே சென்னா...”

“ஓம்... ஓம்... அவவ என்ட மகஞுக்கு திட்டம் கட்டியச்சி... கலியாணத்தையும் நாளைக்கே வச்சிருக்கம்... அத மிச்சம் எளிய முறையிலதான் செய்யிற்றத்துக்கும் யோசிச்சிருக்கம்... இப்ப சம்மந்தியும் என்னப் பாத்துக்கிருப்பா... நான் வாறன் ஹாஜியார்...”

“சரி... போய் வாங்க...”

இருவரும் பிரிகின்றனர்.

தினகரன் வாரமஞ்சரி
2006 ஏப்ரல் 16

நல்ல பிள்ளை

கல்முனை மாநகர் சபை எல்லைக்குட்பட்ட ஒரு கனிஷ்ட பாடசாலை அது. எட்டு வரை வகுப்புகள் இருக்கின்றன.

அன்றும் வழைமை போல முற்பகல் பதினொரு மணிக்கு கண்... கண்... என்று பாடசாலை இடைவேளை மணி ஒலித்தது.

கல்லடிபட்ட தேன்கூட்டிலிருந்து தேவீக்கள் வெளியிலே சிதறுவது போல மாணவர்களும் வகுப்பறைகளிலிருந்து வெளியிலே சிதறினர்.

சிறிது நேரத்தில், பாடசாலை வளவில் அமைக்கப்பட்டிருந்த இடைவேளையில் உணவுப் பண்டங்கள் விற்கும், முன்று ‘கூடு’களையும் மாணவர்கள், இனிப்புப் பண்டத்தைச் சுற்றி மொய்க்கும் ஏறும்புகள் போல மொய்த்துக் கொண்டனர்.

வகுப்பு வேலையை முடித்துவிட்டு சற்றுத் தாமதமாகவே வெளியிலே வந்த இம்தியாஸ், கிழக்குப் புறமாகவிருந்த ஒரு கூட்டை நோக்கி விரைந்தான். ஏழு எட்டு அடிகள்தான் இட்டிருப் பான். ஆலிலைச் சருகுகளிடையே மின்னல் நிறத்தில் ஒரு பொருள் கண்ணை ஸ்த்தது. ‘விசுக்’ கென்று குனிந்து அதனைத் தூக்கி எடுத்தான்; அது ஒரு தங்கமாலை.

‘காணத்தவர் பதறுவார், பதைபதைப்பார், பாவம்! இது யாருடைய மாலையாகவிருக்குமோ...’ என்று தனக்குள்ளே அனுதாபப்பட்டுக் கொண்டான் அவன்.

‘பட்’டென்று அம்மாலையை தனது நீளக் கால்சட்டையின் வலது புற பைக்குள் புதைத்துக் கொண்டு கிழக்குப் பக்கமாக விருந்த அந்தக் கூட்டை எட்டி, அங்கே ஒரு பனிலை வாங்கி அவசர அவசரமாய், இரண்டு மூன்று கடிகளில் வயிற்றுக்குள் திணித்துக் கொண்டான். பக்கத்திலுள்ள குளாய்டிக்குச் சென்று மொய்த்திருந்த மாணவரிடையே புகுந்து நீர் பருகிக்கொண்டு

நிமிர்ந்தான். இடைவேளை முடியும் மணிச்சத்தும், கணீர்... கணீர்... என்று அவனது காதுகளிலும் வந்து மோதியது.

இம்தியாஸ், வகுப்பறைக்குள் செல்லாது நேரே அதிபரின் அறைக்குச் சென்று அவரைச் சந்திக்கிறான்.

“இன்னாங்க சேர்... ஒரு தங்கமாலை பொறுக்கினன்... நான் இப்ப... இன்டவெலுக்குப் போகக்க... நம்மிட ஆலமரத்துக்குக் கீழ்... சருகுக்குள்ள கிடந்திச்சி சேர்...”

அந்தத் தங்கமாலையை அதிபரிடம் கொடுத்தான் இம்தியாஸ். அதிபரோ, அதனை வாங்கி, தூக்கிப் பார்த்தார்; தொட்டுப் பார்த்தார்; துடைத்துப் பார்த்தார்.

“சா... தங்கமாலைதான்...” வாய்விட்டுச் சொன்னார். தாமதியாது எழுந்து வலது புறமாகவிருந்த சுய வர்ண இரும்பு அலுமாரியில் அம்மாலையை வைத்துவிட்டு, மீளவும் தனது இருக்கையிலே வந்தமர்ந்து கொண்டார் அதிபர். தனக்கு முன்னே நின்றிருந்த அம்மாணவனின் பெயர், வகுப்பு விபரங்களையும் கேட்டறிந்து கொண்டார்.

“மகன்... இத ஒருவரிடமும் சொல்லாதிங்க... நான் இப்ப, இங்க நம்மிட ஒலிபெருக்கி மூலம், உண்மையைச் சொல்லாம, அதை மறைத்து, ‘இன்டைக்கு நம்மிட பள்ளிக்கொடுத்துக்க, பண்மோ அல்லது வேறு ஏதாவது பொருளோ காணத்தவர் யாராவது இருந்தால் உடனே அதிபரைச் சந்திக்கவும்...’என்று ஒரு பொதுவான அறிவித்தல் கொடுக்கப் போறன்... காணத்தவர் வந்தால் உங்களையும் கூப்பிட்டனுப்புவன்... இப்ப வகுப்புக்குப் போங்க...” அவனை அனுப்பிவைத்தார்.

உடனேயே ஒலிபெருக்கியில் அறிவித்தலும் கொடுக்கப் பட்டது. அவ்வறிவித்தலைக் கேட்ட பர்விஸ் என்ற மாணவன் முச்சு இரைக்க இரைக்க அதிபரின் முன்னே வந்து நின்றான். அதிபர், அவனை ஊன்றி அவதானித்தார்.

“நீங்க பர்விஸ்ல்லவா... ஏழாம் வகுப்பிலதானே பழக்கிங்க...”

“ஓம் சேர்... என்ட பெயர் பர்விஸ்தான்... நான் ஏழாம் வகுப்பிலதான் பழக்கன்...”

“என்ன விசயம்... நீங்க வந்த...”

“சேர்... நான் வச்சிருந்த ஒரு தங்கமாலை இஞ்ச காணத் துப் போச்சி...”

“ஆ... தங்கமாலையா...”

“ஓம் சேர்... தங்கமாலைதான்...”

‘அந்தத் தங்கமாலை இவர் கொண்டுவெந்திருந்த மாலையாகத்தான் இருக்க வேண்டும்’ என்று என்னிக் கொண்ட அதிபர், பாடத்துக்குச் சென்ற ஓர் ஆசிரியர் மூலம் இம்தியாஸ் என்ற மாணவனையும் அங்கே வரவழைத்துக் கொண்டார்.

அவ்விருவரும் அருகருகே, அதிபரைப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தனர்.

அதிபரின் பக்கமாக வைக்கப்பட்டிருந்த ‘ஸ்டான்ட்’ மின் விசிறி சாதாரண அளவிலே காற்றை உழிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

தனது ஆசனத்திலே நிமிர்ந்து அமர்ந்து கொண்ட அதிபர், இருவரையும் ஒரு முறை நோட்டப்பட்டுக் கொண்டார். பின்னர், அவரது பார்வை பர்விளின் மேல் நிலைத்தது.

பர்விளிடமிருந்து, அவன் தொலைத்த தங்க மாலையின் அடையாளங்களையும், அதனைப் பாடசாலைக்கு கொண்டுவர நேர்ந்தமைக்கான காரணத்தையும் வினவி அறிந்து கொண்டார் அதிபர்.

அவருக்கு, அந்த மாலை பர்வில் கொண்டு வந்திருந்த மாலைதான் என்பது உறுதியாயிற்று.

அதிபர், தனது ஆசனத்தை விட்டு வேகமாய் எழுந்து பக்கத்திலேயிருந்த ஈய வண்ண இரும்பு அலுமாரியிலிருந்து அந்தத் தங்கமாலையை எடுத்து வந்தார்.

தனது இருக்கையிலே சாவகாசமாய் உட்கார்ந்து கொண்ட அதிபர், பர்விளிடம், “இதுதானா... நீங்க காணத்த அந்தத் தங்கமாலை?” என்றவாறு அதனைத் தூக்கிக் காட்டினார்.

“ஓம் சேர்... இதுதான்...” அதிபரை, மகிழ்வு தனும்பும் விழிகளாலே பார்த்தான் பர்வில்.

“இஞ்சப்பாருங்க... இன்னா நிற்கிற இம்தியாஸ் என்ற இந்த மாணவன்தான் இந்தத் தங்கமாலையை பொறக்கிக்கிட்டு வந்து எனக்கிட்டத் தந்தாரு. இம்தியாஸ் ஒரு நல்ல பிள்ளையாக விருந்தத்தால் இந்த மாலை உங்களுக்குக் கிடைக்கப் போகுது... காலம் உங்களுக்கு நல்லம்...” அதிபர், வலது பக்கமாகத் திரும்பி ஜன்னல் வழியே வெளியே நோட்டமிட்டுக் கொண்டார்.

“நாளைக்கே நம்மிட பள்ளிக்கூடத்தில் இம்தியாஸைப் பாராட்டிறத்துக்கான ஒரு விசேட காலைக்கூட்டத்த நடத்திறதும், அக்கூட்டத்தில் வைத்தே உரியவரிடம் அந்த மாலையை ஒப் படைத்து விடுவதும் நல்லம் என்டு நான் யோசிக்கன்... ஆகையினால், இன்னும் கொஞ்ச நேத்தையால் நம்மிட ஆசிரியர் குழுவைக் கூட்டி இவ்விசயங்களப்பத்தி கலந்து பேசி ஒரு முடிவெடுக்கப் போறன்... பாடசாலை கலைந்தாலும் நீங்க ரெண்டு பேரும், இஞ்ச நின்டு என்னச் சந்திச்ச விசயங்கள் அறிஞக்கிட்டுத்தான் போகணும்... இப்ப வகுப்புகளுக்குப் போங்க...”

அதிபரோ, தனது இருக்கையை விட்டு எழுந்து, எதிரே, கண்ணாடி பிரேர்ம் செய்யப்பட்டு, சவுரிலே பொருத்தப்பட்டிருந்த பாடசாலை நேரகுசியின் பக்கமாக விரைந்தார்.

இம்தியாஸ், எட்டாம் வகுப்பிலும், பர்விஸ் ஏழாம் வகுப்பிலும் கல்வி பயில்வதால் அவர்களிடையே தொடர்புகள் அருகியே காணப்பட்டன.

அவர்கள் இருவரும், புன்னகையை மட்டுமே பரிமாறிக் கொண்டவர்களாய் அதிபரின் அறையிலிருந்து வெளியேறினர்.

அடுத்த தினம், அப்பாடசாலையில் ஒரு விசேட காலைக் கூட்டம் கூட்டப்பட்டது.

ஏழாம் வகுப்பு மாடிக் கட்டடத்தின் கீழே, வகுப்பறைகளின் வழியில் மேற்குத் திசையை நோக்கியவாறு அப்பாடசாலையின் அதிபரும் ஆசிரியர்களும் அணிவகுத்து நின்றனர். அவர்களோடு, இம்தியாஸும், அவரது தந்தையும், பர்விஸும் அவரது பிதாவும் நின்றனர்.

இவர்கள் அனைவரையும் நோக்கியவாறு மாணவர்கள், நிரை நிரையாய் நின்றனர். வெள்ளை நீளக் கால் சட்டையும்,

வெள்ளள சேர்ட்டும், வெள்ளளத் தொப்பியும், சப்பாத்தும் அணிந்து வெள்ளளக் கொக்குகளாய் அவர்கள் தோற்றும் தந்தனர்.

காலை ஆராதனை முடிவுற்றது.

விசேடமாய் அழைக்கப்பட்ட அந்நால்வரையும் அதிபர் தனக்குச் சமீபமாக அழைத்துக் கொண்டார்.

எங்கும் நிச்ப்தம். ஆனால், பாடசாலை வளவில், கொஞ்சம் தொலைவில் சீராய் வளர்க்கப்பட்டிருந்த, பூஞ்செடி, மரம், கொடி களுக்கிடையில் பறந்து திரியும் குருவிகளின், கீச்...கீச்... என்ற சப்தம் மட்டும் மெல்லியதாய்க் கேட்டன.

தனது கவனம் முழுக்க மாணவர் மேல் வைத்திருந்த அதிபர், அவர்களை உவகையோடு பார்த்தார். அவரின் இதழ்கள் பிரிந்தன.

“அன்புக்குரிய மாணவர்களே, நேற்று பாடசாலை வளவில் ஒரு தங்கமாலை கண்டெடுக்கப்பட்ட செய்தி, உங்களில் பல ருக்குத் தெரிந்திருக்கக் கூடும். அம்மாலையைப் பொறுக்கி எம்மி டத்திலே கையளித்த எமது பாடசாலையைச் சேர்ந்த அம்மாண வனை உங்கள் முன்னிலையில் பாராட்ட வேண்டுமென்பதற் காகவே இவ்விசேட காலைக்கூட்டத்தை நாம், ஒழுங்கு செய் தோம். என்றாலும், அம்மாலையைப் பொறுக்கிய அம்மாணாக் கணோடு அதனைத் தொலைத்த மாணவனும் மற்றும் அவ்விரு வரது வாய்பாமாரும் அவ்விசேட காலைக்கூட்டத்திற்கு வரவழைக் கப்பட வேண்டுமென்றும், அங்கு வைத்தே, அம்மாலையைத் தொலைத்தவரின் முன்னிலையில் அவரின் தந்தையிடம் அம் மாலையை ஒப்படைக்க வேண்டுமென்றும் முடிவு செய்தோம். அதற்கு அமைவாகவே அவர்களை நாங்கள் இங்கே அழைத்தி ருக்கிறோம்.” அதிபர் தனது உரையைத் திட்டிரென இடை நிறுத்தினார்.

அங்கு, விசேடமாய் அழைக்கப்பட்டு கூட்டத்தில் கலந்து கொண்ட அந்நால்வரையும் அறிமுகம் செய்துவைத்தார் அதிபர். அத்தோடு அவர், தான் வைத்திருந்த ஒரு பெரிய காகித உறை யிலிருந்து ஒரு தங்க மாலையை எடுத்து மேலே உயர்த்திக் காட்டி, “நேற்று இங்கே பொறுக்கிய அந்தத் தங்கமாலை இதுதான்;

இது ஜந்து பவுன் நிறையையுடையது” என்றும் அதனைப் பகிரங்கப்படுத்தினார்.

பின்னர், அதிபர், மீளவும் தனது உரையைத் தொடர்ந்தார்:

“மாணவர்களே, இம்தியாஸ் என்ற மாணவன் பொறுக்கிய அந்த மாலை இங்கே, அவரின் பக்கத்திலே நிற்கிற பர்விலி னுடைய தாயாரின் மாலை. இதை அவட தங்கச்சி ஒரு கலியாண வீட்டுக்கு போட்டுக் கொண்டு போறுத்துக்காக அவவுக்கிட்டாரிந்து இரவல் வாங்கிக் கொண்டு போயிருக்கா... கலியாணம் முடிந்து அடுத்த நாள் மாலை பர்விலின் தாயும், ‘கன்னத்’து வீடொன்றுக் குச் செல்ல வேண்டியிருந்ததால் அன்று பாடசாலைக்குச் சென்ற தனது மகன் பர்விலிடம், பாடசாலை கலைந்ததும், அதனை வாங்கிவரும்படி சொல்லியிருக்கா. ஆனால், பர்விலோ பாட சாலைக்கு வரும் பொழுதே, தனது சாச்சியின் வீட்டுக்குச் சென்று அம்மாலையை வாங்கி, தனது சட்டைப் பைக்குள் வைத்துக் கொண்டு பாடசாலைக்கு வந்துவிட்டார். இடைவேளையின் போது இங்கு அதனைத் தவற விட்டு விட்டார். இங்கே நிற்கின்ற இம்தியாஸ் என்ற இம் மாணவன் அம்மாலையைக் கண்டெடுத்து என்னிடம் கொண்டுவந்து ஒப்படைத்தார். பாருங்கள் எவ்வளவு நல்ல மாண வன் இவர். மற்றவருடைய பொருளை அபகரித்துக் கொள்கின்ற தீய குணம் இவரிடம் இல்லை. இம்மாணவன் மாலையைப் பொறுக்கி எடுக்கும்போது யாருமே அதனைக் காணவுமில்லை. இவர் விரும்பி யிருந்தால் அதனை எங்கேயோ மறைத்து வைத்து எடுத்துப் போயிருக்கலாம். ஆனால், இவர், அப்படிச் செய்ய விரும்பவில்லை.

நேசத்துக்குரிய மாணவர்களே, நீங்களும் இப்படியான நல்ல பண்புகளை வளர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இவருக்கு உங்கள் சார்பாகவும், எமது ஆசிரியர்கள் சார்பாகவும் எமது பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இவ்வருட இறுதி யிலே, எமது பாடசாலையில் நடைபெறவிருக்கின்ற பரிசளிப்பு விழாவிலும் இம்மாணவனை விசேடமாகக் கௌரவிப்பதற்கும் தீர்மானித்திருக்கிறோம். இச்சந்தர்ப்பத்திலே, உங்களுக்கு இன்னு மொரு முக்கியமான விடயத்தையும் சொல்லி வைக்கவேண்டும். நீங்கள் பாடசாலையோடு சம்மந்தமில்லாத எந்த விடயத்திலும் சம்மந்தப்பட்டு எங்களுக்கும், உங்கள் பெற்றோருக்கும் பிரச்சினை களை ஏற்படுத்திவிட வேண்டாம் என்றும் மிகவும் அன்போடு உங்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன்.”

அதிபரின் விசேட உரை முழுமை கண்டது. அதனைத் தொடர்ந்து அங்கு, பரவிலின் தந்தையிடம் அந்தத் தங்கமாலை யைக் கையளிக்கும் நிகழ்வும் இடம்பெற்றது.

குடேறிக் கொண்டிருந்த சூரியனின் கிரணங்கள் அங்கும் பிரவேசித்தன. மாணவரின் பொறுமை தீப்பிடித்துக் கொள்ளும் போலவிருந்தது.

அதிபர், காலைக்கூட்டத்தில் கலந்து கொண்ட மாணவரை, மேலும் அங்கு நிறுத்திவைக்க விரும்பவில்லை.

அதிபரின் வேண்டுதலுக்கிணங்க, விசேட காலைக் கூட்டத் திலே கலந்து கொண்ட மாணவர்கள் ‘ஸலவாத்’தோடு அக் கூட்டத்தை நிறைவு செய்து கொண்டு தத்தம் வகுப்புகளுக்கு கலைந்து சென்றனர்.

அக்கூட்டத்துக்காக பிரசன்னமாகியிருந்த ஆசிரியர்களோ, மாலையைப் பொறுக்கிக் கொடுத்த இம்தியாஸ் என்ற அந்த மாணவனையும், அவனது தந்தையையும் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டனர். அவர்கள், மிகவும் நேசத்தோடு அந்த மாணவனின் தலையையும், தோளையும் தடவியவாறு, “நல்ல பிள்ளா... நல்ல மாணவன்...” என்று பாராட்டினர்.

அந்தப் பாராட்டு மொழிகளில் தனயனைவிட, தந்தையே பெரு மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

அவரின் மனவானிலே மகிழ்வு மத்தாப்புகள் வெடித்து பலவர்னை மலர்களைச் சொரிந்தன.

தினகரன் வாரமஞ்சரி
2006 ஆகஸ்ட் 13

அந்த ஏழு நாடைள்

இரவு 11.00 மணியிருக்கும். மணமகள் பஸ்ராவின் வீடு அப்போதுதான் அமைதி கண்டிருந்தது. அன்று, அவளது திருமண தினமாகயினால், காலையிலிருந்தே காணாமற் போயிருந்த அமைதி, ‘தாலி’ கட்டி நான்கு மணித்தியாலங்களின் பின்பே அங்கு மீண்டிருந்தது.

அவ்வீடின் முன் மண்டபத்தில், இரு ‘ரியூப் பல்பு’கள் பால் போன்ற ஓளியினைப் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தன. இரண்டு சீலின் பேன்கள் காற்றை அளவாக அசையச் செய்து கொண்டிருந்தன.

வடக்குப் புறச் சுவரோடு பொருத்தப்பட்டிருந்த, தாலி கட்டும் வைபவத்திற்காக விசேடமாகத் தயாரிக்கப்பட்ட அழகிய வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய சிங்காசனம் அந்நிகழ்வு முடிவுற்றும் அதன் கோலம் கலையாது அப்படியே காட்சி தந்தது. அதிலே, சீராக இணைக்கப்பட்டிருந்த சின்னச் சின்ன பல வண்ண பல்புகள் திடீரென்று அணைவதும் பின்னர், பக்கென்று ஒளிர்வதுமாய் கண்ணாமுச்சி காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

அம்மண்டபத்தில் எங்கும் மெல்லிய நறுமணம் தடவிய காற்று மிதந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த இதமான சூழலில், கிழக்குப் பக்கச் சுவரோடு ஒட்டிய வாறு போடப்பட்டிருந்த மூவர் அமரக் கூடிய ஒரு கதிரையில், மணமகளது தந்தையின் முத்த சகோதரி சர்னாவும், இளைய சகோதரி பர்னாவும் அமர்ந்திருந்தனர். அதன் பக்கமாகக் கிடந்த ஒரு கைக் கதிரையில் பர்னாவின் கணவர் சர்பும், அதனையடுத்து போடப்பட்டிருந்த இன்னுமொரு கைக் கதிரையில் சர்னாவின் கணவர் பர்தும் உட்கார்ந்திருந்தனர். அவர்களின் முன்பாக, ‘குசன்’ பண்ணப்பட்ட தனித் தனிக் கதிரையில் மணமகன் பஸ்ராவும், மணமகள் பஸ்ராவும் அமர்ந்திருந்து அவர்களோடு மகிழ்ச்சியாக உரையாடிக் கொண்டிருந்தனர். பஸ்ல், தனது வீரப்பிரதாபங்களை

விளம்பிக் கொண்டிருந்தான். பஸ்ராவோ, தனது கணவனை வாத்சல் யத்தோடு பார்ப்பதும், அடிக்கடி நாணத்தில் சிவப்பதுமாய் இருந்தாள்.

அம்மண்டபத்தில் சற்றுத் தொலைவில் சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்த மணமகளின் தாய்மாமன், அக்காட்சியினை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான்.

தந்தையை இழந்து, தாயினதும், சகோதரர்கள் இருவரி னதும் பராமரிப்பிலும் வாழ்ந்து வந்த பஸ்ராவுக்கு வலது கரம் போல வந்து வாய்த்தவர்தான் அவள் தாய்மாமன் கரீம். அவர், மணமகனும், மணமகனும் வெகு குகமாக ஒவ்வொரு கணத்தை யும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த அக்காட்சியினைப் பார்த்ததும் சில மாதங்களுக்கு முன்பு பஸ்ரோடு சம்பந்தப்பட்ட ஒரு சம்பவம் அவர் நினைவிலே தோன்றியது.

○○○

பஸ்லின் திருமணைப் பேச்சு வார்த்தையில் பாரிய தடை விழுந்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே ஒரு தினம். பஸ்ராவின் தாய்மாமன் கரீம், பஸ்லை அவனது தாய் வீட்டில் சந்திக்கிறார்.

இருவரும் அர்த்தமாகப் பேசிக் கொள்ளுகின்றனர்.

“என்ன சாச்சப்பா, நீங்க ஒரு மாதிரிக் கதைச்சிங்களாம்...” முதலில் கரீமே பேச்சை ஆரம்பித்தார்.

“ஒண்டுமில்ல... நீங்க நேரத்தோட சொன்ன மாதிரி சீதன ஆதனமா வீடு வளவும், கைக்கூலியா ஒன்றரை லெச்சம் ரூபாக் காசும் தாரத்தோட வீட்டுக்கு எதுக்க பத்தடி நீளத்திலையும், எட்டடி அகலத்திலையும் ஒரு கட கட்டிரத்துக்குரிய ஒரு துண்டு நிலத்தை யும் எழுதித் தந்திருங்க... கலியாணத்த முடிப்பம்.”

“என்ட தங்கச்சிக்கு இன்னமும் பொம்பிளப்பிள்ள இருக்கு... நீங்க எல்லாத்தையும் சிக்காறாவும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கவும் போடா”

“அப்படின்டாத்தான் அந்தக் கலியாணத்தச் செய்வம். இல்லாட்டி சந்தோசமா நின்னுக்குவம்.” தனது கருத்தை உறுதியாகவே வெளிப்படுத்தினான் பஸ்ல்.

“சாச்சப்பா, முதன் முதல்ல நாட்டிற கம்பு நல்லா இருக்கணும் என்கிறத்துக்காகத்தான் நாங்க உங்கள எடுக்கணுமின்டு நினச்சம்... கட கட்டிறதுக்கு அந்தத் துண்டு நிலத்தத்தானே கேக்கீங்க... சரி எழுதித்தாரமே...” கரீம் வார்த்தைகளை உதிர்த்து விட்டு தனது மகிழ்ச்சி பொங்கும் விழிகளாலே பஸ்லை நோக்கினான்.

இவ்வாறு கரீமின் நினைவு நீண்டது.

○○○

“என்ன சாச்சப்பா, பேசாம அங்கிருக்கிங்க. எழும்பிக்கிட்டு இஞ்ச வாங்க” என்று மணமகன் பஸ்ல், கரீமை வேண்டிக் கொண்டதும் அவரது நினைவு இழையறுந்தது.

அவர், உடனேயே தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு நிமிர்ந்தார். இதழில், புன்னைக ஒன்றை நெளியவிட்டவாறு சமாளித்துக் கொண்டு எழுந்தார். பஸ்லின் பக்கமாக உள்ள இருக்கை நோக்கி நகர்ந்தார்.

தனது தங்கையின் புதல்வி பஸ்ராவின் திருமணத்தை ஒழுங்கு செய்வதற்கான பணியில் மட்டுமல்ல, அத்திருமணம் இனிதாக நடந்தேறுவதற்கான வேலைகளிலும் முழுமையாகப் பங்கு கொண்டு செயற்பட்டார் கரீம்.

தொலைவிலிருந்தால் வேலைகளில் குறைகள் தொட்டு விடக் கூடும் என்று எண்ணி தனது மருமகள் பஸ்ராவின் திருமணத்துக்கு முதல் நாளே அவர், தன் மனைவியோடு, தமது வீட்டை விட்டு, அவ்வீட்டுக்கே வந்துவிட்டார். திருமண வேலைகளில் பம்பரமாகவே சுற்றிச் சுழன்றார். பஸ்ராவின் திருமணத்தன்று பார்க்க வேண்டும் அவரது வேலையை!

மணமகனோடு வந்திருந்தவர்களும், மற்றவர்களும் பந்தலிலும் மனையிலும் நிறைந்திருந்தனர்.

கரீம், பந்தலில் நிறைந்திருந்தவர்களை தனது பொறுப்பிலே எடுத்துக் கொண்டார். அவர், பந்தலின் ஒரு கோடியிலே நின்று கொண்டு அங்கு ஆறு ஏழு இளைஞர்கள் சிற்றுண்டி வழங்குவதை மேற்பார்வை செய்து கொண்டிருந்தார்.

“சம்சாவைக் கொண்டு போங்க... கேக்கக் கொண்டு போங்க... சம்சா சாமான் குடுத்து முடிஞ்சா அந்தப் பக்கம் சோடாவைக்

கொண்டு போங்க” என்று இடையிடையே தடித்த குரலில் சத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்தார் கரீம். அவரின் அதிகாரம் கொடிகட்டிப் பறந்து கொண்டிருந்தது.

பொதுவாக, அவர், பஸ்ராவின் திருமணக் காரியங்களில் சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற வகையில் தன்னை ஈடுபடுத்திச் செயற்பட்டு வந்தார்.

பஸ்லுக்கும் பஸ்ராவுக்கும் திருமணம் நிகழ்ந்து முன்று தினங்கள் மறைந்தன.

நான்காவது நாள். இரவு 7.30 மணியிருக்கும். கரீம், தனக்கு ‘ஒரு மாதிரியாகவிருக்கு. நெஞ்சுக்க பிடிக்கிறது போலவும் இருக்கு’ என்று கூறி, தாம் இதுவரையும் தங்கியிருந்த அத் திருமண வீட்டிலிருந்து தன்னோடு தனது மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு தமது வீட்டுக்கு மீண்டார்.

உடனேயே, டாக்டரிடம் காட்டி சிகிச்சையும் பெற்றுக் கொண்டார். இருந்தும், அது பயன் தரவில்லை.

அடுத்த நாள். அதிகாலை 4.00 மணியளவில் மாரடைப் பினால் மரணத்தைத் தழுவிக் கொண்டார் கரீம்.

அச்செய்தி, ஜெட் வேகத்தில் அத்திருமண வீட்டுக்கும் போய்ச் சேர்ந்தது. மனமகள் பஸ்ராவின் தாய் தலையிலிட்டதுக் கொண்டாள்.

“இண்டெல்லாம் காகம் ஒரே கத்திச்சி... ஏதோ நடக்கப் போகுதெண்டு நான் நினச்சன்... நடந்திட்டுதே! என்ட தம்பி” என்று புலம்பி அழுதாள்.

மனமகளோ, “என்ட மாமா...” என்று வாய் பிளந்து கதறினாள்.

சில நிமிடங்கள் சொல்லிக் கொள்ளாமலே மெல்ல நழுவின.

மனமகளின் தாய், கண்ணீருக்குள் குளிக்கும் தனது விழிகளால் மகளைப் பார்த்தாள்.

“நான் அங்க போறன். நீங்களும் மச்சானும் மறுகா வாங்க” என்றாள்.

இல்லத்தை விட்டு வெளியே காற்றாய் விரைந்தாள்.

சற்று நேரத்தின் பின்பு, பஸ்லின் தாயும், சகோதரியும் திருமண வாசம் இன்னும் மாறாத அவ்வில்லத்திற்கு மேல் மூச்சு, கீழ் மூச்சு வாங்க வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களின் செவிகளிலும் கரீமின் மரணச் செய்தி சுடச் சுடவேதான் வந்து விழுந்திருந்தது. மற்றவர்களைப் போல அவர்களும் அதிர்ச்சியின் கைதிகளாக்கப் பட்டிருந்தனர்.

தனது மகனும், மருமகனும் அங்கு போய் விடுவார்களோ என்ற பதற்றம் வேறு அவர்களை ஆட்கொண்டுமிருந்தது.

அதிக பரப்படைந்தவர்களாக வந்த அவர்களை “வாங்க... இருங்க...” என்று மனமகள் வரவேற்றாள்.

பஸ்லியும் அங்கு வில்லிலிருந்து விடுக்கப்பட்ட கணையாய் விரைந்து வந்தான்.

அவனின் தாய், தன் மைந்தனைப் பார்த்துக் கொண்டாள்; இடையிடையே மருமகளையும் அவதானித்துக் கொண்டாள்.

“நாங்க இருக்கல்ல... மையத்து வீட்டுக்குத்தான் போற்றம்... நீங்க கலியாணம் முடிச்சி இன்டையோட மூண்டு நாள்தான் கழிஞ்சிருக்கு. ஏழு கழியாம நீங்களும் உங்கட பொண்டாட்டியும் அங்கு போகப்படா... ஆகா.. ஏழு கழியாமப் போனா உங்கள் இரண்டு பேருக்குள்ளூயும் பிரச்சினைகள் வரும்... சில வேளை அது முத்தி இருவரும் பிரியக்கூடிய நிலை வந்தாலும் வரும். இல்லாட்டி உங்களுக்குள்ள வேற துன்ப துயரங்கள் வரும்... அதுதான் நான் ஆகாண்டு சொல்ற... உங்களுக்குள்ள ஏதும் வந்திராம அல்லா காப்பாத்தனும்... இப்ப இருக்கிறது போல ரெண்டு பேரும் வெச்ச குடியா நீட்டுக்கு இருந்திரணும்... எல்லா ருக்கும் துக்கமாத்தானிருக்கு... என்ன செய்யிற பேய்த்திராதிங்க” என்றாள்.

“உம்மா சொல்றது சரிதான்... பேய்த்திராதங்க. உம்மா சொல்றது போலவே நடந்து கொள்ளுங்க.” பஸ்லின் சகோதரியும் அன்னைக்கு பக்கப் பாட்டு பாடினாள்.

திடீரென்று, சுவரின் ஒரு கோடியிலேயிருந்து ஒரு பல்லி, ‘நச்... நச்’ சென்று கத்தியது.

“இன்னா பாருங்க... நான் சொல்றது உண்ம என்று பல்லியும் சொல்லுது.” பஸ்விளின் தாய், வார்த்தைகளை மிக்க ஆர்வத்தோடு வெளிப்படுத்தினாள்.

இப்பொழுது, பஸ்வுக்கு தாயின் வார்த்தையில் நம்பிக்கை மேலும் வலுத்தது.

வழமையாய் தாயினதும் சகோதரியினதும் வார்த்தைகளை வேதவாக்காய் மதிக்கின்ற பஸ்ல், தனது வாழ்வோடு தொடர்பான அவர்களது முக்கியமான இவ்வாலோசனையை ஒரு சின்ன விடயமாய் மதிப்பானா?

“சாச்சப்பா கரீம் மெளத்தானது எனக்கும் எவ்வளவோ துக்கமாத்தானிருக்கு... இப்ப நாங்க ரெண்டு பேரும் அங்க போறத்துக்குத்தானிருந்த... நீங்க வந்ததும் நல்லதாத்தான் பேய்த்து. ஆகாண்டா இனி அங்க போறது சரியில்லத்தானே... இனி நாங்க அங்க போகல்ல” என்றான் பஸ்ல்.

அவனின் அன்னையும், சகோதரியும் அங்கிருந்து வெளி யேறினர்.

அதனையடுத்து பஸ்ராவின் உறவினர் சிலரும், பஸ்வின் உறவினர் சிலரும் அங்கு வந்தனர்.

அவர்களை மொய்த்துக் கொண்டனர்.

“மரண வீட்டுக்குப் போவதால் அவனுக்கும் அவனது மனைவிக்கும் எவ்விதத் தீங்கும் ஏற்படாது” என்றனர்.

இருவரையும் அங்கு செல்லுமாறு அன்பாகவும் வேண்டிக் கொண்டனர்.

யார் எவ்வாறு கூறிய போதும் தனது தீர்மானத்தில் இம்மியும் பிச்காது உறுதியாகவிருந்து அதனைச் செயற்படுத்தினான் பஸ்ல்.

கரீமின் பூதவுடல் அடக்கம் செய்யப்பட்டது.

அடுத்த நாள் பிற்பகல், பஸ்வைப் பார்ப்பதற்காக நண்பர் ஒருவர் அன்பளிப்புப் பொருட்களோடு அவனின் வீட்டுக்கு வந்திருந்தார்.

பஸீல், அவரை அவ்வீடின் விருந்தினர் அறைக்கு அழைத்து வந்து தென் திசைப் பக்கமாய் இடப்பட்டிருந்த ‘குசன்’ பண்ணப்பட்ட ஓர் இருக்கையில் அமரச் செய்து உபசரித்தான். தானும், நண்பரின் எதிரே கிடந்த ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து அவருக்கு தனது கரத்தினாலே சிற்றுண்டி பரிமாறினான்.

இருவரும் நீண்ட இடைவெளியின் பின்னர் சந்தித்துக் கொண்டதால் பல விடயங்களையும் மனம் விட்டு உரையாடினர். அதற்குள்ளும், பஸீலினது மனைவியின் தாய்மாமன் கரீமின் மறைவு விடயமே பஸீலின் நண்பனால் அங்கு பெரிதாக பிரஸ் தாபிக்கப் பட்டது.

“உங்கட சாச்சப்பா கரீம்ட மையத்து, முதலாம் குறிச்சி மையவாடியில் அடக்கக்க நானும் அங்க போயிருந்தன். அங்க, உங்களாக் காணாதத்தால் வந்திருந்த முக்கியமான சிலருக்கிட்ட நீங்க வராம உட்டத்துக்கான காரணத்த விசாரிச்சன். அவங்க எல்லாரும் எனக்கிட்ட உங்கட நிலைப்பாட்ட விளக்கமா எடுத்துச் சொன்னாங்க... கலியாணம் முடிச்சவங்க ஏழு கழியாம மையத்து வீட்டுக்குப் போகப்படா... அது ஆகா, என்கிறதெல்லாம் சரியான முடப்பழக்கம். அப்படிப் போறத்தால் கலியாணம் முடிச்சவங்க களுக்குள்ள பிரச்சினைகள் வருமென்கிறதோ, இல்லாட்டி அது முத்தி கலியாணமே பிரிஞ்சி போகுமென்கிறதோ, அதுவுமில்லாட்டி அவர்களுக்குள்ள வேறு துன்ப துயரங்கள் ஏற்படும் என்கிறதோ ஏத்துக்கொள்ள முடியாத ஒரு விசயம். கலியாணம் முடிச்சி ஏழு கழியுமட்டும், மையத்து வீட்டுக்குப் போகாம மிச்சம் பாகு பகுத்திரமா இருந்தாற்கட, இவைகள் ஏதாவது ஒண்டு நமக்கு வரணுமின்டு ஒரு நியதியிருந்தா அது நமக்கு வந்துதான் ஆகும். நடப்பது எப்பயும் நடந்துதான் தீரும். நடக்காது என்றா அது எப்பயும் நடக்காதுதான்.” ஓர் அறிஞரைப் போல வார்த்தைகளை நிதானமாகவும் உறுதியாகவும் வெளிப்படுத்தினார் பஸீலின் நண்பர்.

“எனக்குக் கொஞ்சம் பயந்த சுபாவம். நானும் இப்பான கலியாணம் முடிச்ச... உம்மாவும் ஏழு கழியாம மையத்து வீட்டுக்குப் போறது சரியில்ல, அது ஆகா... அப்படி, இப்படி என்று சொன்னாங்க...நானும் பின்னுக்கு நடக்கப் போறத்த வித்தியாசமா யோசித்துப் போட்டு உம்மாட சொற்படியே நின்டுக்கிட்டன்.”

“பஸீல், நான் இன்னும் ஒரு முக்கியமான விசயம் சொல்றன்... மிச்சம் கவனமாகக் கேளுங்க... நான் கலியாணம் முடிச்சி அடுத்த நாள்... என்ட பொஞ்சாதியின் வீட்டுக்குப் பக்கத் தில ஒரு கிழவுமனிசன் மெளத்தாப் போனார். அவர், எங்களுக்கு பக்கத்து வீட்டுக்காரர் என்ற முறையைத் தவிர வேற உறவு முறை எதுவுமேயில்ல... அவருக்கு தொண்ணாறு வயது இருக்கு மாம். நல்லா நோய்வாய்ப் பட்டிருந்தவர்தான். திட்டென்று மெளத் தாப்போனார். நானும் பக்கத்து வீட்டுக்காரரான அவர் உடனேயே போய்ப் பார்க்கப் புறப்பட்டன். அப்ப என்ட மாமாவும், மாமியும், எனக்குச் சேந்த இன்னும் கொஞ்சப் பேரும் என்ன அங்க வளைத்துக் கொண்டு உங்கட உம்மா உங்களுக்குச் சொன்னது போல ஏழு கழியாம மையத்து வீட்டுக்குப் போகப் படா. அது ஆகா. என்டெல்லாம் சொல்லி என்னத் தடுத்தாங்க. நானோ, அது மூடப்பழக்கம் என்டு சொல்லி அவங்கட சொல்லக் கேளாம உடனேயே அந்த மையத்து வீட்டுக்குப் போய் மையத்துப் பாத்தன். இன்டெக்கு எங்களுக்கு ஒரு யயதில ஒரு ஆழ்பிளாப் பிள்ளை இருக்கு. நானும் என்ட பொஞ்சாதியும் நல்ல சந்தோச மாகவே இருக்கம். இதுவரையில் எங்களுக்குள்ள எந்தப் பிரச்சினையோ, துக்கமோ ஏற்பட்டதில்ல. கொஞ்சம் யோசித்துப் பாருங்க. நீங்க உங்கட சாச்சப்பாட மையத்துக்குப் போயிருக்கலாம். நாம கலியாணம் முடிச்சி ஏழு கழியல்ல என்டு வச்சுக்கு வம். நம்மிட உம்மா மெளத்தாப் பேய்த்து, இல்லாட்டி வாப்பா மெளத்தாப் பேய்த்து, நாம போகாம இருப்பமா... நல்லா யோசித் துப் பாருங்க. கொஞ்சமும் பொருத்தமில்லாத விசயம் இது. நடக்கிறது எப்படிம் நடக்கத்தான் செய்யும்.” பஸீலின் நன்பர், மீண்டும் வார்த்தைகளை மாரிகால மழை மேகமெனப் பொழிந்து தள்ளினார்.

கல் போல் உறுதியாகவிருந்த பஸீலை, நன்பனின் இவ்வார்த்தைகள் பனிக்கட்டியாய் உருக வைத்தது.

பஸீல், சில வினாடிகள்தான் தாமதித்திருப்பான். அவன் ‘பட்’டென்று தனது மாற்றத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

“நானும் உம்மா சொன்னத்த அப்படியே நம்பிட்டன். இது மூடப்பழக்கம் என்பது இப்பதான் எனக்கு நல்ல தெளிவா சாகணமியாக வந்தது...”

வெளங்கிது. சாச்சப்பா கரீம் என்மேல் உயிரையே வைத்திருந்தாரே! அவரின் மையத்தைப் பார்க்காம் இருந்து விட்டேனே!”

“இனி ஒண்டும் செய்ய ஏலா... சந்தர்ப்பம் வரக்குள்ள இருக்கிறவர்களுக்கிட்ட பிழைய எடுத்துச் சொல்லி, குடும்ப உறவு, சரியாக்கிக் கொள்ளுங்க.”

நண்பர், பஸீலிடம் விடை பெற்று வெளியேறினார்.

அதன் பின்பு, பஸீல் தன் மனைவி பஸீராவை நெருங்கினான்; அவளை மிக்க பரிவோடு பார்த்தான்.

“நான்தான் நீங்களும் உங்கட மாமாவின் மையத்தைப் பாக்காமத் தடுத்துப் போட்டன் சீ...” என்று வேதனைப் பட்டுக் கொண்டான்.

பஸீராவின் நெருஞ்சில் கனன்று கொண்டிருந்த துண்பத்தீயில் பஸீலின் வார்த்தைகள் என்னைய வார்த்தன.

“எங்கட மாமா, என்மேல் உயிரையே வச்சிருந்தார். நான் அவர்ர மையத்தைப் பாக்காம் உட்டது, இன்டைக்கும் எனக்கு எவ்வளவோ துக்கமாத்தானிருக்கு. நாம் போறல்ல என்டு நீங்க சொல்லையுந்தான் நான் பேசாம் இருந்த.” பஸீராவின் விழிகளுக்குள், ‘பொசு பொசு’ வென்று ஊறி வந்த கண்ணீர் இமைக் கரைகளையும் தாண்டி வெளியிலும் பொசியத் தொடங்கியது.

“நடந்தது நடந்து போச்சி... இனி ஒண்டுஞ் செய்ய ஏலா. இப்ப நாம உங்கட மாமாட வீட்ட போவம்... உங்கட மாமா வெண்டி ‘ஈரா’ இருக்கிறத்தால் நான் அவவப் பாக்கவோ, கதைக் கவோ ஏலாதுதான்... அவவுக்கிட்ட நீங்களும் விசயங்களச் சொல்லி என்ன மன்னிச்சிக்கச் சொல்லுங்க. நானும் அவட மகனுக்கிட்ட விசயங்களச் சொல்லி என்ன மன்னிச்சிக்கச் சொல்றன்.”

“ஓம்... ஓம்... அப்படியே செய்வம்.”

பஸீலும் பஸீராவும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

இருவரினதும் வதனங்களில் சோகத்தின் மூட்டம் இன்னும் கலையவில்லை.

தினகரன் வாரமஞ்சஸி
1998 ஜூலை 19

சாகண்யோடு வந்தது...

அந்த அறையில் தென்புறச் சுவரோடு ஒட்டியவாறு போடப்பட்டிருந்த கட்டிலிலே, விரிக்கப்பட்டிருந்த மெத்தையிலே சோர்ந்துபோய்ப் படுத்திருந்தார் சதாத்.

சமார் ஜந்து ஆறு வருடங்களாக அந்த அறையிலே தான் இளைப்பாறிய அதிபர் சதாத்தும் அவரது மனைவி றினோ ஸாவும் தமது இரு புதல்விகளோடும் ஒரு புதல்வனோடும் வாழ்ந்து வந்தனர்.

சதாத்தும், றினோஸாவும் தாம் குடியிருந்த வீடு வள்ளவ தமது மூத்த மகனுக்கும் மருமகனுக்கும் சீதன் ஆதனமாகக் கையளித்துவிட்டு, தாம் வேறு ஒரு வீடு வளவு வாங்கிக்கொண்டு போகும் வரை வசிப்பதற்காய், அதே வளவில், அவர்களது வீட்டின் வடபுற அந்தத்திலுள்ள வெளிக் கதவின் எதிரே-கிழக்கு நோக்கி ஏழு எட்டு அடிகளுக்கு அப்பால் உருவாக்கிக் கொண்ட ஓர் அறைதான் அது.

பத்தடி அகலமும், இருபத்தி நீளமுமான அந்த அறையிலே வீட்டுக்குத் தேவையான மிக அத்தியாவசியப் பொருட்களில் பலவிருந்தன.

சமையலும் அதற்குள்ளேயே.

பொதுவாக, அவ்வறை ஒரு வீடாகவே செயற்பட்டு வந்தது. அந்த அறையின் கட்டிலிலே சோர்ந்து போய்ப் படுத்திருந்த சதாத்துக்கு, சற்று முன் நடந்த அந்தச் சம்பவத்தை நினைக்க நினைக்க வேதனை நெஞ்சை அடைத்துக்கொண்டு வந்தது.

இப்படி நடக்குமென்று கணவில் கூட நினைத்திருக்க வில்லை அவர்.

அன்று அதிகாலையிலேயே கண் விழித்துக்கொண்ட சதாத், கட்டிலிலே வலது புறம் இடது புறம் என்று மிக அவதானமாக புரண்டு புரண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தார்.

வயிறு உளைவது போலிருந்தது. மெத்தையில் கைகளை ஊன்றி விரைவாய் நிமிர்ந்து கால்களை தரையிலே பதித்து எழுந்து நின்றார்.

மலம் வெளியிலே வந்து விடுவது போன்ற உணர்வு அவருக்கு. அதனை வலிந்து அடக்கியவராய் தனது இரு கைகளாலும் சாரணை தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு வெளியிலே செல்ல தன்னால் இயன்ற அளவு வேகமாய் எட்டி அடி வைத்தார்.

ஜெந்து ஆறு அடிகள்தான் வைத்திருப்பார் சுதாத். அவரையும் மீறிக்கொண்டு மலம் வெளியேறிவிடுகிறது. அதனால், அவ் வறையின் வாசல் பக்கக் கதவை ஓட்டியவாறு அமைக்கப்பட்டிருந்த சிமெந்துப் படியும், அதனைத் தொட்டவாறு கிடந்த மணல் தரையின் ஒரு பகுதியும் அசுத்தமடைகிறது.

அவ்வறையின் முன்னே, குப்பை களாங்களைப் பெருக்கிக் கொண்டிருந்த அவரின் மனைவி றினோஸா அதனைக் காண்கிறாள்.

‘ஈர்க்கு வாருவல் கட்டை’ நின்றவிடத்திலேயே விட்டுவிட்டு, வில்லிலிருந்து விடுபட்ட அம்பு போல தன் கணவனிடம் விரைந்து வந்தாள்.

அவள், சிவப்பு வண்ணச் சட்டையும் நிறங்கலங்கிப்போன பச்சைப் பாதிச் சேலையும் அணிந்திருந்தாள்.

சேலைத் தலைப்பும், இடது புறமாய் நிலத்தைத் தொட்டுக் கொண்டிருந்த சேலையின் ஒரு பகுதியும் இடுப்புப் பாவாடைக்குள் புதைக்கப்பட்டிருந்தன.

அவள் அணிந்திருந்த மஞ்சல் நிறப் பாவாடையும் கால் பக்கமாய் தரிசனம் தந்தது.

அவள், தனது இரு கைகளையும் இடுப்பிலேயே ஊன்றிக் கொண்டாள். அசுத்தமடைந்த பகுதியையும் தனது கணவனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள்.

அங்கு கிளம்பிய தூர் வாடையும், அவளது முக்கைக் கசக்கி விட்டிருந்தது.

முக்கையும் முகத்தையும் அருவருப்போடு சுருக்கிக் கொண்டாள்.

கண்களிலிருந்து தீப்பொறிகள் பறந்தன.

“என்ன வேலயப் பாத்தீங்க... நீங்களும் ஒரு மனிசனா... சீ..” காறி உழிழ்ந்தாள் றினோஸா.

ஓடுங்கிப்போனார் சதாத். அவளை நிமிர்ந்து பார்ப்பதற்குக் கூட கஷ்டமாகவிருந்தது அவருக்கு.

“புள்ளி... நான் என்ன வேணுமின்டா செய்த... உங்களுக்கும் நல்லாத் தெரியுமில்லவா... எனக்கு மூல ஒப்ரேசன் செய்து இண்டைக்கு முன்னு நாள்தானே... முழுமையாக இன்னும் ஆற வில்லை. மலம் வெளியேறுவதற்கான உணர்வு வந்தவுடனேயே... விரைவாய் எழுந்து என்னால் இயன்ற அளவு வேகமாய் எட்டி அடிவைத்ததுதான்... இயலாமற் போய்விட்டது. நான் என்ன செய்யிற்...”

“நீங்க என்ன சொன்னாலும் நான் கேட்கிறத்துக்கு ஆயத்த மில்ல... உங்கட அசமந்தப் போக்காலதான் இப்படி நடந்த... இண்டைக்கி நாளைக்கி மௌத்தாகிற பொண்மாரிந்தாலும் கூட இந்த வேல செஞ்சிருக்கமாட்டா... சீ... இதெல்லாம் எந்ட தலை யெழுத்து...”

றினோஸா பொரிந்து தள்ளினாள். நுதலில் விழுந்து கிடந்த கேசத்தை மேலே ஒதுக்கி விட்டுக் கொண்டாள். இடது புறமாய் தமது மகளின் வீட்டின் அருகாமையில் வைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு மண்வெட்டியை எடுப்பதற்காய் விரைந்தாள். சதாத்தோ, தலையைத் தொங்கவிட்டவாறு கிணற்றிடப் பக்கமாக நடந்தார்.

சற்று முன் நடந்த இந்தச் சம்பவத்தில் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்த சதாத்துக்கு மேலுமொரு சம்பவம் நினைவுக்கு வந்தது.

அப்பொழுது, கனிஷ்ட வித்தியாலயம் ஓன்றின் அதிபராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார் சதாத்.

அன்று, ஆசிரியர்களது சம்பள தினம். அதிபர் சதாத்தும் தனது சம்பளத்தைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

அவர், பாடசாலைக் ‘கென்ரீஸ்’ கணக்கை முடித்து விட்டு பாடசாலை விட்டு வரும் வழியில் முஸாதிக் டெக்ஸ்டைல்ஸில் சாரணையோடு வந்தது...

தனக்கு ஒரு லோங்ஸ் சீலையும், சேர்ட்டும் வாங்கிக்கொண்டு அறையை எட்டினார்.

இன்னும் பாடசாலைவிட்டு தமது பிள்ளைகள் அறைக்கு மீளாததால் அங்கு அமைதி ஆட்சிப்பீடுமேறியிருந்தது.

“இஞ்ச... என்ன செய்யிறிந்க...” என்றவாறு திறந்துகிடந்த கதவு வழியால் அறைக்குள் நுழைந்தார் சதாத்.

அறையில், சமையலில் ஈடுபட்டிருந்த றினோஸா, தனது கணவனின் வருகையை உணர்ந்து சத்தம் வந்த பக்கமாய் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அவர், உள்ளே, கதவின் பக்கமாகவிருந்த மேசையின் அருகாமையில் நின்றிருப்பதைக் காண்கிறாள்.

சீலைக்கடை ‘பேக்’ ஓன்றும் கையிலிருந்ததை அவதானிக்கத் தவறவில்லை அவள்.

தனது மனைவியைப் பார்த்து புன்னகைத்துக் கொண்ட சதாத், டயறியையும், சீலைக்கடை பேக்கையும் மேசையில் வைத்துவிட்டு நிமிர்க்கிறார்.

அறைக்குள் மிதந்து வந்த இறைச்சிக் கறி மணம் நாவில் நீரை ஊறவைக்கிறது.

“புள்ள இஞ்ச வாங்க... இன்னாங்க...”

மனைவியை அழைக்கிறார்.

அவரோ, கறியை அடுப்பிலிருந்து கீழே இறக்கி வைக்கிறாள்.

“இன்னா வாறன்...” என்று குரல் கொடுத்தவாறு கண வனிடம் விரைக்கிறாள்.

“இன்டைக்கு சம்பளம் எடுத்த இன்னாங்க...”

தன் பக்கமாக வந்து நின்ற தனது மனைவியிடம் சம்பளத் தைக் கொடுக்கிறார். அவனும், அதை வாங்கிக் கொள்கிறாள்.

“என்ட லோங்ஸெல்லாம் நல்லாப் பழசாப் போச்சி...

அதுவுமில்லாம்... சின்னதாகவும் போச்சி... சேட்டுகளும்... இரண்டு வருசங்களுக்கு முன்பு தச்சதுகள்... ஏதாவது நல்ல பங்சன்கள் வந்தா போட்டுக்குப் போறத்துக்கும் நல்ல ஒரு சேட்டுமில்லாம் விருக்கி... அதனால்... ஒரு லோங்ஸிச் சீலையும், ஒரு சேட்டும் வாங்கினன்... பள்ளிக்கொடம் கலஞ்சி வாற வழியில் முஸாதிக் டெக்ஸிடைல்தான் வாங்கினன்... பள்ளிக்கொடத்தில் ‘கென்றின்’ கணக்கும் முந்நாத்திச்சொச்சம் வந்திச்சி... அதுக்கும் முந்நாறு ரூபாய் கொடுத்தன்... எல்லாமாக சம்பளத்தில் ஆயிரத்து நாநாறு ரூபா கழிஞ்சிட்டு... இப்ப ஒங்களுக்கிட்ட ஏழாயிரத்து அறுநாற்தி ஐம்பது ரூபா இருக்கி...”

உயிரற்ற ஒரு குறு நகையை இதழ்களிடையே படரவிட்ட வாறு தன் மனைவியைப் பார்த்தார் சதாத்.

“சம்பளத்த அப்படியே கொண்டு வந்து தந்திருக்கிங்களாக கும் எண்டு நினைச்சன்... நல்லா விளையாடிட்டுத்தான் வந்திருக்கிங்க... கடக்கார சல்மாவுக்கு சாமான் வாங்கின காசி குடுக்கணும்... அரிசிக்காரனுக்கும் கொடுக்கணும்... சீட்டுக்காசி ஆயிரத்து ஐந்நாறு ரூபா கொடுக்கணும்... இரண்டு பேருக்கு கடன் காசும் கொடுக்கணும்... நீங்க தந்திருக்கிற காசிக்குள்ள இதயெல்லாம் பங்கு வைக்க ஏலா... அப்படிப் பங்கு வைக்கிறதாயிருந்தாலும் இன்னும் ஆயிரத்துக்கு மேலான் காசி தேவைப்படும்... அது மட்டு மில்ல்... அடுத்த சம்பளம் வாறுவரைக்கும் செலவெளிக்கிறத்துக்கும் காசி வேணும்... நீங்க நம்மிட நிலையப்பத்தி கொஞ்சமாவது யோசிக்கல்லியா... கன்றின்ல வயிறு முட்டத்தான் திண்டு தள்ளியிருக்கிங்க... அதவிட்டாலும், நாசமத்த லோங்ஸிச் சீலையும் சேட்டும் இப்பதான் எடுக்கணுமா... இன்னும் கொஞ்சக் காலம் போனத்துக்குப் பொறுக எடுத்திருக்கலாமே... இப்ப நாம திடீரென்று இளந்தாரியாப் போயிட்டமா என்ன...? நீங்க பாத்துக்கிட்டு வந்திருக்கிற வேலைகள் நெனச்சா எனக்கு வெசர்தான் வருகிது... இத வச்சிக் கொண்டு நான் என்ன செய்யிற... உங்கட சம்பளத்த நீங்கதான் வச்சிக்கங்க...”

வார்த்தைகளை, பட்டாசுக்கட்டு வெடிப்பது போல வெடித்துத் துத் தள்ளிய றினோஸா, கையிலிருந்த காசை தனது கணவனின் பக்கமாய் மேசையிலே வீசி எறிந்து விடுகிறாள்.

‘இந்த முற நம்மிட நிலையைச் சமாளிக்க நமக்குத் தேவையான அளவு நான் ஒரு ஆளுக்கிட்ட கடன் வாங்கித் தாறன்... பெரிசா யோசிக்க வாணா... நான் அக்கடன பொறவு பாத்துக்குவன்’ என்று தனது மனைவியிடம் சொல்ல நினைத்த சதாத், அவளின் வார்த்தைகளாலும் செயற்பாட்டினாலும் வாய் டைத்துப் போய் சிலையாய்ச் சமைந்தார்.

இந்நிகழ்வும் சதாத்தின் நினைவுக்கு வந்து அவரின் வேதனையை மேலும் பெருக்கியது.

“ம்... ஹூ....” நெடு முச்சொன்றை விட்டுக் கொண்டார் சதாத்.

‘மனைவியோடு கிடந்து ஒரேயே கஷ்டப்பர்ரதாத்தானி ருக்கு... அவள்ள வெளியழகில் மயங்கி ஒருத்தர் சொல்லையும் கேளாம என்ட விருப்பத்துக்கு முடிச்ச கலியாணம் இது. இதப்பத்தி ஒருத்தருக்கிட்டயும் ஒண்டும் கதைத்துக் கொள்ளவும் ஏலா. அது மட்டுமில்ல... நமக்கு வயதுமாப் போசிசு... பிள்ளைகளும் நாலுபேர் இருக்கு... ஒரு பொம்பிளப்பிள்ள கலியாணம் முடிச்சிக்கிட்டிருக்கு... இன்னும் இரண்டு பொம்பிளப்பிள்ளைகள் ஏயெல்ல படிச்சிக்கிட்டிருக்காங்க... ஒரு ஆய்மிளப்பிள்ள ஒயெல்ல படிச்சிக்கிட்டிருக்கார். என்னால் ஒரு பக்கத்திலயும் பிசகிக்க ஏலாமலிருக்கு... சாணை யோடு வந்தது சந்தக்கோட என்பது போலக் கிடந்து கழிஞ்சு போறதுதான்...’

சதாத்தின் மனம் கிடந்து புலம்பியது.

அவர், கட்டிலில் விரிக்கப்பட்டிருந்த மெத்தையில் வலது புறமாய் மெல்லத் திரும்பிப் படுத்தார்.

அதன் பின்பு, சதாத்தின் வாழ்வு அதிக காலம் நீடிக்கவில்லை.

முன்று தினங்கள்தான் கடந்திருக்கும். மாரடைப்பினால் மரணத்தைத் தழுவிக் கொண்டார் சதாத்.

அவரின் ஜனாஸா, அவரும் அவரது மனைவியும் பிள்ளை களும் வாழ்ந்த அந்த அறையிலேயே வைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த அறையின் வாசல் பக்கக் கதவு திறந்து கிடந்தது. அதற்கு எதிரே, வடபுறச் சுவரோடு ஒட்டியவாறு இடப்பட்டிருந்த கட்டிலிலே வைக்கப்பட்டிருந்த ஜனாஸாவை, உற்றார், உறவினர், நண்பர்கள்,

அறிமுகமானோர் என்று பலரும் தரிசித்துக் கொண்டிருந்தனர். காலையிலிருந்து மதியம் வரை வளவு, சனங்களால் நிரம்பி வழிந்தது.

பலர் தரிசித்துவிட்டுச் சென்றும் கூட இன்னும் அங்கு சனங்கள் குறையவே இல்லை.

சதாத்தின் பிள்ளைகள் அவ்வறையின் பின்னால் நின்ற கறிவேப்பிலை மரத்தடியில் கிடந்து அழுது புலம்பினர்.

“எங்கட ஸமான் பெத்த வாப்பா... எங்களையெல்லாம் விட்டிட்டுப் போயிட்டிங்களா... இனி எங்களுக்கு யாரிருக்கா...”

பிள்ளைகளின் அழுகையும் புலம்பலும் அங்கு நின்ற அனைவரையும் கலங்க வைத்துக் கொண்டிருந்தன.

அவ்வறையின் அந்தத்தில் -கிழக்குப் புறமாய் ‘ஸ்கிரீன்’ இட்டு ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒரு மறைப்புக்குள் இருந்து கொண்டு தாழ்ந்த குரலிலே அழுது கொண்டிருந்தாள் றினோஸா.

“எங்கட சீதேவி... எங்களையெல்லாம் விட்டிட்டுப் போயிட்டங்களா... இனி நாங்க என்ன செய்வோம்... அல்லாஹ்...” என்றும் அவள் புலம்பினாள்.

அவளை, பெண்கள் பலர் மொய்த்துக் கொண்டிருந்தனர். சிலர், அவளுக்கு ஆறுதல் புகன்றனர்.

ஜனாஸாவின் கால் பக்கமாக ஏற்று கொண்டிருந்த ஊதுபத்திகளின் வாசம் அறை முழுவதும் நிறைந்து வெளியிலும் கரைந்து கொண்டிருந்தது.

முற்றத்தில்- மேற்குப் புறமாய் செழித்து வளர்ந்திருந்த ‘பாம்ரி’ மரங்களின் பக்கமாய், சதாத்தின் நன்பரான பாறுக் ஆசிரியரின் மனைவி பர்னா, தனது உறவு முறைப் பெண் ஒருத்தியடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

“றினோஸா... ஓரே அழுதுக்கிட்டுத்தானிருக்கா... புருசன்ல மிச்சம் இரக்கமா இருந்திருப்பா போல....”

பர்னாவின் உறவு முறைப் பெண் வினவினாள்.

“இரக்கமா... மாசாலக் கொளறுவ... அவட கொளறுவய
அறியாமக் கிடக்கு... அந்த மனிசன் சதாத் பிறின்ஸிபல் ஒரு
தங்கமான மனிசன். அந்த மனிசனப் போட்டு மிச்சம் கண்டப்
படுத்திப் போட்டா... சீ... இவனும் ஒரு பெண்ணா...?”

பர்னா சற்றுச் சூடாகவே பதில் கூறினாள்.

பர்னாவின் உறவுமுறைப் பெண்ணே எதுவுமே பேசாது
அதிர்ந்து போய் நின்றாள்.

2002 ஆகஸ்ட் 18

-
- 0 ‘சாணையோடு வந்தது சந்தக்கோட்’
என்பது முஸ்லிம்களிடையே வழங்கி
வருகின்ற ஒரு பழமொழி.

இப்படியானவர்களுக்கு
எந்த மனிதர் மீதும்
கோபம் வராது.
மாறாக ஒரு புரிந்துணர்வும்
அனுதாபமும்தான் வரும்.
அது வாழ்வனுபவம் தரும்
ஒரு பக்குவ நிலை. இவர்கள்
கர்மம் (செயல்கள்) செய்வார்கள்.
ஆனால்,
ஒரு சித்தராக இருப்பர்.
சித்தர் என்பதற்கு எதிலும்
ஒட்டாமல் இருப்பவர்கள்,
பற்றற்று இருப்பவர்கள்,
வாழ்வைப் புரிந்து கொண்டோ
என்ற அர்த்தங்களுமின்டு.

- பேராசிரியர் சி. மெளனகுரு

ISBN 978-955-50411-0-2

நோயல் ஓப்செர் பிரின்டர்ஸ் - சாம்ந்தமரநுது 0777 488477